

Giới thiệu Thanh Xuân Của Tôi Đó!

Editor: Elvie Yuen

Bìa: Vối Vối - voivoieditorials

Số chương: 54 chương + 6 phiên ngoại

Tác giả không giới thiệu văn án, tạo nên sự tò mò của bạn đọc, ai cũng có thanh xuân, nhưng liệu thanh xuân của bạn có giống như hai nhân vật này hay không?

Đoạn trích 1:

"Nền trời cuối thu trông đẹp lắm sao, vừa vương chút se lạnh, lại thấm đượm sắc xanh, mây urom một màu trắng.

Mỗi tình đầu sẽ có vị gì nhỉ? Chắc có lẽ sẽ ngọt ngào và đẹp hơn vẻ đẹp của bầu trời ngày thu.

Có đôi khi, cô chỉ muốn buông bỏ mọi xiềng xích, nói yêu đương với người mình thích. Song, sau những suy nghĩ bồng bột này, lý trí lại nhắc nhở cô rằng, đòi không như mơ!"

Đoạn trích 2:

Đây là lần đầu tiên Quý Vân Phi gọi điện thoại lâu nhất, nghe điện thoại nhắc nhở sắp hết pin, cậu vừa gấn xạc vừa nói tiếp, trò chuyện hơn nửa tiếng khiến điện thoại nóng lên, nhưng vẫn không muốn cúp máy.

Quý Vân Phi hỏi Tường Tiểu Mễ, "Còn bài nào không hiểu nữa?"

"Hết thật rồi."

"Suy nghĩ kỹ lại đi."

"..."

Trong điện thoại im ắng một lúc, Quý Vân Phi vắt óc suy nghĩ, cũng hết bài để giảng rồi, cậu bèn kiểm chủ đề nói chuyện, "Phải rồi, lúc học cấp hai có phải mình có mượn cậu một cây bút không?"

"Ừ, lúc đang thi ấy." Tường Tiểu Mễ đóng sách lại, rồi tắt luôn đèn bàn học xong leo lên giường.

Quý Vân Phi cố ý hỏi tiếp, "Chưa trả lại bút cho cậu hả?"

Tường Tiểu Mễ, "Cậu trả cả một hộp, mà mấy lần sau đều bị cậu mượn lại hết."

Quý Vân Phi cười, ra vẻ mất trí nhớ, "Thiệt không đó? Tớ chẳng nhớ gì ráo." Cậu nói tiếp, "Vậy để tớ mua lại một hộp trả cậu, có mượn phải có trả chứ."

Tường Tiểu Mễ nhanh nhẩu đáp, "Không cần, mình còn nhiều bút, dùng không hết đâu."

Quý Vân Phi vậy mà chẳng hề khách sáo, "Thế cậu đưa mấy bút không dùng cho tớ xài, tớ khỏi phải mua bút, mấy bút tớ mua toàn đồ dỏm, hôm nay xài bút cậu thấy viết tốt ghê."

"..."

Đoạn trích 3:

"Sao vậy?" Cậu hỏi nhỏ, cậu cảm nhận cô đang rầu rĩ.

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Không có gì."

Quý Vân Phi, "Lo môn Toán không được điểm cao à?"

"Ừ." Cô chỉ trả lời ngắn gọn.

"Đừng tự tạo áp lực cho bản thân, sức mình làm tới đâu thì thi tới đó, không được điểm cao cũng không sao. Nếu cậu thật sự chuyển trường về Bắc Kinh, mình sẽ tiết kiệm tiền tiêu vặt, cuối tuần tới Bắc Kinh thăm cậu, mình cũng sẽ thi đại học ở Bắc Kinh thôi."

Quý Vân Phi sờ nhẹ tóc đuôi ngựa của cô, "Không gặt cậu đâu, mình chắc chắn sẽ học đại học ở Bắc Kinh, nếu như cậu muốn ra đi du học, mình sẽ đi cùng cậu, cậu đi đâu thì đi đó."

Tường Tiểu Mễ bỗng nhiên muốn khóc, cô vội quay mặt sang chỗ khác không nhìn cậu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Lớp trưởng, ra đây mau, Tường Tiểu Mễ bị đụng ngã cầu thang, bất tỉnh ở kia kìa." Một bạn nữ vịn khung cửa, giọng hỗn hển, "Cậu mau qua đó xem đi."

Tăng Kha là lớp trưởng, cũng là bạn thân của Tường Tiểu Mễ. Hiện tại là giờ nghỉ trưa, cô nàng đang lau bảng, nghe thế liền sững sờ: "Tường Tiểu Mễ?"

Tăng Kha nghe xong, vội ném giẻ lau chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hỏi cô bạn, "Là ai đụng?"

"Là Đằng Tề của lớp A, cả đám con trai giỡn hớt ở lầu hai, chạy nhanh quá không dừng kịp nên đụng té Mễ Mễ." Cô bạn cũng vội chạy theo Tăng Kha.

Giọng hai người xa dần.

Mấy bạn khác trong lớp giờ mới hiểu chuyện gì đang xảy ra, một số bạn nam cũng háp tấp theo đuôi.

Tường Tiểu Mễ vẫn còn nằm bất tỉnh trên mặt đất. Cú ngã lần này khiến cả người cô nàng đau thấu trời.

May mắn chỉ là ngã sấp, chứ nếu ngã đập gáy xuống đất, chắc sẽ bị chấn thương sọ não mất.

Mấy bạn nam lúc này còn hí hửng đùa giỡn, giờ lại nhìn nhau nghĩ bụng, kì này gây lớn chuyện rồi. Cả đám nhìn Tường Tiểu Mễ, rồi lại ngó Đằng Tề đang ngồi xổm, không biết phải làm gì.

Cả đám học sinh vây kín chỗ này. Có người đòi đi gọi giáo viên, mà mới nói một nửa đã bị Đằng Tề nhìn cảnh cáo, đành im thin thít.

Đằng Tề không biết Tường Tiểu Mễ bị ngã trúng chỗ nào, sợ đụng vào người cô nàng lại khiến vết thương nặng hơn nên không dám bồng cô lên.

Khuỷu tay Tường Tiểu Mễ bị trầy xước, máu chảy thấm ướt cả đồng phục.

Đằng Tề thấy vậy liền cởi áo khoác đồng phục của mình, cẩn thận lót dưới cánh tay của Tường Tiểu Mễ.

"Cậu bị đau chỗ nào? Hay là tớ đưa cậu tới phòng y tế nhé." Cậu ta chỉ nhìn thấy nửa bên mặt trắng bệch của cô nàng.

Cậu ta và Tường Tiểu Mễ học khác lớp, nhưng đã biết cô nàng từ lâu. Ngoài vẻ đẹp, điều mà mọi người hay bàn tán về cô nhất chính là thành tích học tập. Môn Văn và môn Ngoại ngữ, cô nàng đứng thứ hai thì không dám đứng nhất, mỗi môn Toán là... Chỉ cần có cô nàng, cậu ta sẽ không lo đứng chót bảng môn Toán.

Tường Tiểu Mễ tỉnh táo lại, giờ cả người cô chỗ nào cũng đau. Cô nàng bặm trợn liếc Đằng Tề, đã té sấp mặt xấu hổ thế này còn bị mấy bạn học vây nhìn. Lúc này, thật lòng cô chỉ muốn triệt tiêu Đằng Tề. Tường Tiểu Mễ thử động cánh tay, ngoài chỗ khuỷu tay bị xước đau, mấy chỗ khác không sao cả, may mắn không bị gãy xương tay.

May là số cô còn đỏ, nếu Đằng Tề đụng cô mạnh thêm chút nữa, cô chắc chắn sẽ té đập đầu vào tường, không chết cũng ngơ ngẩn ngẩn. Lúc cả người mất thăng bằng bổ nhào xuống đất, cô tưởng mình tiêu thật rồi. Tường Tiểu Mễ muốn ngồi dậy, vừa cử động là đau khắp cơ thể, nhất là con đầu thấu tim ở chân khiến cô đành thôi, nằm dưỡng sức chờ bạn cùng lớp tới rồi tính tiếp.

Giờ cô mới quay sang nhìn "kẻ tội đồ" Đằng Tề, cay cú nói: "Chủ nhiệm lớp các bạn không có nói là không được rượt đuổi nhau trên cầu thang sao? Coi như gió thoảng qua tai rồi hả?!"

Cô cắn răng thốt từng chữ một, nói xong cũng thấy ngực đau âm ỉ.

Đằng Tề ngồi xổm bên cạnh nhìn cô lom lom, chợt cười tí tớn, miệng mồm leo léo thế kia chắc hẳn không sao rồi, cậu ta cười nhạo, "Bị té tới đần người rồi hả?"

Nói xong, cậu ta còn đưa tay vuốt đầu cô nàng, "Cậu mấy tuổi rồi? Suốt ngày cứ mở miệng là thầy cô suốt thế." Đằng Tề vẫn cười, nụ cười rất nhẹ.

Mấy bạn nữ đứng ở cầu thang lầu một xì xào to nhỏ, họ học cùng lớp với Đằng Tề, không quen biết với Tường Tiểu Mễ, nên cũng không gom góp theo qua.

"Sao Đăng Tề còn cười như không có chuyện gì thế nhỉ?"

"Người té có phải cậu ta đâu, thử người nằm bất tỉnh là cậu ấy xem, coi còn cười được không."

"..."

"Hay là kêu bạn gái Đăng Tề tới thử? Con gái với nhau dễ nói chuyện hơn." Có người vừa lên tiếng đề nghị thì đã bị một nữ sinh tóc ngắn ngăn cản, "Đừng, mình thấy hai người họ thế nào cũng chia tay nhau sớm thôi."

Mấy cô bạn khác cười, "Cậu là thầy bói à? Hay là cậu ước sao họ chia tay sớm? Hả?"

Cô bạn tóc ngắn đáp, "Ánh mắt Đăng Tề nhìn Tường Tiểu Mễ háo sắc như vậy, mấy cậu có thấy cậu ta dịu dàng với ai bao giờ chưa? Tám phần là thích Tường Tiểu Mễ rồi."

Mấy cô bạn kia nghe thế liền cùng nhau nhìn về phía Đăng Tề, ngày thường cứ ra về ta đây đại thiếu gia, giờ trông như thể học sinh phạm lỗi bị trách phạt, khiến ai nấy ngạc nhiên đến mức rớt cả cằm.

"Cậu ghen à?" Có người trêu cô bạn tóc ngắn.

"Ghen? Sao tớ phải ghen?"

"Cậu thích Đăng Tề mà?" Cả đám cười nói.

"Tớ thích cậu ta? Hừ." Cô bạn tóc ngắn cũng không giấu diếm, "Chị đây thích người vừa đẹp trai vừa học giỏi nhé, Đăng Tề không có cửa đâu."

"Thế ai có cửa vậy ta?"

Cô bạn tóc ngắn ngập ngừng đôi chút rồi đáp, "Quý Vân Phi, học cùng lớp Tường Tiểu Mễ."

"Đi thôi, sắp tới giờ học rồi." mấy cô bạn thích thú tám chuyện về Quý Vân Phi, vừa lục tục rời đi.

"Bị đau ở đâu?" Dù gì người sai trước là Đăng Tề, cậu ta ân cần hỏi lại Tường Tiểu Mễ.

"Mất đau!"

"..." Ý nói cậu ta chướng mắt? Chẳng lẽ cô nàng không biết mỗi ngày có biết bao cô gái cố tình lượn lờ trước cửa lớp chỉ để ngắm cậu ư? Thế mà cô lại chê cậu chướng mắt.

"Cậu thử cử động được không, không được thì tớ đi gọi bác sĩ." Đăng Tề thôi đáng vẻ cười cợt.

"Mễ Mễ." Tăng Kha len vào trong đám người, "Cậu đứng dậy nổi không? Để tớ đi phòng y tế gọi bác sĩ tới, cậu nằm yên ở đây đi." Tăng Kha dứt lời là quay ngoắt sang lờm Đăng Tề.

Tường Tiểu Mễ lắc đầu: "Không cần, chân phải tớ hình như gãy rồi, mấy chỗ khác không sao." Nãy giờ dường sức cũng đủ rồi, cô đưa tay cho Tăng Kha, "Cậu đỡ tớ dậy đi."

Chuông vào học đúng lúc này reo lên, những bạn học vây xem cũng dần tản bót, chỉ còn Đăng Tề và mấy cậu bạn giỡn hớt lúc nãy vẫn đứng y nguyên tại chỗ.

Đăng Tề xoa tay, "Các cậu vào học đi, thầy có hỏi thì nói trời nắng nóng quá, tớ bị chảy máu cam, tới phòng y tế rồi." Cậu ta vừa nói xong đã thấy Tăng Kha và Tường Tiểu Mễ nhìn mình với vẻ kinh bi. Đăng Tề phớt lờ, dù sao cậu ta cũng quen thói phát phơ, lêu têu từ nào giờ.

Tường Tiểu Mễ đứng dậy, dựa vào lan can cầu thang. Đăng Tề xoay người cảm áo khoác của mình lên, nào ngờ thấy ống tay áo bị máu lây dính, cậu bèn vò áo lại, rồi hếch cằm nói, "Đi thôi, tới phòng y tế." Nhìn môi Tường Tiểu Mễ tái mét như thế, xem ra té không nhẹ rồi.

"Tớ xin lỗi." Đăng Tề nhịn thật lâu mới dám nói lời xin lỗi, cậu cũng có muốn đụng té cô đâu.

Tường Tiểu Mễ rảnh đâu mà đoái hoài, cứ bước một bước là đau thấu tim.

"Cậu mau vào học đi, mình không sao hết, đi từ từ tới đó được rồi, giờ đường cũng bằng phẳng, dễ đi mà." Xuống tới lầu dưới, Tường Tiểu Mễ quay sang nói với Tăng Kha.

Tăng Kha một mực muốn đưa cô tới phòng y tế, kêu rằng đều là con gái, tiện chăm sóc cô hơn.

Trong lớp, tiết này là tiết của chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm mắt nhìn đồng hồ, chuông vào học reo ba phút rồi mà sĩ số lớp vẫn chưa đủ, "Lớp trưởng với Tường Tiểu Mễ đâu rồi? Sáng nay không tới lớp sao?"

Có bạn học biết rõ tình hình, bèn giải thích cho chủ nhiệm lớp nghe, ông nghe xong bảo bạn học kia ngồi xuống, "Các em ôn bài trước đi." Sau đó cầm điện thoại đi ra ngoài.

Chủ nhiệm vừa bước ra khỏi lớp, trong phòng học, mọi người liền lủi thủi thảo luận với nhau.

Hồi nãy nghỉ trưa, đám Quý Vân Phi chơi bóng rổ dưới sân, giờ mới biết chuyện này, hèn chi lúc nãy không thấy bóng dáng Đăng Tề đâu hết. Quý Vân Phi xé túi khăn giấy lau mồ hôi, "Tuông Tiểu Mễ bị ngã trúng đâu?" Cậu hỏi bạn cùng bàn.

Cậu bạn cùng bàn đáp, "Mình không biết nữa, nãy không có ra xem."

Quý Vân Phi gật đầu, lấy chai nước từ học bàn ra uống ừng ực hết nửa chai, cậu nhìn chỗ ngồi của Tuông Tiểu Mễ chỗ ngồi, trống huơ trống hoác. Bàn hai người cách xa, nên cậu cũng không thấy rõ trên bàn cô bày những gì.

Quý Vân Phi thu lại ánh nhìn, vừa lúc chủ nhiệm đi vào lớp, ông vừa gọi điện thoại xuống phòng y tế, bác sĩ nói phòng y tế không xử lý được, vết thương không nhẹ, cần phải chụp X-quang, nên đã được mấy học sinh tới bệnh viện.

Hôm nay là thứ sáu, không có giờ tự học vào buổi chiều, nên hết tiết này thì có thể tan học. Chuông tan học vừa reo, cả đám học sinh đã vội vàng thu dọn sách vở.

Chủ nhiệm chưa vội ra khỏi lớp, ông nhắc nhở thêm vài chuyện, một là sáu giờ tối thứ tư tuần sau họp phụ huynh, hôm nay đã có thành tích thi giữa kỳ, hai là chuyển chỗ ngồi. Lớp họ cứ hai tháng sẽ chuyển chỗ một lần, đều chuyển theo dãy bàn, không gây xáo trộn nhiều lắm.

Chủ nhiệm lớp nhìn một lượt rồi nói, "Dãy bàn gần cửa sổ chuyển qua dãy giữa, dãy giữa chuyển sang hai bên rìa." Ông nhấn mạnh, "Một mình chuyển bàn không được thì nhờ bạn cùng bàn phụ, đừng kéo lê gây ồn ào, ảnh hưởng các lớp khác."

Quý Vân Phi và Tuông Tiểu Mễ ngồi cùng hàng với nhau, hồi trước một người ngồi cạnh cửa sổ phía Bắc, kẻ ngồi cạnh phía nam, hiện tại chuyển chỗ xong thành ra hai người ngồi cạnh nhau.

Bạn cùng bàn với Tuông Tiểu Mễ là con gái, sức lực yếu ớt, một mình không khiêng nổi bàn, mà mấy bạn học khác đều đang bận bịu chuyển bàn của chính mình, cô bạn đành chờ họ chuyển xong thì nhờ họ giúp mình.

Quý Vân Phi đã chuyển bàn xong, cậu ngo sang bên kia, thấy thế liền đi qua giúp bạn cùng bàn của Tuông Tiểu Mễ dời sang bên này.

"Cảm ơn."

"Không có gì."

Quý Vân Phi lúc này mới thấy rõ bàn của Tuông Tiểu Mễ bày đầy sách luyện tập Toán, đề lên một xấp giấy nháp, cô viết phép tính chẳng chịt trên tờ nháp mà vẫn chưa tính ra được đáp án.

Cậu nhìn chăm chăm vào đề Toán mấy giây, đến cả đề cơ bản như này mà cô cặm cụi mãi chưa xong. Thấy vậy, cậu cầm bút của cô lên, hí hoáy viết các bước giải đề cho cô, định viết luôn cả đáp án nhưng cuối cùng lại thôi.

Các học sinh đổi bàn của mình xong, thu dọn sách vở lục tục ra về.

Quý Vân Phi không mang theo gì, cậu cầm chai nước còn thừa với áo khoác đồng phục bước ra khỏi phòng học. Điện thoại để trong túi quần rung lên, cậu vớt áo lên vai, vừa đi vừa cúi đầu xem điện thoại.

Cuối thu, bầu trời trong xanh không một gợn mây, ánh chiều tà trải vàng khắp sân trường. Gió thu hiu hiu thổi, lá vàng lác đác rơi, có chút se lạnh nhẹ nhàng.

"Ê ê ê, nam thần của cậu, Quý Vân Phi kia." Giọng nữ nhỏ nhỏ không giấu được sự phấn khích.

"Đâu đâu?" Cô bạn tóc ngắn nhìn quanh.

Trong đám đông như ong vỡ tổ, chiều cao ưu việt của Quý Vân Phi rất dễ khiến người ta chú ý, liếc mắt là nhận ra ngay. Có lẽ do lúc chiều chơi rổ, ông quần của cậu xấn lên tới đầu gối, ống tay áo cũng bị xấn lên tới khuỷu tay, lộ ra bắp chân và bắp tay săn chắc. Áo khoác đồng phục vắt hờ trên vai, cậu đang cúi đầu nhìn điện thoại, hờ hững với những điều xung quanh, dáng vẻ trông biếng nhác thế kia, vậy mà trong ánh nắng vàng nhạt buổi chiều, lại khiến người ta cảm thấy tuổi thanh xuân đẹp đẽ dường nào.

"Nhìn ngơ ngẩn thế?" Bạn nữ đi cùng lay lay tay cô bạn tóc ngắn.

Cô bạn tóc ngắn hai má ửng đỏ, vội thu lại ánh nhìn, hai người thì thầm nói gì đó, cùng nhau đi về phía cổng trường.

Quý Vân Phi đang trả lời tin nhắn trong nhóm chat, 【Thứ bảy?】

Đây là nhóm các bạn nam cùng khối, đều là những bạn không chỉ thích chơi bóng rổ, mà còn chơi rất khá.

Họ vốn đã hẹn chơi bóng rổ sau khi tan học, nhưng Đăng Tề không tham gia được, nên đành phải hẹn lại ngày khác.

Có người trả lời,【Được, dù gì mình lúc nào cũng rảnh】, rồi đính tên Đăng Tề trong tin nhắn,【 (icon xì hơi), chiều thứ bảy được không?】

Tầm mấy phút sau, Đăng Tề gửi lại,【Chân ông chạy tới muốn gãy rồi đây, giờ mới xem được điện thoại.】

Mấy bạn học nam khác trong nhóm cũng hòa nhau chọc ghẹo, nói vì người đẹp, bị gãy chân cũng đáng.

Quý Vân Phi hỏi,【Sao rồi?】

Đăng Tề,【Ôi, xui hết sức, bị gãy xương nặng lắm, không mơ sợ không hồi phục được, mai mốt ảnh hưởng đi lại, mình đang chờ ba mẹ mình với ba mẹ vợ tương lai tới!】

Có người hỏi,【Mợ nó, ý gì đây?】

Đăng Tề cười,【Thì ý là tranh thủ để Tường Tiểu Mễ trở thành chị dâu của mấy người chứ gì nữa.】

【Moá! Vậy bạn gái cậu thì sao? Đá á?】

【Đá? Thô bạo thế, phải nói là "chia tay trong hoà bình" dùm cái.】

Ai mà chẳng biết Đăng Tề là đồ tồi. Tần suất thay bạn gái của Đăng Tề như mấy bài trắc nghiệm vậy, thích nào chọn cái đó.

Quý Vân Phi xem tin nhắn của họ trong chốc lát, chờ cả đám ton hót xong, cậu mới đính tên Đăng Tề trong tin nhắn của mình,【Cậu chắc chắn bạn ấy thích cậu?】

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đăng Tề quê độ, nhất thời không biết trả lời thế nào, cậu ta nhìn qua Tường Tiểu Mễ, nào ngờ gặp ánh mắt bức dọc của cô, bèn quay sang chỗ khác.

Cậu ta gửi lại cho Quý Vân Phi,【Có em nào mà mình không cua được chứ?】

Hiện giờ Tường Tiểu Mễ không có cảm tình với cậu ta là chuyện bình thường, ai biểu cậu ta đụng té cô làm chi, không chỉ làm cánh tay và chân cô bị thương, còn phải mổ nữa. Có người con gái nào chẳng ghi thù.

Quý Vân Phi đang đi bỗng khựng lại, nhìn chằm chằm vào hàng chữ trong tin nhắn vài giây, rồi tắt luôn màn hình, cất điện thoại vào túi quần. Cậu vận nấp, tu hết nước còn thừa trong chai. Quý Vân Phi đang định vứt cái chai vào thùng rác ngay cổng trường, đúng lúc thấy ông lão nhặt ve chai, cậu rút tay về, nhét cái chai vào túi của ông lão.

"Quý Vân Phi." Vừa đi được hai bước, cậu nghe tiếng con gái lạ lẫm gọi mình.

Quý Vân Phi quay đầu, có một cô gái khá xinh đang đi tới, cậu không có ấn tượng gì với cô gái này, nhớ mang máng học lớp A3 hay A5 gì đó. Mỗi tuần thiếu gì cô tỏ tình với cậu ta, riết rồi cậu ta cũng quen.

Cô bạn kia bẽn lễn cười, vờ bình tĩnh giới thiệu về bản thân.

Hoá ra học lớp A4.

Bạn nữ thẳng thắn hỏi cậu, "Kết bạn trên Wechat được không?" Từ cuối hần rõ sự run rẩy.

Quý Vân Phi điềm nhiên đáp, "Ba tớ cảm yêu sớm."

Cô bạn xinh xắn, "...". Ở trường này ai mà không biết cậu ta cũng lêu têu phát phơ chứ? Nếu cậu ta không học giỏi, tính ra có khác gì Đăng Tề đâu. Giờ còn bày đặt làm học sinh chăm ngoan!

Quý Vân Phi nhếch cằm về chiếc xe đang đỗ bên kia đường, "Ba tớ đang đợi."

Dù bị từ chối khéo, mặt cô bạn vẫn lúng túng khó xử, tai đỏ rần, nhưng vẫn phải gượng cười, gật đầu chào.

"Con bé kia thích con à?" Sau khi lên xe, đây là câu đầu tiên mà ba nói với cậu.

Quý Vân Phi vừa thất đây an toàn vừa trả lời "vâng".

Ba Quý thuộc tuýp coi mở, hoặc có lẽ do Quý Vân Phi cũng biết giữ kẽ, ông không lo lắng lắm, chỉ nói điểm trọng yếu, "Con bé kia cũng không tệ."

Ông là người từng trải, dĩ nhiên ông biết tình yêu tuổi học trò là hết sức tự nhiên và không thể cấm cản, càng cấm thì các con càng nổi loạn, muốn làm theo ý mình. Ông bèn nhắc nhở, "Quen nhau bình thường không sao hết, miễn đừng ảnh hưởng học tập là được, nhớ phải tốt với con gái nhà người ta, cái tính ngang bướng của con cũng tém lại đi."

Quý Vân Phi nhìn ông vài giây, "Ba nghĩ nhiều rồi, con không thích bạn đó."

Ba Quý gạt đầu, tạm thời không nhắc chuyện này nữa, ông nói, "Mai ba phải đi Bắc Kinh công tác, chắc tầm mười ngày nửa tháng gì đó."

"Vâng" Quý Vân Phi cũng quen rồi, ba của cậu làm việc ở phòng kinh doanh của một tập đoàn, đi công tác như cơm bữa, có khi cả tháng hai cha con không gặp mặt nhau. Chính vì thế, ba dùng vật chất để bù đắp tổn thất tinh thần cho cậu. Ở Thượng Hải, gia đình họ chỉ thuộc hàng trung lưu, nhưng dù là cái ăn hay cái mặc, ba luôn lo cho cậu thứ tốt nhất.

Yên lặng chốc lát, Quý Vân Phi chợt nhớ tới một chuyện, "Thứ tư tuần sau họp phụ huynh."

Ba Quý, "Ba sẽ gọi điện cho chủ nhiệm lớp con."

Điện thoại để trong túi quần rung không ngừng, Quý Vân Phi lấy ra xem thử. Thì ra Đằng Tề đăng một tấm hình của Trương Tiểu Mễ trong nhóm chat, khiến cả nhóm rần rần cả lên.

Trong tấm hình, Trương Tiểu Mễ mặc quần áo bệnh nhân, đang dựa vào đầu giường truyền nước biển mà lại ngủ thiếp đi. Cậu ta còn chưa xem kỹ, Đằng Tề đã xóa tấm hình mất tiêu.

Truyền xong nước biển thì trời cũng đã tối, lúc y tá rút kim ra, Trương Tiểu Mễ cũng vừa tỉnh dậy.

Trong phòng bệnh, ba mẹ của Đằng Tề đã đến, phía cô chỉ có mỗi đi giúp việc tới, ba mẹ cô bận chuyện nên tạm thời không có thời gian đến bệnh viện. Ba mẹ Đằng Tề luôn miệng xin lỗi, còn không quên trách mắng cậu ta. Trương Tiểu Mễ chỉ cười, nói mình không sao, Đằng Tề cũng không cố ý đụng mình.

Ngày hôm sau, Trương Tiểu Mễ được sắp xếp làm giải phẫu, Đằng Tề cùng ba mẹ túc trực ngoài phòng phẫu thuật, bên nhà Trương Tiểu Mễ vẫn chỉ có mỗi đi giúp việc đến. Giải phẫu rất thuận lợi, ở lại bệnh viện quan sát một thời gian thì có thể xuất viện.

Mấy ngày đầu nằm viện, mẹ của Đằng Tề ngày nào cũng vào thăm, Trương Tiểu Mễ cảm thấy ngại nên bảo mình đã không sao rồi, kêu bác áy đừng tới lui bệnh viện cho cực thân.

Mẹ Đằng chỉ cười, "Đầu được, mẹ con không ở cạnh, bác phải thay mẹ con chăm sóc con chứ."

Trương Tiểu Mễ cũng đành bó tay, có nói thế nào thì mẹ Đằng vẫn ngày ngày vào thăm cô.

Ngày thứ hai đầu tuần, mới sáng sớm mẹ Đằng đã mang đồ ăn vào viện cho cô, rồi vội vã đi làm. Ăn sáng xong thì bắt đầu truyền nước biển. Rốt cục được nghỉ xả hơi không cần đi học, Trương Tiểu Mễ gối một tay sau đầu, ngẩn người nhìn trần nhà. Tiết thứ hai hôm nay là tiết Toán, thế nào cũng nói về bài thi giữa kỳ cho xem. Không cần nhìn bài thi, cô cũng đoán được mình được nhiều điểm, không hơn 100 điểm được đâu.

Bài thi được phát xong, Quý Vân Phi cũng không xem mình được bao nhiêu điểm, bởi cậu đã sớm biết điểm của mình rồi, vì thứ sáu tuần trước thầy giáo đã nói với cậu, rằng cậu là người duy nhất đạt 150 điểm tuyệt đối trong trường.

Cậu liếc nhìn bàn của Trương Tiểu Mễ, con số 89 đỏ chói nhìn ngứa hết cả mắt. Tò mò, Quý Vân Phi cầm bài thi của Trương Tiểu Mễ lên xem, coi hết một lượt thì cậu bỗng nhủ mày, đề đơn giản thế mà cô nàng này lại tính sai be bét? Cậu cầm bút lên vẽ khuôn mặt khóc lóc thảm thương phía sau điểm thi của cô, còn minh họa bằng lời: Môn Toán ăn hiếp tui mà!

Vẽ xong hết, cậu cũng cười không khép miệng được.

Bạn cùng bàn của Trương Tiểu Mễ lặng lặng nhìn cậu ta, xem như không thấy gì hết.

Tiết buổi sáng trôi qua nhanh chóng, chuông báo giờ nghỉ trưa vừa vang lên, mấy bạn ngồi sau đã ủa tới căn tin trường. Quý Vân Phi thùng thảng dọn sách vở, đợi mọi người đi gần hết, cậu cùng hai bạn nam mới bước ra khỏi lớp.

"Khiếp thật, rốt cục cậu dùng chiêu gì thi Toán thế?" Cánh tay của Tiểu Bàn khoác lên vai Quý Vân Phi. Do cậu bạn này hơi mập mạp nên bạn bè mới đặt biệt danh cho cậu ta là Tiểu Bàn.

Quý Vân Phi cười, "Thi làm đại thôi."

Tiểu Bàn, "Nghe nói cả khối chúng ta chỉ có chín người được trên 140 điểm thôi, người xếp thứ hai là đại diện môn Toán của lớp A1, tên gì ấy nhỉ?"

Một bạn học khác tiếp lời, "Giang Nguyệt."

"À, đúng đúng." Tiểu Bàn cười nói, "Tớ nhớ hình như Đằng Tề nói bạn đó là hoa khôi của lớp cậu ta."

"Chỉ là hoa khôi lớp, còn kém Tường Tiểu Mễ lớp chúng ta tí mù khơi."

"Nhưng Tường Tiểu Mễ có học giỏi Toán như người ta đâu."

"Thì môn Anh với môn Văn của Tường Tiểu Mễ vượt trội hơn người khác đấy thôi."

Quý Vân Phi chỉ ngóng tai nghe, cậu không rảnh tán dóc mấy chủ đề vô vị này.

Cả nhóm vừa đi vừa nói chuyện cũng vừa lúc xuống tới tầng một, có một cô gái đứng dựa lưng về phía họ ở chân cầu thang, trông như đang đợi ai đó, nên vừa nghe tiếng bước chân liền quay đầu lại, vừa vận đôi mắt với bọn họ.

Cô bạn tóc ngắn kia chính là Giang Nguyệt, ngay lúc mặt đối mặt cùng Quý Vân Phi, tim cô nàng đập nhanh gấp trăm lần. Không ai trong đám quen cô bạn nên cũng không chào hỏi gì cả.

Lúc mọi người đi lướt qua, Giang Nguyệt đột nhiên lên tiếng, "Quý Vân Phi."

Quý Vân Phi dừng chân, nhướn mắt hỏi, "Có gì không?"

"À, mình muốn mượn bài thi Toán của cậu xem thử." Ngừng một lúc, Giang Nguyệt vội giải thích thêm, "Do đề Toán cuối cùng trong bài thi, thầy giáo nói cách giải của cậu đơn giản nhất, nhưng kiến thức không nằm trong phạm vi chúng tớ đã học, do đó thầy không giảng cách giải này của cậu, nên mình muốn mượn xem bài làm của cậu một chút, được không?" Dứt lời, cô nàng nín thở, tay cầm bút và bài thi hơi nắm lại, đáng vẻ lúng túng.

Quý Vân Phi, "Bài thi bị bạn bên lớp A6 mượn rồi, mình không có cầm."

Giang Nguyệt ngẩn ra, rồi vội đáp, "Thế có thể phiền cậu một chút không, lát nữa ăn cơm giảng cho mình nghe nhé?" Ánh mắt cô nàng vô cùng chân thành.

Quý Vân Phi gật đầu đồng ý, bảo cô bạn tới căn tin cùng bọn họ.

Hai bạn nam đi chung đồng thanh huyết sáo, "Bọn mình đi trước đây." Nói xong, hai người còn nháy mắt ra hiệu, cười ranh mãnh rồi đi.

Quý Vân Phi riết cũng quen việc bị họ trêu chọc, cứ mỗi lần có bạn nữ nào hỏi bài cậu ta là họ lại thế.

Tuy nhiên, Giang Nguyệt lại đỏ bừng hai tai. Giang Nguyệt thầm thở phào, đi theo sau lưng Quý Vân Phi, cậu cao hơn cô nàng một cái đầu, cô phải ngửa mặt lên mới nhìn thấy được một bên mặt điển trai của cậu. Dầu sao cô không quen thân với Quý Vân Phi, nên không biết bắt chuyện thế nào. Trước mặt Quý Vân Phi, khí chất như bà hoàng của cô nàng hoàn toàn biến mất.

Quý Vân Phi là nam thần trong trường, đi đến đâu cũng được con gái yêu thích. Trong căn tin đang là giờ cao điểm, nồ nức cả một biển người. Lần đầu tiên Giang Nguyệt được nhiều người chú ý đến vậy, chỉ trong thoáng chốc, lòng hư vinh nho nhỏ đã hoàn toàn được thỏa mãn.

Quý Vân Phi vừa ăn cơm, vừa viết bài giải vào khoảng trống dưới câu đề cuối cùng trong bài thi của Giang Nguyệt, mà Giang Nguyệt lại chẳng màng cơm nước, chăm chăm đọc kỹ bài giải. Song, đọc qua một lần nhưng không mấy hiểu. Quý Vân Phi bèn ghi thêm biểu thức bên cạnh, đầu óc Giang Nguyệt thông minh, rất nhanh đã hiểu ra, cô nàng vui mừng khôn xiết, luyên thuyên cảm ơn cậu.

"Không có gì." Nói xong, Quý Vân Phi cúi đầu ăn cơm.

Giang Nguyệt coi lại bài giải lần nữa, cô nàng luôn sùng bài mấy bạn nam học giỏi Toán hơn mình, lúc học cấp hai không có đối thủ, ai ngờ lên cấp ba lại gặp phải Quý Vân Phi. Giang Nguyệt cẩn thận gấp bài thi lại, thẹn thùng nói: "Tớ có thể kết bạn Wechat với cậu không?" Cô nàng còn cam đoan, "Yên tâm, tớ sẽ không quấy rầy cậu đâu, khi nào gặp đề Toán khó, tớ sẽ nhờ cậu giúp." Rồi hỏi lại lần nữa, "Được chứ?"

Ngay lúc này, suy nghĩ trong đầu cô chỉ muốn nhờ cậu giúp giải mấy đề Toán khó, dĩ nhiên cũng mang theo sự kính phục.

Vòng bạn bè trong Wechat của Quý Vân Phi không thiếu người kết bạn chỉ vì muốn hỏi cậu mấy đề Toán, nên cậu mở mã QR của Wechat đưa cho Giang Nguyệt.

Giang Nguyệt giấu đi sự phấn khởi, mau chóng lấy điện thoại kết bạn.

Quý Vân Phi ra khỏi căn tin, nói muốn đi siêu thị mua nước, Giang Nguyệt còn định hỏi thêm cách giải mấy đề kế tiếp, nhưng lại ngại theo đuôi cậu tới siêu thị, đành phải trở về lớp học.

Lúc Quý Vân Phi trở lại phòng học, nhiều bạn học đang gục đầu ngủ trưa trên bàn.

Cậu cần mẫn làm xong hết bài tập Toán, vừa làm xong cũng đánh một cái ngáp.

Tường Tiểu Mễ không đi học quả là tiện cho cậu ta, cậu bỏ hết sách Toán và xấp giấy nháp sang hết bàn Tường Tiểu Mễ, rồi cởi áo khoác trùm lên đầu, trước mắt bỗng tối đen, bắt đầu đánh một giấc ngủ trưa.

Tầm hơn mười ngày sau, Tường Tiểu Mễ xuất viện.

Vào ngày đi học, cô đến lúc lớp đã vào tiết đầu. Tường Tiểu Mễ chóng nạng, được chủ nhiệm đưa tới cửa lớp, rồi ông bèn vỗ vai cô, ra hiệu cho cô tự mình đi vào, còn cặp sách thì nhờ bạn ngồi cạnh cửa lớp mang vào dùm.

Giáo viên Anh vẫn ngừng giảng bài, ân cần hỏi han, "Em sao rồi?"

Tường Tiểu Mễ, "Dạ, em khoẻ rồi ạ, cảm ơn cô."

Phòng học im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về Tường Tiểu Mễ.

Tường Tiểu Mễ cúi đầu ngại ngùng, bây giờ cô mới phát hiện lớp đổi chỗ ngồi, không ngờ bàn cạnh cô lại là bàn của Quý Vân Phi.

Quý Vân Phi vừa lật giờ mấy trang sách vừa ngó cô.

Hôm nay Tường Tiểu Mễ búi tóc, để lộ cằm cổ mảnh khảnh, gương mặt trắng nõn nà, con gái ở lứa này suốt ngày sợ nổi mụn, vậy mà gương mặt cô lại đẹp không tí vết. Cô vận váy dài, che đi cái chân bị thương. Áo khoác đồng phục xanh trắng chỉ kéo khoá một nửa, trông có vẻ thùng thình so với cơ thể cô. Đáng vẻ biếng nhác nhưng toát lên dư vị thanh xuân.

Tường Tiểu Mễ trầy trật đi tới bàn của mình, thì thấy Quý Vân Phi cầm từng quyển sách từ trên bàn của cô đút vào học bàn của cậu ta. Không ngờ trong thời gian cô không đi học, cậu ta xem bàn của cô là "khu tị nạn" sách vở của cậu ta, quăng hết đồ mình lên bàn cô?

Lúc mặt bàn được dọn sạch boong, Quý Vân Phi bỗng nói nhỏ một câu, "Cậu nhích ra sau một chút."

Tường Tiểu Mễ ngơ ngác, "Hà?"

Quý Vân Phi thò tay qua, lấy áo khoác đồng phục của cậu ta từ trong học bàn của cô ra.

Tường Tiểu Mễ: "..."

Cô ngó sang học bàn của cậu, cứ ngỡ học bàn cậu ta để đầy đồ, ai ngờ trống hoác.

Quý Vân Phi không nhìn cô, vo đồng phục lại nhét vào học bàn của mình, tiếp tục nhìn lên bảng nghe giáo viên Anh giảng bài như không có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tường Tiểu Mễ tính nhét túi sách vào học bàn, cô theo bản năng ngó vào trong học, quả nhiên còn có gì đó. Cô lấy từ trong học ra một bịch bánh sữa đã bị xé bao, loại bánh này chỉ có một đồng rưỡi một bịch. Khởi hời cũng biết đây là kiệt tác của Quý Vân Phi, lớn già đầu còn ăn đồ ăn của con nít.

Quý Vân Phi chỉ ngồi đó nhìn cô mà không nói tiếng nào.

Tường Tiểu Mễ đem bịch bánh bỏ ngay lên bàn cậu, cậu ta dựng sách thẳng trước người nên cũng không bị cô giáo phát hiện.

Đây là bịch bánh lúc sáng Tiểu Bàn cho cậu ta, lúc nhỏ cậu từng ăn qua, giờ đây đã quên mất hương vị thế nào, lúc đó cậu mở ra ăn thử, vị ngọt quá bèn bỏ đại bịch bánh vào trong học bàn của Tường Tiểu Mễ.

Quý Vân Phi giấu bịch bánh vào trong học, để tiện lúc lấy bánh ra ăn vụng thì tiếng mở bao cũng nhỏ hơn. Cậu ta thừa dịp giáo viên không chú ý, thế là lấy một cái bánh thả vào miệng, còn để một cái lên bàn của Tường Tiểu Mễ.

Tường Tiểu Mễ đang chăm chú nghe giảng bài, bỗng nhiên thấy một bàn tay thò qua bàn mình, cô giật bắn người. Nhìn kỹ lại, hoá ra là một cái bánh sữa be bé, Tường Tiểu Mễ: "..."

Cô nhìn Quý Vân Phi trắng trẻo, cậu ta rất chăm chú nghe giảng bài, có điều khoé miệng hơi cong lên, mỉm cười.

Tường Tiểu Mễ đem hạt bánh trả lại cho cậu ta, Quý Vân Phi mất thì nhìn chằm chằm lên bảng, mà tay thì linh hoạt chuẩn xác thả hạt bánh vào miệng.

từ từ nhám nháp. Chỉ cần cô giáo nhìn xuống lớp, miệng cậu ta ngậm lại ngay, không chút khe hở, còn lúc cô giáo cúi đầu xem sách, cậu ta lại tiếp tục ăn vụng.

Đến giờ nghỉ giữa tiết, Quý Vân Phi chỉ quanh quẩn ở hành lang rồi trở về lớp, ngồi vào bàn của mình.

Mấy bạn nam chơi cùng cậu ta cũng thấy khó hiểu, nhất là Tiểu Bàn, "Mình thấy sai sai... Quý Vân Phi lên con gì vậy? Cứ hễ đến nghỉ giữa tiết, cậu ta thế nào cũng phải lượn một vòng xuống tầng một, tự nhiên nay ngoan ra phết?"

"Tớ mà được ngồi kế Tường Tiểu Mễ, kêu tớ nhìn đi toa-lét cũng còn được."

"... Cậu bớt đại gái dùm cái!"

Tường Tiểu Mễ trong thời gian này dù không tới lớp học, cô có mời gia sư dạy kèm tại nhà, tuy nhiên tiết Toán lúc này, cô ráng nghe giảng cũng không làm được mấy bài tập. Phía sau sách Toán chỉ có đáp án, không có bài giải. Cô hí hục làm cả buổi cũng không tính ra được.

Quý Vân Phi đứng cạnh chỗ ngồi, thong dong uống nước, mỗi cử chỉ của Tường Tiểu Mễ đều lọt vào mắt cậu. Cậu bèn lấy sách luyện tập ném qua chỗ Tường Tiểu Mễ làm cô sững sờ, lúc ngẩng đầu nhìn lên đã thấy cậu đang nói chuyện với bạn cùng bàn.

Tường Tiểu Mễ mở sách luyện tập của Quý Vân Phi ra, chép lại bài giải của cậu ta lên giấy nháp, rồi nghiền cứu từng bước một. Nghe tiếng chuông vào học vang lên, Tường Tiểu Mễ cất sách luyện tập vào, chuẩn bị cho môn kế tiếp. Cô chợt nhớ ra một chuyện, "Bài giải trong tờ nháp của tớ là do cậu viết à?"

Sau khi nằm viện, bạn thân Tăng Kha đem hết sách vào bệnh viện cho cô, vừa nãy nhìn nét chữ trong sách luyện tập của Quý Vân Phi, cô mới xác định là cùng một người.

Quý Vân Phi suy nghĩ vài giây, sức nhớ là vào cái hôm đổi chỗ ngồi, thấy đề đơn giản vậy mà cô không giải được, nên cậu mới ghi lại bài giải lên giấy nháp, nhưng không có ghi đáp án. Cậu gật đầu, "Ừ."

Ngờ cô nàng sẽ nói cảm ơn mình, nào ngờ cô lại cảm tạ giấy nháp đưa cho cậu, "Mình không tính ra đáp án", giọng lí nhí nói tiếp, "Bài giải của cậu giản lược nhiều quá, mình xem không hiểu."

Quý Vân Phi: "... " Cậu ta ráng nhìn chứ không suyết nữa đã thốt lên ba chữ "Cậu ngốc thế".

Chủ nhiệm lớp đã tới, Quý Vân Phi đưa lại cho cô, "Hết giờ học giảng cậu nghe."

Cậu đã thấy Tiểu Bàn và Đằng Tề dốt lắm rồi, ai ngờ cũng có lúc xuất hiện một "vĩ nhân" thay đổi lịch sử. Thật ra, từ lúc học chung cấp hai, cậu đã biết Tường Tiểu Mễ học kém môn Toán. Lúc ấy, cậu và Tường Tiểu Mễ học chung trường nhưng khác lớp. Hồi trước, cậu tưởng cô nàng chỉ học kém Toán chút thôi, đâu ngờ là kém tới như này, từ kì thi lần trước đến kì thi thử giữa kỳ này, cô đều đứng đầu danh sách từ dưới đếm lên.

Trên bục, giáo viên giảng đến phần trọng tâm, ai nấy đều ghi chú lại. Cánh tay Quý Vân Phi dài, lúc viết chữ vô tình dịch tay sang phía Tường Tiểu Mễ. Lúc đầu, Tường Tiểu Mễ còn nhích sang chỗ bạn cùng bàn để cậu dễ viết bài hơn, nào biết cậu ta được nước lấn tới chiếm hết nửa bàn của cô, cô lại không thể chiếm phần bàn của bạn mình, thành ra tay trái của cô không chỗ để, đành chọt vài cái vào tay cậu, ra hiệu cậu ta xích về chỗ của mình.

Quý Vân Phi không nhúc nhích, "Tay cậu không có chỗ để thì cứ đặt lên tay mình đi." Nói xong, cậu ta lại tiếp tục cúi đầu tiếp tục viết, lâu lâu còn ngo lên bâng, hoàn toàn không nhìn mặt cô.

Tường Tiểu Mễ, "... "

Tay trái của cô đặt lên tay phải của cậu ấy? Thế cậu ấy viết bằng cách nào? Cái người này sao ăn nói vô lý thế! Còn vô lý hơn hỏi học cấp hai nữa.

"Cậu xích qua kia chút đi." Tường Tiểu Mễ thì thầm nói một lần, cánh tay cậu ta chiếm hơn nửa bàn của cô, mà vẫn còn muốn chiếm thêm. Cô vừa ghi chú, tay trái vừa đẩy tay cậu ta. Quý Vân Phi bị đẩy nên không ghi bài được, đành phải nhích tay về.

Tường Tiểu Mễ ngồi thẳng người, cuối cùng cũng có chỗ để tay rồi, mấy phần trọng tâm cũng ghi chú xong xuôi, lại tiếp tục nghe giáo viên giảng bài. Khi cô đang tập trung nghe giảng, tự dưng cảm giác tay trái mình nặng nặng sao ấy, hoá ra là cánh tay Quý Vân Phi đang đè lên tay cô.

Tường Tiểu Mễ: "... " Cô ráng hất tay cậu ta ra mà không được, "Cậu làm gì thế?". Cô dùng khẩu hình phàn nàn hành vi thái quá của cậu.

Cậu đang làm gì ư? Ngay chính cậu ta còn không biết mình đang làm gì nữa đây. Quý Vân Phi cười xoà, rút tay về chỗ cũ, không làm phiền cô nghe giảng nữa, lúc này bản thân cũng lo tập trung nghe giảng.

Sau tiết này là tiết thể dục, ai nấy đều xuống lầu tập thể dục, Tường Tiểu Mễ được miễn tiết này nên cô chống nạng đi nhà vệ sinh. Từ nhà vệ sinh quay về lớp, lưng cô đỏ đầy mồ hôi, có đi vệ sinh thôi cũng đủ làm cô tốn hơi sức.

Do vẫn chưa làm xong bài tập Toán, cô lại đem quyển bài tập của Quý Vân Phi để lên bàn, tiếp tục tìm tòi nghiên cứu. Khoảng hơn mười phút sau, tiết thể dục chấm dứt, mọi người lục tục trở về lớp. Tường Tiểu Mễ để sẵn tờ nháp mà Quý Vân Phi đã ghi cho mình, chờ cậu ta về lớp giảng cho mình.

Quý Vân Phi vẫn còn chơi với đám Đằng Tề ở dưới lầu, tán dóc dăm ba câu thì chợt nhớ phải giảng bài cho Tường Tiểu Mễ, thế là cậu xua tay, "Tớ lên

lầu đây."

Đặng Tề ngạc nhiên, "Về lớp sớm thế? Làm gì vậy?"

Quý Vân Phi: "Cậu cũng phải về lớp đi."

"..." Đặng Tề rống sau lưng cậu ta, "Chiều nay có chơi bóng rổ không thế?"

Quý Vân Phi không ngoảnh lại trả lời, chỉ ra dấu OK đồng ý.

Vừa lên lầu hai, điện thoại trong túi áo chợt rung lên khiến Quý Vân Phi hơi giật mình, là cuộc gọi từ Giang Nguyệt. Cậu đắn đo chùng vài giây rồi mới bấm nghe.

"Quý Vân Phi, giang hồ cứu giúp giang hồ cứu giúp." Giọng cô bạn khá căng thẳng.

Quý Vân Phi, "Tớ không phải giang hồ, không cứu được bạn."

Giang Nguyệt không cậu ta từ chối cũng tiểu lâm vậy, nhưng việc ứng phó chuyện kiểm tra bài tập của thầy giáo vẫn quan trọng hơn, cô nàng đành mặt dày hỏi mượn sách luyện tập của cậu, "Mình không mang theo sách luyện tập Toán, mà tiết sau là tiết Toán, thầy nói sẽ kiểm tra bài tập về nhà hôm qua, cậu cho mình mượn sách của cậu đi."

Cậu cũng quen bị người ta mượn sách mình, "Được."

"Cảm ơn, thế mình qua lấy liền." Giang Nguyệt lập tức cúp máy.

Quý Vân Phi vừa đi tới bàn của mình, chưa kịp ngồi xuống đã nghe Tiểu Bàn đang ngồi chơi ở bệ cửa sổ, chộc ghẹo cậu, "Quý lão đại ơi, quán gia nhà cậu tới tìm cậu kìa."

Khoảng thời gian này, Giang Nguyệt và Quý Vân Phi đã cùng nhau ăn trưa hết hai lần, ai cũng thấy mối quan hệ của hai người họ không đơn giản chỉ là bạn bè, dù chẳng mấy lúc bắt gặp hai người trò chuyện với nhau, nhưng chắc chắn cũng có gì đó.

Tường Tiểu Mễ đang chép lại đáp án trong sách luyện tập của Quý Vân Phi, nghe giọng Tiểu Bàn oang oảng, cô cũng tò mò ngoảnh ra sau nhìn, trùng hợp đụng ngay ánh mắt của Giang Nguyệt.

Giang nguyệt là "quán gia" của cậu ấy?

Tường Tiểu Mễ là ngồi kế cậu ta?

Cả hai yên lặng nhìn nhau, mỗi người đều mang một sự nghi hoặc trong lòng.

Quý Vân Phi thấy Giang Nguyệt tới, liền nói với Tường Tiểu Mễ, "Không giảng cho cậu nghe được rồi." Sau đó, cậu liền cầm sách luyện tập lên, đi tới bệ cửa sổ, dùng quyền sách gõ vài cái lên đầu Tiểu Bàn.

"Úi!" Tiểu Bàn xoa đầu, "Mợ, sao cậu đánh mình!"

"Miệng cậu muốn ăn đòn à! Quán gia nhà mình là ba mẹ của mình, kế tiếp là vợ mình, còn nói bây nữa là mình cho cậu phù mô bây giờ." Dứt lời, Quý Vân Phi đem sách luyện tập đưa cho Giang Nguyệt qua khe cửa sổ.

Giang Nguyệt không để bụng mấy chuyện này, cô mới vừa lật đại vài trang sách thì đã sững sốt, có bao nhiêu bài tập trong sách cậu ta đều làm hết trơn, "Lát trưa đem trả cậu." Sau đó, cô nàng cầm sách đi như chạy về lớp.

Còn Tường Tiểu Mễ ngồi đó chỉ biết ngao ngán nhìn bài giải mới chép được một nửa.

"Kha Kha." Cô gọi lớp trưởng Tăng Kha ngồi cách cô mấy bàn phía trên.

Tăng Kha quay xuống, "Em yêu, gì thế?"

"Cho tớ mượn sách luyện tập Toán chút."

Tăng Kha lập tức ném sách xuống cho cô, "Coi có gì không hiểu thì hỏi mình."

"Ừ biết rồi."

Tường Tiểu Mễ lật tới đề Toán đang chép dở lúc này, phát hiện cách giải của Quý Vân Phi và Tăng Kha hoàn toàn khác nhau, cách giải của Tăng Kha hơi lỏng ngoảnh hơn của Quý Vân Phi, vậy là công sức "vùi đầu kinh sử" lúc này xem như công cốc rồi.

Cô đọc kỹ từng bước giải đề của Tăng Kha, rồi bắt đầu chép lại.

"Sách của ai vậy?" Quý Vân Phi ngồi xuống, lật bìa sách xem tên của ai.

"Của lớp trưởng." Tường Tiểu Mễ vẫn cúi đầu chép bài giải.

Quý Vân Phi gật đầu, ngồi đó im thin thít một lúc lâu, tiếp đó chìa tay ra, "Lấy đề Toán hồi nãy ra đi, tớ giảng cho bạn nghe."

Tường Tiểu Mễ xoay qua nhìn cậu ta, "Cảm ơn, mình mới hỏi được Tăng Kha rồi."

Quý Vân Phi sững sờ, chỉ ồ lên một tiếng, rồi làm bộ lật lật sách ngoại khoá.

Tường Tiểu Mễ nghĩ bài giải vẫn còn chép dở trên tờ nháp kẹp dưới sách luyện tập, chữ viết của Quý Vân Phi nhìn rất nắn nót, vấn đề là cô không có hỏi bài Tăng Kha, bởi vừa rồi ánh mắt Giang Nguyệt nhìn cô chứa đầy sự thù địch. Cô không muốn quá thân với Quý Vân Phi, hòng tránh những hiểu lầm không đáng có.

Tối giờ giải lao giữa trưa, phòng học chưa tới vài phút đã trống hoác.

"Cậu muốn ăn gì để tớ mua dùm cho?" Quý Vân Phi đứng dậy nói.

Tường Tiểu Mễ, "Cảm ơn, di tớ sẽ mang cơm tối trường."

Quý Vân Phi gật đầu, sau đó bước ra khỏi lớp.

Nhóm Tiểu Bàn đã đứng chờ cậu sẵn ngoài lớp, cả nhóm cười đùa và đi xa khỏi lớp học.

Phải hơn mười phút nữa đi giúp việc mới đến nơi, thấy vậy, Tường Tiểu Mễ chống nạng đi từ từ ra hành lang, ngồi cả buổi ở trong lớp khiến cô cảm thấy ngột ngạt, muốn hít thở chút không khí. Cô để nạng sang một bên, ngồi xuống bệ ghế, nhìn xuống sân qua lan can. Giờ nghỉ trưa, mấy bạn học đều ủa về phía căn tin trường, trong lúc vô tình, cô thấy Quý Vân Phi và Giang Nguyệt đang đứng dưới lầu. Quý Vân Phi tay cầm túi quần, dáng vẻ cậu lúc này trông biếng nhác, nhưng lại pha chút ngang tàng. Hai người họ đang nói gì đó. Khuôn mặt Giang Nguyệt đầy sự thẹn thùng của một cô gái mới lớn đang tuổi mơ mộng. Tường Tiểu Mễ thôi không nhìn nữa, áp mặt lên cánh tay mình.

Nền trời cuối thu trông đẹp làm sao, vừa vương chút se lạnh, lại thấm đượm sắc xanh, mây màu urom sắc trắng.

Mối tình đầu có vị gì nhỉ? Chắc có lẽ còn ngọt ngào và đẹp hơn vẻ đẹp của bầu trời ngày thu.

Có đôi khi, cô chỉ muốn buông bỏ mọi xiềng xích, nói yêu đương với người mình thích. Song, sau những suy nghĩ bồng bột này, lý trí lại nhắc nhở cô rằng, đời không như mơ!

Bởi ba mẹ từ lâu đã đặt ra quy định, nếu cô tập tành yêu sớm thì họ sẽ đánh gãy chân cô ngay. Ba mẹ cô không hề dọa suông, cô mà dám yêu sớm, chắc chắn chân cô sẽ bị đánh gãy cho xem. Nhất là ba, ông là người gia trưởng, nói một không hai, luôn răn dạy cô một cách nghiêm khắc. Từ khi được sinh ra trong gia đình này, cuộc đời cô đã được an bài sẵn, ngay cả hôn nhân của bản thân cũng không có quyền quyết định. Nếu cô được như Giang Nguyệt sinh ra trong một gia đình bình thường thì hay biết mấy, muốn yêu sớm thì cứ yêu thôi.

Tuy nhiên, trên người cô vẫn đang buộc đầy gông xiềng, Tường Tiểu Mễ không dám suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Mối tình đầu? Người mình thích? Thôi thì để nằm mơ đi.

Ba của cô bạn công chuyện ở nước ngoài, hôm qua mới về lại Bắc Kinh, nghe thư ký của ba nói sắp tới ông sẽ đến Thượng Hải. Đang còn rầu rĩ vụ điểm thi giữa kỳ môn Toán không biết phải sao đây, cô chợt nghe có tiếng bước chân, vừa xoay mặt lại đã ngạc nhiên không thôi.

Quý Vân Phi đã đi tới cạnh chỗ cô, trong tay cậu ấy còn đang cầm sách luyện tập, "Cho cậu này."

Tường Tiểu Mễ không có cảm lý, "Bạn gái của cậu không cần sao?"

"Bạn gái? Ở đâu ra bạn gái? Cậu cho tớ à?" Quý Vân Phi hỏi liên tiếp ba câu.

Tường Tiểu Mễ giờ mới hiểu ra, Giang Nguyệt thích đơn phương Quý Vân Phi, thế nên cô không nói gì thêm nữa.

Hôm nay cô nằng khoác chiếc áo len trắng có mũ, thấy thế, Quý Vân Phi nhét quyển sách vào ngay trong mũ, "Tớ không hay học quyển này lắm, cậu cứ giữ đó học đi. Nếu có bạn nào muốn mượn, tớ sẽ bảo họ tìm cậu lấy sách."

Dứt lời, cậu bước đi, song ngoảnh lại hỏi, "Đang đợi di cậu đưa đồ ăn tối hả?"

Tường Tiểu Mễ gật đầu, "Ừ đúng."

Quý Vân Phi lấy nửa bịch bánh còn lại từ trong túi quần ra, "Nè, cho cậu ăn trong khi chờ." Cậu để bịch bánh trên bệ ghế rồi quay đi.

Tối khi Tường Tiểu Mễ định hình được chuyện gì xảy ra thì cậu đã đi xuống lầu rồi.

Chương 4

Trong căn tin, Quý Vân Phi bung khay đi tìm đám Tiểu Bàn, mấy người họ đã quen ngồi bàn cạnh cửa sổ, cứ khi nào xuống căn tin y như rằng phải ngồi bàn đó.

Từ lúc cậu bước vào căn tin, Giang Nguyệt đã thấy và dõi theo cậu từ nãy giờ. Nào ngờ, trong khi cô nàng định vẫy cậu, Quý Vân Phi đã lướt qua bàn cô nàng, tỏ vẻ như không thấy, và đi thẳng đến bàn cạnh cửa sổ. Thật ra, cậu vốn không thấy cô nàng đang ngồi đó.

"Nè, cậu với nam thần của cậu, Quý Vân Phi, phát triển sao rồi?" Người bạn đi cùng hỏi cô nàng.

Giang Nguyệt áp ứng đáp, "Cũng bình thường."

"Hả?" Người bạn thấy mập mờ, "Hơn tình bạn rồi hả?"

"Chưa, vẫn là quan hệ bạn bè bình thường thôi."

"Mau chóng tỏ tình đi, cậu xem có bao nhiêu cô gái vây quanh cậu ta kìa."

Giang Nguyệt không biết phải trả lời thế nào, cô nàng không nhìn theo Quý Vân Phi nữa, cúi đầu ăn mấy miếng rau nhưng lại chẳng có khẩu vị gì.

Kêu cô tỏ tình với con trai? Làm sao mở miệng được đây? Suôn sẻ thì không sao cả, còn nếu bị từ chối thì sẽ trở thành đối tượng bị mấy bạn nữ lấy ra tán dóc. Song, loại con trai kiêu ngạo như Quý Vân Phi lại không chủ động theo đuổi con gái, chuyện này đúng thật làm người ta rầu chết mất, còn sốt ruột hơn cả khi giải đề Toán cuối cùng trong bài thi đột trước.

Sau giờ cơm trưa, Quý Vân Phi cùng đám Tiểu Bàn lượn một vòng siêu thị, do chiều nay phải chơi bóng rổ nên họ mua sẵn nước phòng hờ. Thật trùng hợp, lại gặp được Đăng Tề cũng đang đi mua nước.

"Hôm nay tớ khao, cứ mua thoải mái." Đăng Tề đứng cạnh quầy tính tiền, vừa nói vừa cúi đầu chơi điện thoại.

Nhóm họ đôi khi cũng khao nhau thế này, thành ra cũng chẳng ai khách sáo hết. Vì thế, Tiểu Bàn cầm ba chai nước và bạch bánh đến quầy tính tiền.

"Thiệt tình, Tiểu Bàn mắc dịch này, cậu mấy tuổi rồi còn mua bánh này nữa?" Đăng Tề ngẩng đầu thấy Tiểu Bàn cầm bạch bánh sữa, hình như trong bạch bánh có hai mươi cái bánh sữa nhỏ thì phải?

Tiểu Bàn tí tón cười, "Lúc ăn vụng sẽ không bị phát hiện đó mà."

"..."

Quý Vân Phi cầm hai chai nước khoáng và một hộp sữa chua, cậu đã vụng một chai ra uống trước.

"Mấy người bị quái gì thế? Tiểu Bàn mắc toi này thì mua bánh sữa, còn cậu thì uống sữa chua?" Đăng Tề nghi hoặc nhìn Quý Vân Phi.

Quý Vân Phi hỏi lại, "Không được à?"

Đăng Tề cười trả lời, "Cậu định lấy lòng con gái người ta chứ gì?"

Thấy Quý Vân Phi chẳng thêm đoái hoài cậu ta, Đăng Tề mau chóng trả tiền.

Ra khỏi siêu thị, Đăng Tề đưa một chai sô-đa cho Quý Vân Phi, "Mang cho vợ mình dùng đi."

Quý Vân Phi không cầm lấy, chỉ đứng đó nguyệt cậu ta, ánh mắt mang ý rành rành: Cậu mặt dày quá!

Quý Vân Phi có biết bạn gái gần đây của Đăng Tề, học kế bên lớp của cậu, tên là Phan Nhân Nhân, là một cô gái khá xinh xắn.

Tiểu Bàn bỏ mấy chai nước vô chung một bao rồi xé bạch bánh sữa ra vừa ăn vừa làu bàu, "Cứ kêu Quý lão đại chạy vặt cho cậu miết, tưởng mình là ông trời con chắt!"

Đăng Tề đá Tiểu Bàn một cái, "Tớ là con trời đấy, ăn hết của nhà cậu à?", rồi xoay lại ném chai sô-đa cho Quý Vân Phi, "Cầm lấy."

Quý Vân Phi dù đã lui về sau hai bước nhưng vẫn bắt được chai sô-đa, "Cậu mắc chứng gì thế?"

Đặng Tề, "Vợ mình bây giờ là Tường Tiểu Mễ nhé, cậu mang cho bạn ấy thì không mất miếng thịt nào của cậu đâu." Dứt lời, cậu ta lại huyền thuyên, "Bạn ấy thích uống sô-đa nhưng mà hiệu khác, siêu thị này không có bán nên nói bạn ấy uống đồ này đi, bữa sau mình mua đúng hiệu cho bạn ấy."

Quý Vân Phi chỉ im lìm ngó cậu ta.

Tiểu Bàn trông Đặng Tề không giống đang nói giỡn, tò mò hỏi, "Cậu với Phan Nhân Nhân chia tay thiệt hả?"

Đặng Tề duỗi tay quàng cổ Tiểu Bàn, "Lo ăn bánh của cậu đi, con nít con nôi biết gì." Mấy ngày trước, cậu ta và Phan Nhân Nhân đã chia tay rồi.

Bọn họ băng quơ nói về chuyện này, sau lại bàn chuyện chơi bóng rổ chiều nay. Tới đây phòng học, Tiểu Bàn ra hiệu cho Đặng Tề, "Bạn gái trước của cậu kìa."

Đặng Tề nhú mày, cô nàng này không hiểu hai chữ "chia tay" có nghĩa gì sao?

"Chuyện gì?"

Phan Nhân Nhân hỏi lại, "Cậu nói xem?"

Đặng Tề bực dọc, "Thích thì nói, đây không rảnh đoán mò."

Phan Nhân Nhân cố nhịn, "Nếu cậu đã không có bạn gái mới, làm sao cũng phải cho mình lý do chia tay chứ?"

Cô bạn không nghĩ Đặng Tề sẽ đá mình sớm vậy, dù có chia tay cũng phải để cô ta nói trước, đó giờ cô ta chưa từng bị ai đá mất mặt thế này.

Đặng Tề không chỉ cười, mà còn cười rất đốn mặt, "Lý do? Tớ mất hứng rồi, muốn chia tay cậu đó thì sao?"

"Cậu!" Phan Nhân Nhân tức không nói nên lời, nhìn bộ dạng phớt lờ của cậu ta mà cô bạn chỉ biết gào to hai chữ, "Đồ khốn!"

Đặng Tề không muốn so đo với con gái, bèn quay người muốn bỏ đi, lại bị Phan Nhân Nhân túm lấy, "Cậu đang để ý người khác đúng không? Phải Tường Tiểu Mễ không?"

Đặng Tề hỏi lại, "Tôi thích ai dính gì tới cậu?"

Phan Nhân Nhân cắn môi, mắt cũng đỏ lên, chỉ đành tức giận bỏ đi.

Quý Vân Phi đã về tới lớp mình, mấy bạn học khác cũng ăn uống xong xuôi quay về, giờ hơn phân nửa lớp đang ngủ trưa, có người thì đang đọc sách, còn có vài bạn nam đang thì thảo luận chuyện ở cuối lớp.

Tường Tiểu Mễ cũng đang ngủ, cô nàng ngoảnh mắt sang bên phải, cậu chỉ nhìn thấy gáy của cô.

Quý Vân Phi để chai sô-đa với sữa chua ở góc bàn, thấy tóc Tường Tiểu Mễ có vài cọng rơi ra, thế là cậu cầm bút quấn mấy cọng tóc vài vòng, động tác của cậu rất nhẹ, nên Tường Tiểu Mễ không hề hay biết. Tiếp đó, cậu làm một vài bài Vật Lý, thấy sắp tới một giờ trưa, Quý Vân Phi mới phủ áo khoác lên đầu rồi đánh một giấc.

Cậu ngủ tới đa cũng chỉ có nửa tiếng, cứ tới một giờ rưỡi là tự động thức dậy, thế mà hôm nay mới một giờ hai mươi lăm mà Quý Vân Phi đã tỉnh ngủ. Cậu kéo áo khoác xuống, duỗi lưng mỏi nhừ, chợt giật mình thấy Tường Tiểu Mễ không biết lúc nào đã xoay mặt về phía bàn của cậu, cô nàng ngủ rất sâu, môi cũng khép hờ.

Sửng sốt là thế, Quý Vân Phi đảo mắt nhìn xung quanh, thấy bạn học không ngủ cũng học bài, không ai chú ý tới cậu, cậu lại kéo áo khoác trùm đầu, nằm sấp trên bàn tiếp tục "ngủ". Quý Vân Phi đưa tay ra sau vén một góc áo khoác lên, ánh sáng len vào trong khe hở nhỏ, vừa vặn có thể thấy được gương mặt của Tường Tiểu Mễ.

Khoé miệng cậu hơi cong lên, cứ lẳng lặng nhìn cô, mãi cho tới khi cô tỉnh dậy.

Tường Tiểu Mễ đi toa-lét, sau đó đứng hóng gió ở hành lang, cho đầu óc thanh thản đôi ít. Mười lăm phút nữa mới đến giờ học, cô lấy điện thoại ra ôn lại từ vựng tiếng Anh, bỗng nhiên thấy bên má có dính tí nước. Tăng Kha vừa cười vừa búng nước lên mặt cô, rồi ngồi xuống ghế ghế cùng cô, kẻ sát người nhìn điện thoại của cô, xong hỏi, "Lại ôn từ vựng tiếng Anh hả?"

Con gái mà, ai chẳng sẵn tính tò mò, dù là học sinh giỏi cũng vậy thôi, thế nên cô bạn liền hỏi Tường Tiểu Mễ, "Này cậu đi vệ sinh có thấy Phan Nhân Nhân học lớp cạnh chúng ta không?"

Tường Tiểu Mễ gật đầu, lúc cô vào toa-lét, Phan Nhân Nhân đang rửa mặt, trông có vẻ mới vừa khóc xong, lúc cô đi vệ sinh xong vẫn còn thấy Phan Nhân Nhân đang rửa mặt, cô bèn hỏi Tăng Kha: "Phan Nhân Nhân bị sao vậy?"

Tăng Kha trả lời, "Nghe nói bị Đặng Tề đá, sao bị đá thì không biết nữa."

Tường Tiểu Mễ chẳng có thiện cảm với Đặng Tề chút nào, "Đặng Tề xấu xa như vậy, bạn ấy bị đá cũng coi như may mắn."

"Minh cũng thấy đây việc đáng mừng, cần gì phải khóc", Tăng Kha ôm cánh tay cô, lái sang chuyện khác, "Này, cậu giúp mình chuyện này đi."

Tăng Kha là chuyên gia đang nói chuyện này lại bắt sang chuyện khác, cũng may Tường Tiểu Mễ quen rồi, cô lườm cô bạn, "Đừng cười bí ối thế, nghe là biết không gì hay ho rồi."

Tăng Kha cười, "Thế có giúp không nào?"

Tường Tiểu Mễ, "Nói."

Tăng Kha, "Thứ năm tuần sau là đại hội thể thao."

"Minh què quặt như này rồi, cậu còn kêu mình thi chạy?" Tường Tiểu Mễ đẩy đầu Tăng Kha sang một bên, "Cậu lên con hả? Xương bị gãy phải điều trị ít nhất mấy tháng, dù tớ có thuốc tiên cũng không trị hết trước thứ năm tuần sau đâu."

Tăng Kha, "Tớ có kêu cậu thi chạy đâu." Thể dục là điểm mạnh của Tường Tiểu Mễ, cứ tới mùa đại hội thể thao trong mấy năm cấp hai, cô nàng luôn bao thầu hết giải quán quân hạng mục điền kinh nữ, tiếc là lần này không thể tham gia được.

Tường Tiểu Mễ ngờ vực, "Chứ cậu kêu mình giúp gì?"

Tăng Kha giải thích, "Minh đã nhờ Quý Vân Phi thi chạy cự ly dài 1500 mét và 3000 mét, mà cậu ta không chịu."

"1500 với 3000 mét?"

"È hèm"

"Nói thật nhé, có kẻ ngốc mới đồng ý, chạy xong mệt gần chết ai mà chịu nổi?"

Tăng Kha thở dài, "Tại mấy bạn nam lớp chúng ta chẳng ai chịu tham gia cả, ai cũng kêu không chạy nổi cự ly dài, mình vận động mấy ngày nay rồi, không được nên mới nhờ cậu giúp đó."

"Giúp sao?"

"Cậu khuyên Quý Vân Phi dùm mình đi, kêu cậu ta mang vinh quang về cho lớp."

Tường Tiểu Mễ, "Cậu ấy làm gì nghe lời mình chứ." Thế là cô vẽ kế cho cô bạn, "Vậy nè, cậu cứ dùng tư cách lớp trưởng bắt cậu ấy tham gia, dù gì cậu ấy cũng là ủy viên ban thể thao, phải làm gương cho mọi người. Tham gia đại hội thể thao chính là trách nhiệm của cậu ấy, rồi cậu đem hết mấy việc tìm người tham gia giao hết cho cậu ta, để cậu ấy tự nghĩ cách, cậu ấy không tìm được ai tham gia thì sẽ tự tham gia thôi." Cô còn nhớ năm cấp hai, Quý Vân Phi đã từng tham gia chạy cự ly dài.

Tăng Kha sàu sảo, nếu Quý Vân Phi không học hành giỏi, thì cũng cùng một giuộc với Đằng Tề, tệ bạc như nhau. Cô nàng ngán ngẩm, "Quý Vân Phi nói với mình, cậu ấy hoàn toàn không muốn làm ủy viên ban thể thao, còn hỏi mình gạch tên cậu ấy ra khỏi ban được không, cậu ta mừng còn không kịp nữa là."

Tường Tiểu Mễ: "..."

Tăng Kha nói, "Cậu ấy đã mặc kệ rồi, tớ cũng kệ luôn thì tới lúc chủ nhiệm hỏi tớ, tớ biết làm sao đây, đầu sao đây cũng là trách nhiệm của tớ."

Cô nàng cứ lay cánh tay Tường Tiểu Mễ miết, đáng về tội nghiệp, "Em yêu à", còn nháy mắt rõ vô tội.

Tường Tiểu Mễ nào chịu được trò ranh ma này của cô bạn, hồi học cùng lớp cấp hai với Tăng Kha, hề có chuyện gì là Tăng Kha lại giờ chiều "sát thủ" là làm nũng với cô.

"Đã cậu nói không ăn thua gì, huống chi là tớ?"

Tăng Kha, "Thì cứ thử xem, giờ cậu ngồi cạnh Quý Vân Phi, có nhiều cơ hội khích lệ cậu ấy mà, mình tìm cơ hội nói chuyện với cậu ấy suốt hai ngày nay, giờ nghỉ trưa, cậu ấy không đi toa-lét thì cũng xuống dưới lầu tìm đám bạn đi chơi, mình đâu có rảnh mà cứ rình mò cậu ta hoài."

Tường Tiểu Mễ cuối cùng cũng chịu đồng ý, "Để mình thử, nhưng cậu đừng kỳ vọng gì vào mình hết nha, Quý Vân Phi cứng đầu như thế nào, cậu còn không biết sao? Đến cả chủ nhiệm còn chào thua cậu ta."

Tăng Kha, "Đến cậu mà còn không khuyên được cậu ta, chắc phải bỏ hai mục thi đấu này quá."

Ở trường cấp hai, trách nhiệm của lớp trưởng khá đơn giản, nhưng đến khi lên cấp ba, trách nhiệm này nặng nề hơn, và lại, mọi người đều cố gắng học hành, đâu còn ai có thời gian tham gia mấy hoạt động này nọ.

Tiếng chuông vang lên, thông báo đã đến giờ học, hai người cùng trở về lớp.

Tường Tiểu Mễ phát hiện trên bàn mình có để chai sô-đa, hỏi cô bạn cùng bàn thì bạn ấy lo đọc sách nên không biết của ai.

"Nước của cậu à?" Tường Tiểu Mễ ngồi xuống hỏi Quý Vân Phi.

Quý Vân Phi đang mở nắp chai sữa chua, nhướn mắt đáp, "Đằng Tề cho cậu đấy."

"Đằng Tề?" Cậu ta bị chạm dây nào rồi hả?

Tường Tiểu Mễ đem chai sô-đa đưa cho Quý Vân Phi, "Cậu trả lại cho bạn ấy đi."

"Cậu tự mình trả đi." Quý Vân Phi lấy chai sô-đa đặt lại lên bàn của cô, vờ như vô tình nói ra, "Nếu không thích người ta, nên nói rõ tốt hơn, đừng để người ta hiểu lầm. Hơn nữa, cậu còn nhỏ lắm, không thích hợp yêu đương tuổi này, học hành vẫn quan trọng hơn."

Tường Tiểu Mễ: "...". Cô cũng "sa mạc" lời. Song, nghe những lời này từ chính miệng cậu ấy nói ra, cứ cảm thấy sao sao.

Mở nắp chai sữa chua ra, Quý Vân Phi hỏi cô, "Cậu uống không?"

Không chờ Tường Tiểu Mễ trả lời, cậu đem đầu chai sữa chua kề sát, đụng vào môi cô khiến Tường Tiểu Mễ sững sờ, "Cậu làm gì thế!"

Hai tai cô bỗng đỏ rần lên.

"Minh không uống nổi nữa, cho cậu đấy, đừng phí phạm." Quý Vân Phi cười mỉm, đóng nắp chai rồi để trên bàn học của cô.

Cậu cầm bút lên, bắt đầu làm bài như chuyện này giờ không hề xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nghỉ giữa tiết, lần đầu tiên Quý Vân Phi không đi lượn mấy vòng, lại ngoan ngoãn ngồi trong lớp đọc sách.

Cả Tường Tiểu Mễ cũng không đi ra ngoài, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Quý Vân Phi, cô còn chưa hoàn thành nhiệm vụ Tăng Kha giao cho mình đây. Cô dùng bút khều Quý Vân Phi, "Ê, cậu không tham gia đại hội thể thao à?"

"Hả?" Quý Vân Phi xoay qua nhìn cô, "Đang nói chuyện với mình sao?", lúc này cậu ta mãi mê suy nghĩ chuyện khác, không ngờ cô sẽ bắt chuyện với mình, nên không nghe rõ cô nói gì.

"Cậu không tham gia đại hội thể thao à?"

"Có chứ, chạy tiếp sức 100 với 200 mét đó." Rồi cậu hỏi tiếp, "Có gì à?"

Tường Tiểu Mễ, "À, Tăng Kha nói trong lớp mình không ai chịu đăng ký chạy cự li dài hết."

Quý Vân Phi cười, cậu biết tổng nhưng vẫn vờ hỏi, "Cậu định nói gì với mình sao?"

Tường Tiểu Mễ nịnh nọt, "Cậu là ủy viên ban thể thao mà, đến cậu còn không tham gia thì phải bỏ luôn hạng mục này đó, mà điểm tích lũy hoạt động này cao mà, không tham gia thì tiếc lắm."

Quý Vân Phi một tay chống cằm, một tay xoay bút, đáng vé lười nhác, "Không chạy nổi."

Tường Tiểu Mễ, "Hồi học cấp hai, cậu đoạt quán quân chạy cự ly dài còn gì?" 1500 mét lận đấy, cậu ta bỏ xa người về thứ hai, trong khi cậu ấy lại là người xuất phát cuối cùng. Cô nghe phong thanh cậu ấy lo nhìn khán đài nên mới xuất phát chậm, cũng không biết lúc ấy cậu ta lo nhìn cái gì.

Quý Vân Phi kinh ngạc, lập tức hỏi, "Cậu vẫn còn nhớ?"

Tường Tiểu Mễ không thừa nhận, "À, này Tăng Kha mới nói tớ nghe." Cô chột dạ, theo bản năng lấy bút gãi cằm, đây là thói quen mỗi khi cô nói dối.

Quý Vân Phi hỏi, "Vậy cậu không nhớ sao?"

Tường Tiểu Mễ không trả lời, vội đánh trống lảng, "Cậu là ủy viên ban thể thao, dù sao cũng phải tham gia ít nhất một mục chứ, nếu 3000 mét quá sức thì chạy 1500 mét thôi cũng được."

Quý Vân Phi nhìn cô lom lom chừng vài giây, chợt mỉm cười, không đáp mà hỏi ngược lại, "Thế cậu biết tại sao lúc đó tớ lo nhìn gì đến nỗi quên cả xuất phát không?"

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, làm sao cô biết được chứ, cô theo phép lịch sự hỏi cậu, "Tại sao?"

Quý Vân Phi tạm thời đổi ý định, "Sau này sẽ nói cậu nghe."

Tường Tiểu Mễ: "... Anh chàng này mưa nắng thất thường ghê.

Cô mau chóng quay lại chủ đề chính, "Thế giờ cậu có tham gia không?"

Quý Vân Phi gật đầu, "Được, tham gia cả hai cự ly." Cậu vui vẻ đồng ý, nhưng phải có điều kiện, "Đến lúc đó cậu kêu hết mấy bạn nữ lớp mình đến cổ vũ tớ, không thì tớ không chạy đâu."

Tường Tiểu Mễ nhìn cậu ta như sinh vật lạ, vậy là cậu ấy đồng ý rồi hả?

"Tham gia thật hả?" Cô không dám tin, bèn hỏi lại cho chắc.

Quý Vân Phi, "Gạt cậu chỉ? Nhớ tới cổ vũ mình đấy." Cậu nhấn mạnh lần nữa.

Tường Tiểu Mễ vốn định hai ngày đại hội thể thao này ở nhà nghỉ ngơi, sẵn tiện ôn lại bài, song, cậu đã nể mặt tham gia chạy cả hai cự ly, cô cũng nên có qua có lại, tới cổ vũ cậu ấy.

Sau khi tan học, Quý Vân Phi cùng nhóm Tiểu Bàn đi tới sân bóng rổ, trùng hợp gặp cậu bạn lớp bên cạnh.

"Chơi bóng rổ à?"

"Ừ." Quý Vân Phi gác chân lên bồn hoa bên cạnh, cậu xắn ống quần, nghiêng đầu nhìn về phía cậu ta, "Chơi chung không?"

"Để mai chơi với mấy cậu, nay phải học thêm rồi." Cậu bạn hỏi, "Nay cậu không học thêm à?" Cậu ta học thêm cùng một trung tâm với Quý Vân Phi, trung tâm nằm cách trường học không xa, đa số học sinh trong trường đều học thêm ở đó.

Quý Vân Phi, "Có, sáu giờ." Vẫn còn thời gian để cậu chơi bóng rổ.

Cậu bạn xua tay, "Thôi đi đây."

"Đậu xanh, hôm nay tớ cũng phải đi học thêm mà quên mất." Tiểu Bàn ngao ngán, quàng lên lớp lấy sách, "Mình không đi nữa đâu, mấy cậu chơi đi."

Quý Vân Phi nói đùa, "Học nhiều chán chết, cúp đi."

Tiểu Bàn bước được mấy bậc thang, nghe thế xoay đầu lại, "Lớp học thêm đó gửi điểm danh về điện thoại của phụ huynh đó, mẹ tớ mà biết tớ cúp học, không đánh tớ què luôn mới lạ." Dứt lời, cậu ta chạy một mạch lên lầu.

Tiểu Bàn gặp Giang Nguyệt ở cửa lớp, cậu ta không quen Giang Nguyệt nên không chào cô bạn, tuy nhiên, Giang Nguyệt lại là người bắt chuyện trước, "Này bạn, có thấy Quý Vân Phi không?"

Tiểu Bàn đáp, "Ồ sân bóng rổ ấy."

Giang Nguyệt sững sốt, "Không phải nay cậu ta phải đi học thêm sao?" Giang Nguyệt và Quý Vân Phi học chung lớp học thêm Toán, trước chưa quen biết, cô gần như không nói chuyện với cậu, thấy dạo này cả hai thân hơn, cô định tới tìm cậu cùng tới lớp học thêm.

Tiểu Bàn, "Cậu ta thấy còn thời gian nên đi chơi bóng thôi." Tiểu Bàn không biết Giang Nguyệt cũng học cùng một trung tâm với Quý Vân Phi, cậu ta hiểu kỳ hỏi, "Ngay cả giờ học thêm của Quý Vân Phi cũng nói cậu nghe hả?". Hai người này tiến triển nhanh như chớp.

Giang Nguyệt chỉ cười, không giải thích thêm.

Tường Tiểu Mễ vừa khéo đang đi ra khỏi lớp, cô và Giang Nguyệt bốn mắt nhìn nhau liến loe đi, coi nhau như không khí.

Tiểu Bàn không có thời gian tán dóc với Giang Nguyệt, cậu vào lớp lấy sách học thêm xong, vội vã chạy xuống lầu.

Trong sân bóng, bỗng nhiên có người hô lên với Đằng Tề, "Ê ê, vợ cậu, Tường Tiểu Mễ kia."

Đằng Tề vốn đang căn bóng của Quý Vân Phi, nghe người bạn hô lên, cậu ta cũng mặc kệ mọi thứ, đảo mắt nhìn chung quanh thì thấy Tường Tiểu Mễ ngồi ở yên sau chiếc xe điện.

Vì chân cô bị thương, bảo vệ cổng trường du di cho đi giúp việc chạy xe vào trường đón cô. Đang giờ tan trường, trên đường nhiều người, đi ấy chạy rất chậm, tốc độ không khác so với người đi bộ.

"Người đón là mẹ bạn ấy hả? Sao nhìn không giống gì hết." Có người nói.

Đặng Tề, "Là dì của bạn ấy."

Lúc còn nằm viện, Tường Tiểu Mễ đã giới thiệu như thế. Đến khi cô xuất viện, cũng không thấy ba mẹ cô đến đón, cô giải thích rằng ba mẹ mình đang bận công việc ở xa, ngày thường cô sống cùng dì mình.

"Nghe nói cậu tính theo đuổi Tường Tiểu Mễ? Thật hay giả thế?" Một bạn nam thắc mắc.

"Giả sao được?" Đặng Tề cam đoan chắc như đinh đóng cột, "Một tháng nữa là em ấy sẽ về với anh đây thôi", rồi cười nói: "Tối nay mình về viết thư tình cho bạn ấy."

Đây là lần đầu cậu ta chủ động theo đuổi con gái, nghĩ thôi cũng phấn khích, lại có chút hồi hộp, nhưng rất kích thích.

"Thư tình cỡ cỡ sĩ quá!"

"Phải coi ai viết đấy!"

Mấy người họ lo tám chuyện của Tường Tiểu Mễ đến quên chơi bóng. Quý Vân Phi cũng ngoảnh qua, dõi theo bóng lưng của cô. Chỉ mỗi cậu biết người đón cô không phải là dì của cô, mà là dì giúp việc sống cùng với cô, dì ấy đã chăm sóc cho Tường Tiểu Mễ từ hồi cô học cấp hai.

Gia cảnh của Tường Tiểu Mễ có lẽ chủ nhiệm lớp không mấy biết rõ, e là đến hiệu trưởng cũng không biết. Cậu cũng chỉ tình cờ gặp được ba của cô hồi học cấp hai, lúc Tường Tiểu Mễ bước xuống xe hơi đang đậu dưới lê đường, cậu vô tình thấy được người ngồi ở băng ghế sau, lúc ấy cậu cứ tưởng mình nằm mơ. Ba của cô nhìn nghiêm nghị hơn cả trên tivi. Quý Vân Phi thu lại ánh nhìn, nhìn quả bóng trong tay, cậu lui về sau mấy bước tới chỗ vạch ba điểm, dùng lực ném bóng, một cú ném hoàn hảo vào rổ. Quả bóng rơi xuống đất rồi nảy lên, lăn từ từ về phần sân bên kia, nhưng chẳng ai giữ bóng lại.

Quý Vân Phi đi tới kệ dưới lưới bóng, khoác đồng phục lên vai, cầm hai quyển sách đi.

"Ê, không đánh nữa hả?" Đặng Tề hô lên với cậu.

Quý Vân Phi xua tay, "Đi học."

Đặng Tề mắt nhìn đồng hồ, "Mới có mấy giờ mà học? Còn nửa tiếng lận mà."

Quý Vân Phi quay lại chọc quê cậu ta, "Cậu tưởng ai cũng lười như cậu sao?"

"Biến!"

Khi Quý Vân Phi đến trung tâm đào tạo, vẫn còn cách giờ học 20 phút. Thời gian này lớp học vẫn chưa kết thúc, nên những ai tới sớm thường ngồi chờ ở sảnh giải lao.

"Này, Quý Vân Phi."

Quý Vân Phi vừa lên sảnh lầu ba đã nghe có ai gọi cậu. Cậu nhìn lại, là Giang Nguyệt đang ngồi chỗ cạnh cửa sổ, cô nàng chỉ vào chỗ trống đối diện mình.

Quý Vân Phi chỉ gật đầu như chào hỏi, không định qua đó. Cậu nhìn xung quanh kiếm chỗ trống, nào ngờ thấy Tường Tiểu Mễ ngồi một mình ở đằng xa. Tường Tiểu Mễ và cậu học chung một trung tâm, có điều thời gian học không trùng nhau, mỗi lần cậu vào học thì lớp cô đã tan, ít khi gặp được nhau. Có lẽ chân cô bị thương, việc học bị đình trệ nên không theo kịp tiến độ của cả học thứ nhất, do đó phải chuyển sang học ca sau, hai người học cùng một ca nhưng khác lớp.

Tường Tiểu Mễ cũng nhìn thấy Quý Vân Phi, cậu đang đi về phía chỗ cô đang ngồi. Cô đăng ký lớp phụ đạo Toán, còn cậu và Giang Nguyệt đều học giỏi Toán nên vào chung lớp chuyên, nội dung của hai lớp học hoàn toàn khác nhau, trình độ lớp họ khó quá, cô sao theo nổi.

Quý Vân Phi xoay người, cầm túi xách của cô đang để trên ghế lên, rồi ngồi xuống chỗ trống đó, cậu vô tình thấy tò nháy trên đùi cô, chẳng phải là tờ nháp ghi bài giải của cậu sao?

Tường Tiểu Mễ mới ngờ ra mình giấu đầu lòi đuôi, muốn giấu tờ nháp đi nhưng có làm vậy cũng như không, dù gì cậu cũng thấy rồi.

"Sao nói nhờ Tăng Kha giảng xong rồi mà?" Quý Vân Phi và cô nhìn nhau.

Tường Tiểu Mễ, "Không có nhờ", rồi cúi đầu nhìn bài giải.

Quý Vân Phi không hiểu vì sao, "Vậy sao không hỏi mình? Cậu giận lấy mình hả?"

Tường Tiểu Mễ sững sờ, ngược mắt lên đáp, "Mình không có làm lấy gì hết", cô đành nói thật, "Mình tưởng Giang Nguyệt là bạn gái bạn, con gái hay hẹp hòi lắm, tránh bị nghi ngờ hay hơn."

Quý Vân Phi như nhớ ra gì đó, cậu nhìn cô một lúc rồi hỏi, "Ba mẹ cậu có cho phép cậu yêu sớm không?"

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, cô nào dám nghĩ tới việc yêu sớm, cứ mỗi lần nghĩ tới là sự cảm đoán của ba như ma chú quanh quẩn bên tai cô.

Quý Vân Phi nói, "Tớ cũng như cậu thôi, ba tớ không cho yêu đương gì lúc này hết, bởi vậy sau này có bài nào không hiểu thì cứ hỏi tớ bất cứ lúc nào."

Tường Tiểu Mễ gật đầu, "Được, cảm ơn cậu". Cô lại hiểu kỳ hỏi, "Cậu không biết Giang Nguyệt thích cậu sao?"

"Biết chứ, đây cô gái thích mình, tại họ không tỏ tình thôi, nhưng không phải ai trong họ cũng thật sự thích mình, đa số họ thích việc mình học giỏi, nên họ hay tới hỏi bài mình, cậu nói xem mình sao từ chối được? Mình chỉ giảng những bài họ không hiểu, xong rồi thì giữ khoảng cách, làm cho họ tự hiểu là được."

Quý Vân Phi cầm lấy bút của cô, cậu cúi đầu viết lại bài giải lần nữa, rồi đưa lại bút, "Tự mình làm thử xem."

Tường Tiểu Mễ bắt đầu làm thử, Quý Vân Phi ngồi cạnh cũng thấy chán, thế là cậu lấy nạng của cô chơi, hoá ra nạng này có thể kéo dài ra, cũng có thể gấp lại thành một chiếc ghế, còn có mấy chức năng khác nữa, làm cậu chơi rất thích thú. Chừng vài phút sau, thấy Tường Tiểu Mễ vẫn còn đang lúi cuí giải đề, Quý Vân Phi chỉ biết than trong lòng, không thể nói được mấy lời đã kích cô. Cậu lại tiếp tục cầm cây nạng, khều dây giày của cô.

Tường Tiểu Mễ ngó cậu ta, anh chàng này khi không dính tới chuyện học, y như rằng trở nên quậy phá.

Quý Vân Phi phốt lờ ánh mắt cảnh cáo của cô, cậu vẫn mãi mê khều dây giày, vì dùng lực hơi mạnh làm dây giày bung ra.

Tường Tiểu Mễ huych khuỷu tay vào người cậu, "Cậu rảnh thế!" Nếu không phải chân cô đang bị thương, không thì cô đập cậu ta một cái cho rõ đau.

Mọi hành động mập mờ của họ đều bị Giang Nguyệt nhìn thấy, cô bạn chỉ biết cắn môi, lòng nghĩ hoá ra con trai vẫn thích con gái đẹp, dù thành tích học tập có tệ thế nào cũng không là gì. Cô nàng không đọc nổi một chữ trong đề Toán nữa, đành đóng sách lại rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lòng vẫn chưa thôi yên ả.

Hết giờ học, học sinh lục tục rời khỏi phòng. Tường Tiểu Mễ cất sách và giấy nháp vào cặp, đang định cúi xuống buộc dây giày, không ngờ Quý Vân Phi ngồi xổm xuống cạnh chân cô, cô vô thức nhích chân trái ra sau, "Không cần, để mình tự buộc."

Quý Vân Phi coi như chưa nghe cô nói gì, động tác cậu mau lẹ, đã buộc xong dây giày từ lúc nào. Sau đó, cậu đứng dậy, cầm sách của mình, vào thẳng lớp chuyên.

Tường Tiểu Mễ vẫn ngồi như trời trồng tại chỗ, mặt cô đỏ gay.

Đang cuối thu cơ mà, sao lại nóng thế này!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hôm nay là thứ sáu, cuối cùng cũng tới cuối tuần. Nay các lớp tập hợp ở sân trường để tập thể dục theo đài, Tường Tiểu Mễ cầm chai sô-đa đứng ngoài người ra khỏi cửa sổ trên hành lang nhìn xuống sân tập, từ chỗ cô có thể thấy được mấy bạn nam lớp cô đứng phía cuối hàng.

Quý Vân Phi cao nhất nên bị xếp đứng cuối. Cậu cũng có tập thể dục đâu, Tiểu Bàn với cậu ta cứ quơ tay quơ chân làm dáng cho có thôi, tới khi thầy giáo đến nhắc nhở mới chịu tập đàng hoàng. Sau khi tập thể dục xong, các bạn học nhanh chóng quay về lớp, dù dòng người đông đúc thế nào, Tường Tiểu Mễ cũng nhận ra Quý Vân Phi được ngay, chắc có lẽ do cậu cao ráo, dễ làm người khác chú ý.

Cậu cùng đám Đàng Tề thông dong đi về phía dãy phòng học, Tiểu Bàn và Đàng Tề còn giỡn với nhau, lâu lâu còn vỗ nhau vài cái. Đàng Tề giờ trò tình ranh, ản vai Tiểu Bàn xuống rồi nhảy thẳng lên lưng cậu ta. Cả đám họ đùa giỡn rất vui vẻ, chẳng hề như cuộc sống bị kìm kẹp của cô chút nào, cuộc sống của cô chỉ xoay quanh chuyện học hành, thỉnh thoảng cũng tâm sự những chuyện thầm kín hoặc những chuyện bất mãn của cô với ba mẹ cùng Tăng Kha, và chỉ có thể thôi. Cô cũng sống chuỗi ngày như thế trong những năm cấp hai.

Nói thật lòng, tính cách của cô cũng khá nổi loạn, chỉ vì bị ba mẹ kìm chặt, cô đành phải làm một cô con gái ngoan.

Khi đám Quý Vân Phi lên tới trên lầu, Đàng Tề vừa thấy cô đứng ở hành lang liền huyt sáo với cô, còn cười một cách bốn cọt, khiến mấy bạn xung quanh xì xào to nhỏ. Quý Vân Phi không có bất kỳ biểu hiện nào, vẫn thung thủng bước lên từng bậc thang với Tiểu Bàn.

"Đàng Tề, cậu khoan đi đã." Tường Tiểu Mễ gọi cậu ta.

Đàng Tề vốn luôn nhìn cô, cũng không định vào lớp ngay, cậu ta cười, "Cậu kêu mình đừng đi, mình nào dám đi."

Tường Tiểu Mễ chẳng muốn đáp lời cậu ta, "Chai nước của cậu nè, cầm lấy đi." Cô lắc lắc chai sô-đa hôm qua Quý Vân Phi đã mang cho cô.

Tường Tiểu Mễ hạ thấp tay rồi thấy chai nước về phía Đằng Tề, cậu ta theo bản năng bước tới một bước, tay cảm áo khoác đồng phục chụp lại chai sô-đa. Dù cậu ta cũng lưỡng lự sẽ bị cô trả lại chai nước, nhưng dù thế nào cũng mất mặt đấy, hơn nữa còn bị nhiều người chứng kiến thế này, cậu ta bèn lắc lắc chai sô-đa trong tay và nói, "Cảm ơn, mình sẽ uống."

Mấy bạn học không biết chuyện cứ nghĩ rằng Tường Tiểu Mễ chủ động mua nước cho Đằng Tề.

Cô vội giải thích, "Sau này cậu đừng..." mấy chữ "mua nước cho mình" còn chưa nói ra miệng, Đằng Tề đã đi vào lớp cùng bạn của cậu ta, từ chỗ cô không thấy được bóng dáng cậu ta nữa.

Tường Tiểu Mễ ngỡ việc trả lại chai nước cho Đằng Tề trước mặt mọi người, thì cậu ta sẽ hiểu ý của cô, nào biết cậu ta lại mặt dày như thế, còn đóng kịch dựng chuyện trước mặt mọi người.

Quý Vân Phi từ cầu thang đi tới, mắt thấy toàn bộ chuyện vừa xảy ra, cậu đưa mắt nhìn Tường Tiểu Mễ, trùng hợp ngay lúc Tường Tiểu Mễ ủ rũ xoay mặt lại, ánh mắt hai người đụng nhau.

"Voi loại da mặt dày như cậu ta, bạn cứ xem như không khí cho khoẻ người." Quý Vân Phi lên tiếng.

Tường Tiểu Mễ gật đầu "ừ" một tiếng, điệu dáng ngoan ngoãn nghe lời. Dứt lời, cô chống nạng đi lướt qua người cậu, vào lớp học.

Quý Vân Phi không bước vào lớp theo cô, mà cậu tựa lưng, chống hai khuỷu tay ra sau bệ cửa sổ trên hành lang, ánh mắt cậu xuyên qua cửa sổ lớp, len lỏi giữa các bạn học, dõi mắt nhìn Tường Tiểu Mễ bắt đầu đọc sách, là cuốn sách tiếng Anh.

"Ê, sao tớ thấy da mặt cậu còn dày hơn Đằng Tề nữa?" Tiểu Bàn giờ đã nhìn thấu tâm tư của Quý Vân Phi. Cậu ta vừa ăn bánh sữa, vừa vênh vao nhìn Quý Vân Phi.

Thình thoảng có vài bạn học đi ngang qua chỗ họ, Quý Vân Phi vẫn im thin thít, một lúc lâu sau, đợi người qua lại vắng đi, cậu mới nhỏ giọng nói, "Mình và Đằng Tề không giống nhau."

"Sao không giống?" Tiểu Bàn ngửa đầu, trút hết đồng bánh còn lại trong bịch vào miệng.

"Dĩ nhiên không giống, tớ thích bạn ấy từ cái nhìn đầu tiên, còn Đằng Tề thì đáng là gì?"

"Khục khục, gì? Thích từ cái nhìn đầu tiên?" Tiểu Bàn suýt nữa bị sặc.

Quý Vân Phi không đáp lời cậu ta mà đứng dậy đi vào lớp.

Giữa trưa tan học, Quý Vân Phi biết đi giúp việc của nhà cô sẽ đưa cơm tới, nhưng cậu vẫn muốn hỏi thử, "Có cần mình mang cơm lên lầu giúp cậu không?"

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Không cần, mẹ của Đằng Tề sẽ mang cơm đến trường cho tớ."

Quý Vân Phi nhú mày, "Mẹ của Đằng Tề?"

Tối qua, sau khi về nhà, Đằng Tề đúng thật đã viết thư tình, nhưng vắt óc cả đêm cũng không biết viết sao cho tình cảm, cậu ta cũng thử viết mấy câu, mà cậu ta đọc xong còn thấy không ổn. Dĩ nhiên cậu ta biết việc theo đuổi Tường Tiểu Mễ chẳng dễ dàng, bởi cô khác với mấy bạn nữ trong trường, với họ, cậu chỉ cần nói mấy câu suối mướt, lại tặng thêm quà là được ngay, trong khi gia đình của cô có vẻ như không thiếu thốn tiền bạc.

Sáng ngày hôm sau, cậu ta nảy ra ý định khác, cậu vờ nói bóng gió với mẹ rằng buổi trưa Tường Tiểu Mễ ăn cơm có chút khó khăn, nhà họ cũng nên làm chút gì đó bày tỏ thành ý của mình. Hơn nữa, mẹ của cậu ta cũng dễ tính, nghe xong liền bảo sau này kêu đi giúp việc của gia đình nấu phần ăn của Tường Tiểu Mễ, mang đến trường cho cô, mắc công cô tới lui căn tin.

Đằng Tề mừng rỡ khôn xiết, cậu ta chủ động chịu trách nhiệm đưa cơm trưa, kêu đi giúp việc cứ chờ ở cổng trường là được.

Sáng sớm, Tường Tiểu Mễ đã nhận được cuộc gọi của mẹ Đằng, bà nói mỗi trưa sẽ mang cơm tới trường cho cô, Tường Tiểu Mễ từ chối không do dự, "Cô ơi, con cảm ơn cô, nhưng có đi của con mang cơm tới cho con rồi, con không muốn phiền cô."

Mẹ Đằng, "Có gì phiền đâu, đi của con còn phải đi làm nữa, đâu có thời gian mang cơm cho con suốt được, con đừng khách sáo với cô, cứ để Tiểu Tề mang cơm tới lớp cho con, phải để nó có trách nhiệm với việc mình gây ra."

Tường Tiểu Mễ chẳng hề muốn gặp Đằng Tề, "Cô à, không phải con khách sáo, mà lúc con nằm viện đã làm phiền cô với chú nhiều rồi, và lại Đằng Tề cũng không cố ý đụng té con, cô làm thế con lại thấy bứt rứt trong lòng."

Cô cũng nói rõ ràng thế rồi, nên mẹ Đằng không miễn cưỡng, bà ôn tồn nói, "Thế này đi, trưa nay cứ đưa cơm tới cho con, chỉ lần này thôi, xem như đây là tấm lòng của cô được không? Giờ con đi lại không tiện, cô không yên tâm, lần trước cô làm món sườn cho con mà con nói ngon đó, nhớ không? Hôm nay cô làm nhiều thêm cho con đó."

Tường Tiểu Mễ không đành lòng từ chối, bèn đồng ý với bà. Do đó, giờ nghỉ trưa, hai chân Đổng Tề như lắp điều khiển, chạy một mạch tới cổng trường, nhận hộp cơm rồi lại chạy như bay lên lầu. Trên đường lên lầu lắm lúc gặp vài bạn học hỏi cậu ta "Chạy như ma rượt đi đâu thế?", Đổng Tề cười toe toét trả lời, "Đưa cơm cho vợ mình chứ gì." Đáng về cậu ta lúc này rõ lêu têu.

Phan Nhân Nhân vừa khéo cũng có mặt trong đám học sinh vừa tan lớp, ai nấy đều quay sang nhìn cô nàng, thế là cô nàng bực dọc nói, "Nhìn gì! Mặt tôi dính gì đâu mà nhìn?"

Mấy cậu nam sinh đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi nhanh chóng xuống lầu.

Đổng Tề chạy đến lầu hai, đúng lúc gặp Quý Vân Phi và Tiểu Bàn từ phòng học đi ra, chuẩn bị đi ăn cơm.

"Này, này, đợi chút, đưa cơm cho vợ mình dùm đi." Đổng Tề đưa nguyên hộp cơm cho Quý Vân Phi, sau đó nghiêng đầu nhìn vào lớp học, "Tường Tiểu Mễ, cơm tới rồi nè." Dứt lời, cậu ta lập tức vỗ vai Quý Vân Phi, "Cảm ơn, người anh em."

Quý Vân Phi lờm cậu ta, không nói tiếng nào đi vào lớp.

Tiểu Bàn nhìn thấy Quý Vân Phi giận đỏ mặt tía tai, cười khanh khách không nể nang chi. Quý Vân Phi đứng thật là "anh trai đưa cơm nhọ nhất trong lịch sử".

Quý Vân Phi để hộp cơm lên bàn của Tường Tiểu Mễ, thờ ơ nói, "Cậu cả ngày không hoạt động, cho nên ăn ít lại một chút, ăn nhiều quá bị đầy bụng đó." Nói hết câu trên lại thêm câu dưới, "Ăn coi chừng nghẹn đó."

Tường Tiểu Mễ: "..."

Dứt lời, cậu ta quay ngoắt đi.

Thấy Quý Vân Phi vừa đi ra khỏi lớp, Đổng Tề liền gác tay lên vai cậu, "Cậu viết văn hay lắm mà? Chỉ mình viết thư tình cái coi."

Quý Vân Phi nguyền cậu ta, "Cậu muốn cháu ông bà hả?"

Tiểu Bàn lúc này không thể nhịn được nữa, cậu ta cười ha hả một cách sáng khoái.

Đợi mọi người đi hết rồi, Tăng Kha khép sách lại, phòng học lúc này chỉ còn lại hai người họ.

Cô nàng ngồi xuống đối diện Tường Tiểu Mễ, nâng cằm, đáng vẻ nghiêm trang, "Bạn học này, nghe nói bạn có khuynh hướng yêu sớm, nào, mau nói cho mình biết, thẳng thắn được khoan hồng."

Hai mắt Tường Tiểu Mễ mở to hết cỡ, "Đến cậu cũng tin hả?"

Tăng Kha ườn người lên đồng sách trên bàn cô bạn, "Mình đương nhiên không tin, nhưng nãy ở nhà vệ sinh, tớ nghe mấy bạn khác nói tai nghe mắt thấy cậu và Đổng Tề liếc mắt đưa tình, rốt cuộc là sao hả?"

Tường Tiểu Mễ dọn bàn cho ngăn nắp, rồi đem chồng sách đặt hết lên bàn của Quý Vân Phi, xong lót vài tờ nháp lên bàn, mới mở nắp phích cơm ra. Vừa mở ra nắp ra, mùi đồ ăn thơm phức phùng phức đến nức mũi, cô vừa ăn vừa tóm tắt mọi chuyện cho Tăng Kha nghe.

Tăng Kha gật đầu, "Bối mới nói, cậu sao có gan dám cãi thánh chỉ mà yêu sớm chứ."

Di giúp việc của nhà Đổng Tề đem đầy đủ chén, muỗng, nĩa và đũa cho cô, thấy thế, Tường Tiểu Mễ đưa đũa cho Tăng Kha, "Mau ăn phụ mình đi, nhiều quá mình ăn không hết."

Lượng đồ ăn đủ cả cho hai người, bởi vậy phích cơm rất to.

Tường Tiểu Mễ bới một phần cơm vào nắp phích cho mình, rồi bới phần cơm còn lại vào chén, đưa cho Tăng Kha ăn. Từ cấp hai, Tăng Kha đã hay cùng cô ăn chung, có khi còn chia nhau đồ ăn nữa, chuyện này không còn lạ gì.

"Đúng lúc mình cũng không định tới căn tin ăn." Tăng Kha không e dè, nhận chén cơm và bắt đầu ăn.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

Tăng Kha, "Sau này cậu nên giữ khoảng cách với Đổng Tề hay hơn, mấy bạn cùng khối đang đồn là cậu theo đuổi Đổng Tề, còn chủ động mua nước cho cậu ta, giờ cậu ta lại đưa cơm cho cậu, ai nấy chắc cũng nghĩ hai người các cậu thích nhau."

Tường Tiểu Mễ, "... Cậu muốn ăn nữa không vậy?"

Tăng Kha cười, "Ăn ăn ăn chứ, mình đang ăn nè." Rồi lại hỏi Tường Tiểu Mễ, "Mà này, chú Tường biết điểm thi giữa kỳ của cậu chưa?"

Trong đám bạn học, chỉ có Tăng Kha biết rõ ba mẹ của cô là ai, vì ba mẹ Tăng Kha từng làm việc chung với ba mẹ của cô lúc còn trẻ, có điều sau này

họ bị điều đi công tác ở chỗ khác.

Tường Tiểu Mễ thờ dài thườn thượt và lắc đầu, "Dạo này ba mình bận lắm, không có thời gian đâu hỏi mình, còn mẹ mình cũng chẳng nhỉnh được thời gian, gần đây mẹ đang đi trao đổi ở nước ngoài, bận quá nên không hỏi mình."

Tăng Kha nhìn cô bạn với vẻ đồng cảm, bùi ngùi nói, "Ông trời vẫn công bằng đấy, ban cho cậu gia đình bề thế, lại ban cho cậu gương mặt xinh đẹp, nhưng ông rút bớt trí thông minh của cậu."

Tường Tiểu Mễ không đồng ý, "Tớ ngu chỗ nào chứ? Chi là môn Toán hơi tệ tí thôi!"

"Hoi?" Tăng Kha nhân tâm đã kích cô bạn của mình, "Từ lúc cậu lên cấp ba tới giờ, có khi nào đạt được điểm trung bình môn Toán chưa?"

"..." Tường Tiểu Mễ nhìn cô bạn với ánh mắt hình viên đạn, "Cậu không muốn ăn nữa chứ gì?"

Tăng Kha gấp một miếng sườn bỏ ngay vào miệng, phồng má đáp, "Cậu đành lòng bỏ đói mình sao?" Sau đó đứng đắn nói, "Giờ cậu ngồi cạnh Quý Vân Phi, sẵn tiện tra dồi môn Toán luôn đi, không chừng vớt vát được tí điểm, cậu mà cứ để điểm kém mãi thế, tớ sợ chú Tường sẽ kêu cậu về lại Bắc Kinh, rồi cậu sẽ bị chú ấy canh chừng từng li từng tí cho xem."

"Chắc không đâu." Cô đâu muốn về đó, có về cũng không quen biết ai.

Năm ngoái, ba chuyển công tác từ Thượng Hải đến Bắc Kinh, khi đó ông nghĩ tới chuyện dẫn cô cùng về đó, dù sao gia đình cô đều sống ở Bắc Kinh, thuận tiện cho việc chăm sóc cô. Tuy nhiên, cô đã quen nếp sống ở Thượng Hải, nên không muốn quay về cùng ông. Hơn nữa, kết quả thi chuyển cấp của cô lúc đó vượt trội các bạn khác, đậu được vào trường trọng điểm hiện tại, vì vậy gia đình mới đồng ý cho cô ở lại đây học.

Đang nói chuyện, có vài bạn học ăn trưa xong quay về lớp, hai người bèn nói sang chuyện khác, tán dóc mấy chuyện vặt vãnh của con gái.

Mấy tiết học chiều nay đều là những môn Tường Tiểu Mễ thích, thế nên cô cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Lại đến một ngày thứ sáu khác, lúc nghỉ trưa, mọi người rôm rả bàn hoạt động cuối tuần này.

Danh sách thi chạy marathon đã được quyết định, Tăng Kha thờ phào nhẹ nhõm.

Cô nàng đứng từ xa hô lên, "Mễ Mễ, chụp lấy."

Tường Tiểu Mễ chưa kịp biết chuyện gì thì đã thấy một bịch gì đó bị ném về phía mình.

Nhà trường quy định không được phép ăn trong khuôn viên nhà trường, ai nấy đều phải tuân theo, thành ra mỗi lần họ đều lén bỏ đồ ăn vào cặp rồi mang vào trường.

Là bịch kẹo dẻo hiệu QQ vị dâu.

Tường Tiểu Mễ đang vừa ăn vừa ôn bài, bỗng nhiên trước mắt nhiều thêm một bàn tay làm cô giật thót tim, cô lập tức xoay qua nạt Quý Vân Phi, "Cậu lên tiếng không được hả? Người dọa người chết đó!"

Quý Vân Phi tay chống đầu, làm ngơ không nghe gì cả, lẩm bẩm nói, "Hôm qua mình cho cậu bánh sữa."

Tường Tiểu Mễ: "... Mình có ăn đâu."

"Dù sao cũng cho rồi, cậu ăn hay không mình sao lo được."

"..."

Tường Tiểu Mễ đổ mấy viên kẹo dẻo lên lòng bàn tay Quý Vân Phi, cậu ta lấy một viên bỏ vào miệng, thật ra từ nhỏ cậu ta đã không thích ăn đồ ngọt. Cậu ăn hết rất nhanh, ăn xong lại chìa tay qua xin tiếp.

Tường Tiểu Mễ không tài nào tập trung ôn bài được, lần này cô chỉ cho cậu ta một viên.

Quý Vân Phi bỏ vô miệng rồi chìa tay lên bàn cô tiếp

Trong khi cô nín thinh, cậu ta lại cười trong im ắng.

Tường Tiểu Mễ biết cậu đang gờn với mình, nên cô không cho thêm viên nào nữa, lấy tay đánh vào tay của cậu, "Lấy tay ra! Tớ phải ôn bài nữa."

Lúc tay cô đánh vào tay mình, Quý Vân Phi theo bản năng nắm tay lại.

Động tác của Tường Tiểu Mễ chậm chạp, cậu ta lại nhanh nhẩu, trong lúc vô tình tay cậu nắm lấy tay cô, đầu ngón tay của cô cọ xát trong lòng bàn tay của cậu, cảm giác tê tê như bị điện giật.

Trong sững sờ, hai người cùng lúc đứng hắng, không ai dám hó hé, Tường Tiểu Mễ giả vờ ôn bài, Quý Vân Phi lấy đại quyền sách nào vờ coi, cậu cũng chẳng biết mình đang coi cái gì.

Hai người không ai nói thêm câu nào với nhau.

Chiều thứ sáu không có tiết tự học, nên hết tiết thứ ba có thể tan trường. Chuông tan trường vang lên, tất cả mọi người vội vàng thu dọn sách vở.

Quý Vân Phi thùng thảng dọn sách vở, lâu lâu còn ngó sang Tường Tiểu Mễ, "Cậu đăng ký học thêm cuối tuần chưa?"

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Mẹ tớ nói cuối tuần nghỉ ngơi cho khoẻ, nên chưa đăng ký cho tớ."

Quý Vân Phi "ừ" một tiếng, cậu suy nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp, "Vậy cậu gặp đề Toán khó thì phải làm sao?"

Tường Tiểu Mễ ngó cậu ta, "Thì cứ để đó, tới thứ hai rồi hỏi cậu luôn thể."

Quý Vân Phi gác tay lên bàn phía sau cô, lên giọng răn dạy, "Đợi tới thứ hai hỏi thì muộn rồi còn gì, không hiểu bài nào phải hỏi ngay, để còn củng cố kiến thức nữa, biết chưa? Điều cấm kị nhất trong việc học chính là để dồn ứ dồn ứ." Cậu mở Wechat ra, định đặc nói, "Cậu kết bạn với mình đi, để không hiểu bài nào thì hỏi mình ngay, đây mới là thái độ học tập đúng đắn."

Tường Tiểu Mễ: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau khi hai người kết bạn trong Wechat, Tường Tiểu Mễ định cắt điện thoại vào thì có tin nhắn đến, là Quý Vân Phi gửi hình sticker một con cún treu một con mèo. Chẳng hiểu sao Tường Tiểu Mễ đột nhiên thấy hình sticker đó như cô và Quý Vân Phi, hơn nữa nét mặt của con cún đó cũng cực kỳ giống Quý Vân Phi.

Trong lớp chỉ còn rải rác vài bạn học, đều là những bạn trực nhật hôm nay.

Quý Vân Phi cầm vài cuốn sách lên, xong nhét bài thi vào trong một trong cuốn sách, rồi kẹp bút ở bìa sách, tỏ vẻ muốn ra khỏi lớp, cậu hỏi cô, "Chiều nay có tới lớp học thêm không?"

"Có, nay có hai tiết Toán." Tường Tiểu Mễ cũng đứng lên, khoác ba lô lên vai, tay chống nạng, vừa nói vừa đi về phía cửa lớp.

"Mình cũng có tiết, chúng ta cùng đi thôi." Quý Vân Phi bước nhanh vượt lên trước cô, "Để mình xách ba lô dìu cậu, cậu đi đứng loạng choạng thế, cậu mà té thì người ta lại trách mình."

Tường Tiểu Mễ: "?" Việc cô bị té có liên quan gì cậu ta?

Quý Vân Phi dang tay định cầm lấy ba lô, nào ngờ Tường Tiểu Mễ từ chối, "Không cần, mình đeo được mà."

Quý Vân Phi xem như không nghe thấy, cậu đưa tay gần như kéo ba lô trên vai của cô. Tường Tiểu Mễ sức lực không bằng cậu, đành phải buông tay. Ra đến hành lang, Quý Vân Phi để ba lô của Tường Tiểu Mễ lên bàn, mở khoá ba lô ra rồi bỏ mấy cuốn sách của cậu vào trong. Tường Tiểu Mễ mất chữ A mồm chữ O nhìn cậu, không biết phải diễn tả bằng lời thế nào. Ba lô của cô màu rượu vang, phù hợp cho cả nam lẫn nữ dùng.

Quý Vân Phi đeo ba lô lên vai, hai tay rút túi quần, lúc thì đi nhanh, lúc thì đi chậm, cậu luôn đợi cô cùng đi.

Đã cuối thu rồi, tiết trời se lạnh hơn mấy hôm trước. Cửa sổ ngay cầu thang được mở toang, con gió lạnh len lỏi thổi qua gáy của Quý Vân Phi, cậu lạnh bèn kéo phéc-mơ-tuya áo lên, rồi nhìn sang Tường Tiểu Mễ, hôm nay cô cũng mặc váy nhưng khác màu với chiếc váy ngày hôm qua.

"Cậu mặc váy không lạnh hả?" Quý Vân Phi hiếu kỳ hỏi.

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Có mặc quần giữ nhiệt bên trong mà."

"Chân phải cậu bị thương nặng vậy mà còn mặc quần giữ nhiệt ôm sát vậy sao?" Quý Vân Phi lại hỏi tiếp.

"Thì cắt một đoạn ống quần chân phải là được." Chỗ băng thạch cao không cần phải mặc quần giữ nhiệt làm gì. Thế nhưng, Tường Tiểu Mễ trả lời xong mới ý thức được đầu óc mình hồ đồ rồi, cho nên mới nói mấy chuyện tẻ nhảm này với một người con trai.

Xuống đến dưới lầu, cô đã thấy dì giúp việc đang chờ để chở cô đến lớp học thêm.

"Để mình mang ba lô tới trung tâm giúp cậu, dù gì sách mình cũng để trong ba lô cậu." Dứt lời, cậu mặc kệ cô nàng có đồng ý hay không, một mạch đi thẳng.

Dưới trung tâm có một cửa hàng tiện lợi, Quý Vân Phi chưa lên lầu ngay mà lượn vào cửa hàng, mua một chai sữa chua, lúc đi ngang quầy bánh kẹo, cậu nhìn thấy mấy bịch kẹo dẻo QQ, cậu đắn đo nên mua vị dâu, vị đào hay vị táo, cuối cùng cậu mua hết mỗi vị một bịch.

Ở sảnh giải lao trên lầu, Quý Vân Phi vừa lên đã thấy một cậu nam sinh cười nói tí tùm đang ngồi cạnh Tường Tiểu Mễ, không ai khác ngoài Đăng Tề.

Quý Vân Phi đến gần, nhăn mặt hỏi, "Cậu tới đây làm gì?"

Đăng Tề ngược mắt, "Hỏi vớ vẩn, tới đây đương nhiên là đi học rồi."

"Cậu?"

"È hèm, thi học thêm toán." Đăng Tề cười hi hi nói.

Trước đó, mẹ cậu ta định đăng ký học thêm tại trung tâm cho cậu ta, nhưng cậu ta kêu có đăng ký thì cũng không đi học, thà học thêm ở nhà còn hay hơn. Sau này, khi biết Tường Tiểu Mễ học thêm tại trung tâm này, hôm qua cậu ta bèn nói với mẹ là muốn đi học thêm, vì suốt nửa cậu ta đứng chót lớp trong kỳ thi giữa kỳ vừa rồi. Mẹ cậu ta nghe thế, dĩ nhiên bà vui vẻ đến không ngủ được, hôm nay sốt sắng đến đăng ký cho cậu ta, lớp chuyên thì sợ cậu ta theo không kịp, nên đã đăng ký lớp bổ túc. Cậu ta chọn cùng một lớp bổ túc với Tường Tiểu Mễ, vậy là có thể làm bạn cùng lớp với cô rồi.

"Với đầu óc như này của cậu, có bổ túc cỡ nào cũng vô dụng thôi, thà cậu nên chơi bóng rổ cho thư giãn đầu óc đi, biết đâu lần sau vớ bở được thêm vài điểm." Quý Vân Phi nói móc cậu ta, rồi vặn nắp chai nước trong tay, uống vài ngụm lớn cho hạ hỏa.

"Cậu không nói câu nào từ té được hả?" Đăng Tề đá Quý Vân Phi một cái.

Quý Vân Phi chẳng muốn nói qua nói lại với cậu ta, cậu đưa ba lô cho Tường Tiểu Mễ.

Đăng Tề ngó Quý Vân Phi, thì ra cậu ấy xách ba lô dùm Tường Tiểu Mễ từ trường tới đây, cậu ta đảo mắt suy nghĩ, mai mốt không được ngu ngốc chạy thẳng tới trung tâm trước, phải học cách lấy lòng con gái mới được.

Tường Tiểu Mễ biết sách của Quý Vân Phi còn nằm trong ba lô của mình, cô mò khoá ra, nào ngờ phát hiện có mấy bịch đồ ăn vặt và sữa chua được để trên cùng.

"Mình cũng thích ăn mấy này lắm." Đăng Tề từ trước đến giờ luôn "tự nhiên như nhà mình", cậu ta thò tay lấy một bịch kẹo dẻo QQ vị táo. Thật ra, cậu ta cũng không thích đồ ăn có vị chua.

"Này không phải của mình." Tường Tiểu Mễ muốn giựt lại bịch kẹo.

Đăng Tề phản ứng nhanh, ngả người ra sau, tay cầm bịch kẹo cũng đưa ra đằng sau, khiến cô không chụp được.

"Cậu nhỏ mọn thế, lúc cậu nằm viện, ngày nào mình cũng mua đồ ăn vặt cho cậu mà." Đăng Tề xé luôn bịch kẹo, lấy một viên kẹo dẻo bỏ vào miệng, "Đừng giận mà, lát học xong mình mua mấy bịch bù lại cho cậu."

"Không phải của tớ thật mà, là của Quý Vân Phi để đỡ trong ba lô mình đó." Tường Tiểu Mễ khó xử nhìn Đăng Tề.

"Vậy mình càng không cần khách sáo." Đăng Tề hất cằm nhìn Quý Vân Phi, "Cám ơn nha". Cậu ta lại ngó vào ba lô thì thấy có chai sữa chua trong túi Tường Tiểu Mễ, "Cậu uống này không?"

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Trong bình tớ còn nước."

Đăng Tề chẳng hề tỏ ra gượng gạo, "Vậy mình uống luôn."

Quý Vân Phi: "..."

Trong ba lô còn lại hai bịch kẹo dẻo, Tường Tiểu Mễ liền đưa cho Quý Vân Phi.

Quý Vân Phi chỉ lấy một bịch, "Mỗi người một bịch."

Tường Tiểu Mễ không muốn ăn, tay cô vẫn giơ lên trong không trung, nhưng Quý Vân Phi xoay mặt sang chỗ khác, không nhìn cô nữa.

Chuyện bạn bè cho nhau đồ ăn là chuyện bình thường, Tường Tiểu Mễ cũng không có chấp, cô thả bịch kẹo lại trong ba lô của mình.

Đúng lúc này, điện thoại của Quý Vân Phi vang lên, là ba của cậu gọi.

"Vân Phi, con đâu rồi? Bạn con tan trường hết rồi, sao vẫn chưa thấy con thế." Ông chờ cậu trước cổng trường, hơn mười phút mà vẫn không thấy cậu đi ra.

Quý Vân Phi vội đi sang một bên, tìm một chỗ vắng người rồi trả lời, "Ba, con quên nói với ba, nay con có lớp học bù ở trung tâm, tới bây giờ mới xong, ba về trước đi, lát học xong con tự mình về."

Chiều nay ba của cậu vừa từ Bắc Kinh công tác về, lúc trưa ông có gửi tin nhắn nói sẽ đến trường đón cậu mà cậu quên bém đi mất.

Một giọng nữ truyền tới từ bên của ba Quý, "Vân Phi, con đang đâu vậy?"

Quý Vân Phi nghe ra là tiếng của mẹ, "Mẹ cũng về rồi à?". Mẹ cậu đột trước ra nước ngoài huấn luyện, bà nói tới đầu tháng mười mới trở về nước.

Ba cậu đưa điện thoại cho mẹ, "Con trai, nay con trực nhật hả?"

"Không, con đang đi học."

"Nay con không nghỉ học được sao?"

"... Thầy bắt phải học bù."

"Vậy mẹ với ba con chờ con học xong rồi cùng về nhà."

"Không cần." Ngập ngừng giây lát, Quý Vân Phi dềnh hắng hai tiếng, "Mẹ, mẹ với ba về nhà nấu cơm chờ con đi, dù sao nhà mình cũng gần trung tâm, con tự mình về nhà được mà, con đâu phải con nít nữa, không cần đón con đâu."

Cậu trò chuyện thêm vài câu với mẹ rồi mới cúp điện thoại, Quý Vân Phi thở phào, cậu có nói dối bao giờ đâu, bởi thế hồi nãy nói chuyện cứ lóng ngóng, sợ bị phát hiện.

Quý Vân Phi trở lại sảnh giải lao, thấy Đằng Tề đeo ba lô của Tường Tiểu Mễ đi về phía lớp học, còn Tường Tiểu Mễ thì đi sau lưng cậu ta.

Về mặt Tường Tiểu Mễ bắt đắc dĩ, vừa rồi cô không cho Đằng Tề mang ba lô giúp mình, mà cậu ta nằng nặc đòi mang giúp cô cho bằng được, nói rằng bạn bè phải đoàn kết thân ái, giúp đỡ lẫn nhau, cậu ta còn lèm bèm là con trai theo lý phải chăm sóc con gái. Cậu ta cứ luyên thuyên nói một cách hùng hồn, đầy lý lẽ.

"Sách cậu trên ghế sofa kia." Tường Tiểu Mễ chỉ chỉ bên kia.

Quý Vân Phi "ừ" một tiếng, sau đó đập Đằng Tề một cái, xong ngồi xuống ghế sofa.

"Mợ nó, cậu lên con hả?" Đằng Tề xoay người xoa chân mình, cái anh chàng này đá một cái mạnh thật.

Quý Vân Phi, "Mình nhìn cậu là muốn lên con rồi."

"..."

Đã tới giờ học, Đằng Tề không có thời gian cự cãi, cậu ta hấp tấp đi theo Tường Tiểu Mễ vào lớp.

Cửa phòng học khép lại, Quý Vân Phi cũng thu lại ánh nhìn.

Hôm nay cậu ta không có lớp học thêm, chỉ vì muốn đi cùng Tường Tiểu Mễ nên mới nói dối, ai biết sẽ gặp bóng đèn là Đằng Tề đâu.

Trong lớp, Tường Tiểu Mễ ngồi hàng thứ hai, vì chỗ ngồi đã được xếp cố định, và lại Đằng Tề hôm nay mới tới học, nên phía trước không còn chỗ trống, cậu ta buộc lòng ngồi hàng cuối.

Học sinh ở trung tâm đào tạo không nhiều như ở trường học, mỗi lớp tầm mười người, bởi vậy cậu ta chỉ ngồi cách Tường Tiểu Mễ hai hàng, cậu ta ngồi xéo chỗ của cô. Vị trí ngồi của cậu ta vừa khéo nhìn thấy rõ cô, góc mặt ở hướng 45 độ của cô rất đẹp.

Đằng Tề đếm hết số bạn nữ trong lớp, cộng luôn Tường Tiểu Mễ thì có sáu bạn nữ. mấy bạn nữ kia xinh thì có xinh đấy, nhưng nhìn qua nhìn lại, Tường Tiểu Mễ vẫn xinh nhất.

Đằng Tề gục đầu xuống bàn len lén nhìn Tường Tiểu Mễ. Cô khác với mấy bạn gái cũ của cậu ta, họ sôi nổi, cô yên tĩnh. Cô trông có vẻ ngoan ngoãn, nhưng thật ra bản chất nổi loạn lắm. Nổi loạn thế nào thì cậu ta không biết, nhưng mấy ngày cô nằm viện, mỗi ngày cậu ta đều đến thăm, cậu ta cảm giác cô không giống như bề ngoài ngoan ngoãn mà cậu thấy.

Giáo viên đã vào lớp, mọi người đều lấy sách vở ra.

Đằng Tề ngồi thẳng, cậu chẳng muốn nghe giảng chút nào, nhưng vẫn tỏ ra hiếu học. Cậu khác với Tường Tiểu Mễ, nếu Tường Tiểu Mễ học kém môn Toán, thì cậu ta chỉ là ham chơi, không chú tâm học hành mà thôi.

Cả một tiết học, sự "hiếu học" của Đằng Tề chỉ kéo dài được hơn hai mươi phút, thời gian còn lại cậu toàn ngồi vẽ tranh, cậu ta dùng bút đen vẽ gương mặt của Tường Tiểu Mễ.

Thứ sáu ở trung tâm có hai tiết học, tổng cộng một tiếng rưỡi, giữa hai tiết được nghỉ giải lao 10 phút.

Tiết thứ nhất kết thúc rất nhanh, Đăng Tề cẩn thận gấp bức vẽ lại, tỉ mỉ kẹp vào trong sách Toán. Cậu cầm cuốn vở có ghi đề Toán vừa nảy tới chỗ của Tường Tiểu Mễ.

Bên cạnh chọt có bóng đen lù lù, làm Tường Tiểu Mễ giật mình, "Cậu làm gì vậy?"

"Muốn hỏi cậu đề này tí." Đăng Tề ngồi sát chỗ của cô, rồi đặt quyển vở lên bàn, "Tớ không hiểu mấy bước giải cho lắm, cậu giảng lại cho tớ nghe nhé?" Ánh mắt của cậu ta rất chân thành.

Tường Tiểu Mễ nhìn sơ qua, bước giải không khó mấy, nảy cô nghe xong là hiểu ngay, thế mà cậu ta không hiểu. Trong lòng cô bỗng nhiên có cảm giác cùng cảnh ngộ với Đăng Tề, cô hiểu mà, vì có lúc đề này dễ với người ta, nhưng lại khó với cô.

Tường Tiểu Mễ không những không khó chịu, đăng này lại rất kiên nhẫn giảng cho cậu ta nghe.

Thật ra, Đăng Tề biết làm bài này, cậu ta chỉ muốn tìm cớ để ở gần cô thôi, cứ ngỡ cô chỉ nói qua loa cho xong, không ngờ cô lại giảng một cách tỉ mỉ. Cậu ta tính nghe cho có, nhưng càng nghe càng chăm chú.

Bên ngoài lớp học, Quý Vân Phi lóng ngóng ngó vào trong, lọt vào trong mắt cậu là hình ảnh hai người ngồi kế nhau cùng giải đề.

Cậu dựa vào cửa lớp, hô lên, "Đăng Tề."

Đăng Tề nhìn về phía phát ra tiếng nói, "Kêu gì?"

Quý Vân Phi cầm chai nước gõ vào khung cửa, "Học hành chăm chỉ thế, ra đây chơi đi."

"Không rảnh, mình phải học bài." Rồi Đăng Tề quay đầu nói với Tường Tiểu Mễ, "Đừng để ý tới tên Quý Vân Phi ham chơi không cầu tiến đó, chúng ta tiếp tục giải đề thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Quý Vân Phi ngó Đăng Tề một lúc lâu, Đăng Tề vốn không đoái hoài cái nhìn của cậu, còn lặng lẽ gọt ngón cái tỏ vẻ chiến thắng dưới bàn. Lớp học thêm không giống như lớp học ở trường, mọi người có thể ra vào lớp tự do, vì vậy cậu bước nhanh vào, để chai sô-đa lên bàn Tường Tiểu Mễ.

Đăng Tề và Tường Tiểu Mễ đồng thời ngẩng đầu, Đăng Tề nói, "Đây là lớp chúng tớ, cậu vô đây làm gì?"

Quý Vân Phi quơ lấy sách của Đăng Tề, rồi túm lấy cánh tay cậu ta, "Đề nào không hiểu? Ra đây tớ giảng cho nghe."

"Ê ê, nhẹ tay xú coil!" Đăng Tề suýt nữa ngã sấp mặt, Quý Vân Phi kéo cậu ta quá mạnh, khiến Đăng Tề trượt chân đá ngã ghế. Thấy thế, Tường Tiểu Mễ cúi người dựng ghế lên.

"Cậu làm quái gì thế!" Tới chỗ ghế ngoài sảnh giải lao, Đăng Tề lúc này mới đứng vững được, mờ mịt nhìn Quý Vân Phi.

Quý Vân Phi ôn tồn đáp, "Cậu kêu bạn ấy giảng bài cho cậu nghe, chẳng khác nào làm tốn thời gian của bạn ấy? Lần thi học kỳ tới nếu cậu ấy lại đội sổ, cậu chẳng phải đang hại bạn ấy sao?"

Đăng Tề trừng mắt nhìn, "Chẳng lẽ cậu... cũng thích..." Cậu ta vừa áp úng vừa hất cằm về phía Tường Tiểu Mễ.

Quý Vân Phi thần nhiên đáp, "Cậu mù à, giờ mới nhận ra?"

Đăng Tề: "..."

Cậu ta ngỡ Quý Vân Phi chỉ đùa cho vui, dù sao cậu ta mới là người nói muốn theo đuổi Tường Tiểu Mễ trước. Đồng phục bị Quý Vân Phi kéo nhàu, Đăng Tề chỉnh lại áo cho phẳng phiu, bình tĩnh lại rồi thốt lên, "Chúng ta ra ngoài nói chuyện". Cậu ta chẳng thiết tha giải đề gì nữa, bởi có những lời phải nói cho rõ ràng.

Hai người tới trước cửa thoát hiểm, chỗ này vắng vẻ, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe được tiếng hít thở của hai người họ.

Đăng Tề dựa vào tay vịn cầu thang, khoanh hai tay nhìn Quý Vân Phi, còn Quý Vân Phi tỏ ra điềm nhiên ngó cậu ta.

"Cậu thích bạn ấy từ khi nào?" Đằng Tề lên tiếng trước.

"Lần đầu tiên."

"Móa!"

Ngập ngừng giây lát, Đằng Tề bực dọc hỏi tiếp, "Vậy sao cậu không theo đuổi cậu ấy?"

"Gia đình bạn ấy cấm yêu sớm, sợ cản trở việc học." Còn một lý do khách quan khác cậu không tiện nói ra, chính là gia thế của Trương Tiểu Mễ.

Đằng Tề cười khẩy, "Toàn là viện cớ, nhìn là biết cậu đâu thích bạn ấy! Hay tại thấy mình bắt đầu theo đuổi bạn ấy, còn cậu cảm thấy Trương Tiểu Mễ phải thuộc về cậu, nên mới không cho người khác toại nguyện?"

Quý Vân Phi "ừ" một tiếng qua loa, chẳng muốn giải thích.

Đằng Tề nói tiếp, "Hai chúng ta xem như là tình địch, theo lý nếu cậu thích bạn ấy trước, dĩ nhiên mình sẽ không chen chân vào, nhưng ai biết cậu không theo đuổi làm chi, mình đây sẽ không nhường cậu đâu."

Quý Vân Phi cảnh cáo cậu ta, "Đừng suốt ngày quẩn quít cậu ấy, cũng đừng ảnh hưởng việc học của cậu ấy! Những chuyện khác mình không xen vào!" Dứt lời, cậu xoay người rời đi.

Đằng Tề chống nạnh hai tay, đầu lưỡi liếm hàm răng, nghĩ bụng "Quý Vân Phi đúng là đồ phá hoại, làm hỏng hết mọi chuyện! Cậu ta không muốn mình hỏi bài Trương Tiểu Mễ, vốn là để cậu ấy có thời gian giảng bài cho Trương Tiểu Mễ thi có!"

Quý Vân Phi chẳng phải có tiếng học giỏi sao? Cậu ta tức điên người, lại chửi thề vài câu cho bõ.

Trong phòng học, Trương Tiểu Mễ lo lắng lấy di động ra, dựng thẳng điện thoại để màn hình phản chiếu hình ảnh phía sau, từ trong màn hình thấy bàn của Đằng Tề trống trơn, không có người ngồi, cô nghĩ hai người họ chắc chắn đi ra khỏi lớp từ cửa sau. Cô để điện thoại xuống, sợ run nhìn màn hình tối đen như mực. Cô không tiện can thiệp vào chuyện của con trai, bất kể cô giúp ai đi nữa cũng làm mất sĩ diện người còn lại.

Trương Tiểu Mễ thờ dài, đành tiếp tục xem đề, nhưng lòng vẫn bồn chồn không yên. Cô cầm bút viết lung tung lên giấy nháp, mãi không yên lòng được. Cô bỗng nhớ tới thời cấp hai, lúc ấy cô và Quý Vân Phi học kế lớp nhau, sau ngày khai giảng, cô đã nghe danh của cậu, vì cậu đẹp trai, thành tích học tập lại ưu tú, mấy bạn nữ lớp cô rất thích tán dóc về cậu trong giờ giải lao.

Lớp cô khi đó cũng nhiều học sinh nam, nhưng đẹp trai thì học không giỏi, còn đẹp trai lại học bết bát, cũng chỉ có Quý Vân Phi mới nhập học đã được chọn vào lớp thực nghiệm nổi tiếng ở trường cô.

Khi đó, tin đồn về Quý Vân Phi nhiều vô số kể, hôm nay cậu nói chuyện với cô nào, bữa khác cậu nhận được bao nhiêu thư tình, rồi ngày kia tan học cùng về nhà với bạn nữ nào.

Vào ngày đại hội thể thao, cậu gặt hái được biết bao tiếng cổ vũ chói tai của các bạn nữ. Nghỉ giữa giờ, cậu hay chơi đùa với trước cửa lớp cô, cậu cũng thân thiết với đám con trai trong lớp cô. Sau này đôi chỗ ngồi cạnh cửa sổ, cô có thể nhìn thấy cậu mỗi khi tới giờ giải lao.

Lần đầu tiên cô và Quý Vân Phi bắt chuyện là ở phòng thi, lúc ấy là năm lớp tám. Trong kì thi cuối kỳ, cô và Quý Vân Phi thi chung phòng, chỗ ngồi cũng cạnh nhau. Trước giờ thi, cậu tìm tới bắt chuyện với cô, "Trương Tiểu Mễ."

Hoá ra cậu biết tên của cô.

"Hả?"

"Cho mình mượn một cây bút."

Có vài cây bút trên bàn của cậu, không hiểu sao cậu còn mượn bút của cô, thắc mắc là vậy, cô không đắn đo cho cậu mượn một cây bút màu đen.

"Cảm ơn." Cậu cười nói.

Thi xong rồi, cậu cũng không trả lại bút cho cô. Chuyện này cô đã không còn nhớ nữa, không ngờ lên lớp chín, lúc tan trường, cậu mang cả hộp bút đen tới trả cho cô, cậu nói hồi lớp tám mượn cô bút mà quên trả, giờ mới nhớ ra.

Cô không nhận lấy, "Chỉ một cây bút thôi, không có gì."

Cậu vẫn luôn thích bắt ép người khác dù là trước đây hay hiện tại, cậu ngang nhiên mở nắp của cô ra rồi nhét hộp bút vào, cậu nói, "Có mượn có trả, lúc khác mới mượn tiếp được."

Cả một năm lớp chín, cậu tổng cộng hỏi mượn bút cô tận hai mươi lần. Hộp bút khi ấy cậu trả cho cô, sau đó đều bị cậu mượn lại hết. Ngày ấy, chỉ cần cậu nói một câu "Trương Tiểu Mễ, cho mình mượn bút, mình quên mang theo", y rằng cô không do dự đáp "Được".

Cho đến khi tốt nghiệp cấp hai, quan hệ của hai người không được tính là thân thiết. Ngờ đâu lên cấp ba, họ lại học chung một lớp.

Mấy phút sau, giáo viên bước vào lớp.

Tường Tiểu Mễ lúc này mới thôi nghĩ tới chuyện cũ, cô phát hiện trên giấy nháp chẳng chít ba chữ Quý Vân Phi. Cô sửng sò, vội vàng vo tờ giấy, nhét vào ba lô.

Đặng Tề bước vào lớp, lúc đi ngang bàn cô, cậu ta tiện tay quơ luôn chai sô-đa lúc này Quý Vân Phi để lên bàn, thấy hôm nay cô cột tóc đuôi ngựa, cậu ta tẩy máy gây đuôi tóc của cô khiến đuôi tóc cứ lắc qua lắc lại.

Tường Tiểu Mễ: "..."

Nếu không phải giáo viên đang ở trước mặt, cô đã cầm nạng đánh cậu ta vài cái.

Đặng Tề buồn bực nhìn chai sô-đa chường mắt kia, nước trong chai còn dư lại một chút dưới đáy, cậu ném thẳng chai nước vào thùng rác. Mắt không thấy, lòng không phiền.

Cả một tiết học, Đặng Tề chuyên tâm nghe giảng hơn bao giờ hết.

Bây giờ rười tan học, sắc trời cũng đã tối.

Đặng Tề giúp Tường Tiểu Mễ xách ba lô, "Di cậu tới đón hả?"

"Ừ."

Hai người vừa nói vừa đi ra khỏi phòng học.

Đặng Tề chợt đề nghị, "Như vậy đi, mai mốt để tớ đạp xe chở cậu cậu về, cậu ngồi xe điện khá bất tiện, không thoải mái lắm đâu, nếu không phải do mình, cậu cũng không ra nông nổi này, mình không có ý gì khác, đổi lại mấy bạn khác bị vậy, mình cũng sẽ đạp xe chở về."

Tường Tiểu Mễ từ chối, "Cảm ơn, di của mình có xe hơi, mình ngồi xe hơi thoải mái hơn xe đạp."

Sợ nhiều lời khiến cô đâm ra chán ghét, Đặng Tề không nhắc lại chuyện này nữa.

Tường Tiểu Mễ bỗng nhiên dừng lại, nhìn cậu ta, "Đặng Tề, chúng ta nói chuyện chút được không?"

Đặng Tề nhoen miệng cười, "Cậu nói đi, mình đang nghe."

Về mặt Tường Tiểu Mễ vô cùng nghiêm túc, "Đặng Tề, mình không đùa với cậu, cũng không tìm cớ từ chối cậu, cậu đừng theo đuổi mình nữa. Mình trả chai nước cho cậu, cậu cũng hiểu ý của mình mà?"

Đặng Tề gật đầu, "Mình biết cậu từ chối mình, nhưng chúng ta vẫn là bạn bè đúng chưa? Học hành quan trọng hơn đúng không? Mình cũng hứa với mẹ sẽ không yêu sớm, cậu xem mình cũng đăng ký bổ túc rồi, mình đâu có đùa?"

Cậu ta rất ngạc nhiên, "Ui, ba mẹ cậu cấm yêu sớm, cậu răm rắp nghe lời đến vậy sao?"

Tường Tiểu Mễ đáp, "Ba mẹ tớ đều khó tính, hơn nữa cả năm có khi không gặp họ được mấy lần, tớ không muốn khiến họ thất vọng, cậu cũng thấy mà, ngày cả tớ bị thương phải mổ, họ cũng có tới thăm được đâu."

Đặng Tề rầu rĩ vài giây, gật đầu, "Ừ, mình biết rồi, sau này cậu cứ coi mình là bạn bè thân thiết được không?" Trước hết cậu ta phải tạo niềm tin cho cô, không thể để cô chán ghét mình được, bằng không cậu ta sẽ lép vế hơn Quý Vân Phi.

Đến cửa thang máy, vừa vận dụng phải Quý Vân Phi.

Đặng Tề biết cậu cố tình ở đây đợi Tường Tiểu Mễ.

Phát giác ánh mắt Quý Vân Phi lom lom nhìn ba lô trên vai mình, cậu ta hấp tấp ôm ba lô của Tường Tiểu Mễ vào ngực.

Quý Vân Phi: "..."

Đặng Tề tự hào về hành động của mình, vừa nhẹ nhàng lắc lư đầu, vừa huyt sáo đầy vui vẻ.

Nhiều năm sau khi họ tụ họp liên hoan, Đặng Tề cười nhắc lại chuyện xảy ra hôm nay trong bụi ngùi và luyến tiếc vô vãn. Vì trong thanh xuân tươi đẹp của mỗi người, ai cũng từng trải qua một lần hành động và suy nghĩ trẻ con. Và năm tháng đáng nhớ ấy, là họ của tuổi mười sáu.

Quý Vân Phi tiễn Tường Tiểu Mễ đến dưới lầu, rồi nhanh chóng đi ngược lại lên lầu.

Đặng Tề có xe tới đón, cậu cũng mau chóng rời đi.

Đi giúp việc đẩy xe đi tới, "Trưa nay ăn thế nào?"

"Cũng ngon lắm, mà nhiều quá nên con và Tăng Kha chia nhau ăn." Tường Tiểu Mễ còn thân với đi giúp việc hơn cả ba mẹ cô.

Đi vừa bỏ ba lô vào rổ xe vừa nói với cô, "Phải rồi, hôm nay bí thư Tường trở về, sẽ ở nhà một đêm, sáng mai lại đi."

Tường Tiểu Mễ sững sờ, "Hả? Tối nay?"

Đi gật đầu, "Đi cũng mới nhận được điện thoại từ thư ký của bí thư Tường, kêu đi chuẩn bị cơm nước." Đi vuốt đầu Tường Tiểu Mễ, "Không sao đâu, đi cũng nói chuyện chân con bị thương với thư ký rồi."

Tường Tiểu Mễ không phải lo lắng chuyện chân bị thương, cái cô lo là thành tích thi Toán của mình.

"Đói bụng không? Nãy đi có mua cho con cái bánh." Đi đưa túi giấy cho cô, "Ăn lót dạ trước đi."

Tường Tiểu Mễ, "Này để tối con có đói thì ăn, con còn chút đồ ăn vặt đang ăn dở." Rồi cô chỉ vào ba lô, "Đi ơi, đưa giúp con mấy bịch kẹo đi."

"Ăn ít thôi, mấy loại này nhiều chất phụ gia lắm."

"Dạ, lâu lâu con mới ăn."

Đi đạp xe, Tường Tiểu Mễ ngồi phía sau ăn kẹo dẻo, cô vô tình ngó lên lầu, không biết Quý Vân Phi quay lên lầu làm gì nữa.

Quý Vân Phi đang đợi Tiểu Bàn tan học, Tiểu Bàn hôm nay học thêm tiếng Anh, tiết học đã ló vài phút.

"Tiểu Bàn."

"Ôi chào! Sao cậu ở đây?" Tiểu Bàn ngạc nhiên.

"Không có gì." Cậu chìa tay ra, "Đưa xe đạp cho mình chạy."

"Làm gì?"

"Về nhà."

Tiểu Bàn nhìn cậu với vẻ hoài nghi, lúc sau cậu ta mới hiểu ra nguyên nhân, "A" một tiếng thật dài, cười tinh ranh, "Cậu ngồi chờ Tường Tiểu Mễ học xong tới giờ này luôn chứ gì?"

"Còn phải hỏi?"

"Chụp lấy." Tiểu Bàn thấy chìa khoá xe cho cậu.

Nhiều người đang đứng chờ thang máy, Quý Vân Phi thấy vậy liền cầm chìa khoá chạy xuống lầu.

Tiểu Bàn cũng chạy theo cậu, "Nè, lúc nào trả xe cho mình?"

"Cậu mua chiếc khác đi, chiếc này tớ mua, cậu kiểm tra tiền đi."

Tiểu Bàn: "?"

Xuống dưới lầu, Tiểu Bàn mở điện thoại ra xem, thấy Quý Vân Phi đã chuyển cho cậu ta 2000 tệ.

Trong dòng người nô nức về nhà, đi chạy xe rất chậm, Tường Tiểu Mễ thành thói ăn kẹo, cô tạm thời gác chuyện của ba sang một bên.

Bỗng nhiên nghe được tiếng huýt sáo, Tường Tiểu Mễ nhướn mắt nhìn, khẽ giật mình.

Quý Vân Phi cười, một tay vừa kiểm tay lái, tay phải chìa ra trước mặt cô xin kẹo.

Tường Tiểu Mễ, "..."

Anh chàng thực sự không nhìn rõ đây là nơi nào.

Tay cậu cứ chìa ra suốt, Tường Tiểu Mễ vội liếc nhìn đi, thấy đi đang chuyên tâm chạy xe, trời cũng tối, đường thì đông đúc, chắc hẳn đi không chú ý chuyện đằng sau, nên Tường Tiểu Mễ đổ mấy viên kẹo cho Quý Vân Phi, cậu bỏ hết mấy viên vào miệng.

Lúc đèn đỏ, cậu dừng xe cạnh cô, một chân chống xuống đường, thỉnh thoảng quay sang nhìn cô. Có vẻ như nhàm chán, thế là cậu lấy tay vén mũ trùm đầu cô lại.

Tường Tiểu Mễ, "...". Có di ngồi đằng trước, cô không tiện lên tiếng, đành dùng ánh mắt lên ánh hành động của cậu, vẫn chưa hết bức, cô lại dùng chân trái đá cậu.

Quý Vân Phi không tránh được nên bị cô đá vào chân. Hai người giỡn với nhau trong yên lặng, đèn chuyển màu xanh, Quý Vân Phi kiễng chân dùng sức lấy đà, đuổi theo xe điện của Tường Tiểu Mễ.

Nhà Tường Tiểu Mễ gần trường, nên qua ngã tư này là tới cổng cư xá. Nhìn xe điện sắp quẹo vào cư xá, Quý Vân Phi vẫy tay chào tạm biệt cô.

Xe của cô đã chạy vào cư xá, không còn nhìn thấy bóng dáng của cô nữa, Quý Vân Phi mới chịu quay đầu xe, bởi nhà cậu và nhà của Tường Tiểu Mễ khác hướng.

Bóng lưng của cậu thanh niên rất nhanh mất hút trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Tường Tiểu Mễ không nghĩ ba sẽ về sớm như vậy, xe của đi và cô vừa đỗ trong hoa viên biệt thự, xe hơi của ba cũng vừa khéo lái vào, không chỉ một mà là hai chiếc xe. Nhân viên thân cận của ông cũng về cùng.

Tường Tiểu Mễ xuống xe, chống nạng, vẻ mặt tỏ ra ngoan ngoãn.

Lúc Tường Mộ Bình xuống xe, tay ông vẫn cầm điện thoại, cô nghe ông nói "*Ừ, về rồi, mới tới nhà, được, tôi biết rõ, trông cũng ổn, không bị quê.*"

Tường Tiểu Mễ, "...". Cô rũ mắt nhìn chân của mình, người ba nhắc tới chắc chắn là cô, hẳn ba đang nói chuyện điện thoại với mẹ.

Nghe tiếng bước chân tới gần, cô ngẩng đầu lên, "Ba".

Tường Mộ Bình "ừ" một tiếng, rồi nhìn người cô từ trên xuống dưới, "Có đi học cũng làm mình gãy xương, Tường Tiểu Mễ, con làm được trò trống gì đây."

Ba xưng cả họ tên với cô, đủ thấy ông giận cỡ nào. Tường Tiểu Mễ không dám lên tiếng, thầm nghĩ "*con làm ra trò lảm chửi, có người cha chức trọng như vậy, không phải quá ra trò sao?*".

Cô tỏ ra hối lỗi, cúi đầu, nhưng ánh mắt lại nhìn sang hướng khác, vừa vận dụng phải ánh mắt thư ký của ba, thư ký chỉ nhún vai, ra chiều thông cảm.

Tường Tiểu Mễ nhướn mày với thư ký, tỏ vẻ cảm ơn.

Tường Mộ Bình bức nhất chính là vẻ ngoài ngoan ngoãn, bên trong ương bướng này của Tường Tiểu Mễ, ngặt nỗi đang có người ngoài, ông không tiện nhiều lời, bèn bảo Tường Tiểu Mễ, "Vô nhà đi, ngoài trời lạnh."

Vệ sĩ thấy cô khập khiễng, đi đứng khó khăn, vội vàng bước nhanh lên trước định đỡ cô, không ngờ bị Tường Mộ Bình ngăn lại, ông xua tay, "Để nó tự đi."

Vệ sĩ nghe thế đành thôi.

Sau khi vào nhà, thư ký hỏi di giúp việc chuẩn bị com nước xong xuôi chưa, nói bí thư Tường trưa nay chỉ ăn qua loa trên máy bay, tiếp đó căn dặn, "Nấu vài món đơn giản là được, hai tiếng sau chúng tôi phải quay về Bắc Kinh."

"Ba, tôi nay ba không ở lại sao?" Tường Tiểu Mễ kiềm chế sự vui vẻ trong lòng, mặt mày giả vờ tỏ ra lưu luyến.

Tường Mộ Bình, "Không có thời gian, ngày mai có chuyện quan trọng."

Tường Tiểu Mễ bĩu môi, "Vâng" một tiếng, vờ như rất tủi thân, chứ thật ra cô mừng khôn tả, cô không thích ở cùng ba, vì mỗi lần ở cùng ông, cô luôn cảm thấy ngột ngạt, hai cha con không có chuyện gì nói với nhau ngoại trừ việc ba răn dạy cô.

Tường Mộ Bình uống vài ngụm trà, xoa đầu chân mày, bảo Tường Tiểu Mễ ngồi gần ông thêm chút.

Tường Tiểu Mễ thấp thòm dịch lại gần chỗ ông, trực giác mách bảo cô chuyện chẳng lành. Trước bão táp, thường sẽ là sự yên lặng đáng sợ, cô phấp phồng hít sâu một hơi.

"Ba." Ánh mắt cô vô tội và đáng thương.

Tường Mộ Bình không nhìn con gái, tay vẫn tiếp tục xoa đầu chân mày, mệt mỏi nói, "Chân còn đau không?"

Tường Tiểu Mễ ngờ ngàng, rồi vội lắc đầu, "Dạ, không đau, hết đau rồi."

Tường Mộ Bình thờ dài, nhẹ nhàng kéo váy cô lên xem, chân cô vẫn còn băng thạch cao, nên không mang vớ.

Ông xoay người, nâng chân cô lên, vuốt cho ấm, "Có lạnh không?"

"Không lạnh, không hề lạnh."

Tường Mộ Bình sờ vào váy của cô, "Trời trở lạnh rồi, kêu đi mua váy có vải dày một chút."

"Dạ." Tường Tiểu Mễ gật đầu.

Quan tâm sức khỏe con gái xong, dĩ nhiên ông cũng hỏi han thành tích học tập.

Tường Mộ Bình vốn không có thời gian ghé Thượng Hải, đáng lẽ ông đã sắp xếp lịch trình ghé Thượng Hải trước đó nhưng kế hoạch có chút thay đổi nên tạm thời hủy bỏ, ông còn công việc quan trọng khác cần giải quyết. Tuy nhiên, ông lo chân thương của con gái, cho nên gấp rút hoàn thành công việc, tranh thủ vài tiếng quay về thăm. Về thành tích Toán của con gái, ông đã nghe thư ký nói qua, ông vốn không trông mong lớn lao.

"Tiểu Mễ", giọng điệu của ông khá ôn hoà.

Tường Tiểu Mễ hồi hộp, "Dạ, ba, chuyện gì ạ?"

Tường Mộ Bình, "Con có cố gắng học Toán không vậy?" Đến ông cũng không dám nhắc tới số điểm 89 đó.

Tường Tiểu Mễ vô cùng tủi thân, "Con có cố gắng mà!"

Tường Mộ Bình dĩ nhiên không tin, nếu cố gắng thì không thể nào điểm kém như vậy, con gái ông đâu phải ngu dốt, điểm cao nhất là 150 mà con của ông chỉ thi được hơn 80 điểm, còn nói bản thân có cố gắng.

"Nói nhiều cũng vô ích, dùng thành tích chứng minh đi, ba không đòi hỏi ở con quá cao, con ít nhất phải thi hơn 120 điểm cho ba được không? Đừng để tới lúc đó con không tham gia được kỳ thi đại học, chẳng phải làm mất mặt ba sao?"

Nghe xong số điểm 120, Tường Tiểu Mễ lập tức nhụt chí. Cô sao thi nổi số điểm đó, không phải tự chê mình, nhưng cô biết rõ sức mình tới đâu, cô học mãi cũng không khá được môn Toán, biết làm sao chứ?

Cấp hai học kém thì đi học thêm, miễn cưỡng cũng thi qua được. Song, lên cấp ba, chỉ cần nhìn sách là đầu óc cô choáng váng, trong lòng cực kỳ bài xích.

Tường Mộ Bình thấy con gái cúi đầu im lìm, là ông biết con ông lại tỏ ra đáng thương hòng ông nhủ lòng bỏ qua. Vài năm nay, ông vì thành tích môn Toán của cô cũng đủ mệt rồi.

"Nếu thi không được, học kỳ sau chuyển trường về Bắc Kinh, nhân lúc chưa lên lớp mười một."

Tường Tiểu Mễ nghe mà hoảng sợ, "Chuyển trường?"

Tường Mộ Bình, "Phải". Xong, ông nói tiếp, "Con sống ở Thượng Hải, ba và mẹ không có thời gian quản lý con, chúng ta cứ để con ở lại đây, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện."

Dứt lời, ông không nhận được sự tức giận, "Với thành tích này của con, chỉ làm mất mặt nhà họ Tường. Nếu thành tích không tốt, thì con ra nước ngoài học đi, dù không vào được trường đại học danh tiếng, ít ra cũng đừng khiến người khác phải lo lắng suốt ngày."

Tường Tiểu Mễ nghe phải về Bắc Kinh, tỏ ra luống cuống. Cô không muốn rời Thượng Hải, cô đã quen với nếp sống ở đây, quan trọng nhất là ở đây có...bạn bè của cô.

"Ba, con cam đoan sẽ đạt hơn 110 điểm trong thi cuối kỳ, ba cho con ở lại Thượng Hải học được không?" Cô nhìn ông với vẻ van nài, cô chưa bao cảm thấy hoảng hốt như hiện tại.

"Đợi con thi được rồi hãy nói, nói thì ai cũng nói được, thi không được thì học kỳ sau về Bắc Kinh, không bàn cãi gì nữa." Tường Mộ Bình đứng dậy, "Ăn cơm đi."

Tường Tiểu Mễ thờ dài trong lòng, chỉ còn thời gian nửa học kỳ, nếu tới lúc đó thành tích của cô vẫn bết bát như giờ, với tính tình nói một không hai của ba, ông nhất định sẽ đưa cô về lại Bắc Kinh.

Làm sao bây giờ?

Ăn xong cơm tối, ngồi nghỉ ngơi thêm chút, đoàn người của ba vội vàng đi.

Trong nhà lại yên tĩnh, nói vài câu với dì giúp việc rồi Tiểu Mễ lên phòng của mình.

Nghỉ ngơi một lát, Tường Tiểu Mễ đem hết bài tập các môn ra làm, riêng bài tập Toán thì cô lại để sang một bên. Mỗi lần làm bài tập, cô đều làm bài tập Toán cuối cùng.

Quý Vân Phi còn chưa làm bài tập, ăn tối no quá, giờ cậu đang nằm trên ghế sofa chơi game.

Mẹ bưng trái cây tới, dứt mấy miếng măng cụt tới miệng cậu, ăn được vài miếng, Quý Vân Phi lắc đầu, "Ăn không nổi nữa, con no căng cả bụng đây."

Mẹ vỗ đầu của cậu, "Nâng đầu lên." Bà lấy gối lót dưới đầu của cậu, nhắc nhở, "Không ngồi lên chơi được hả? Con cứ nằm chơi vậy hoài sẽ hư mắt đấy."

"Hư sao được, con có thường chơi đâu." Quý Vân Phi miệng dừng dừng nói, tay tập trung chơi game.

Mẹ hỏi cậu, "Con có bạn gái chưa?"

Quý Vân Phi ngạc nhiên nhìn mẹ, sau đó lại chơi tiếp, "...Mẹ, mới xuất ngoại huấn luyện được vài tháng, mà mẹ đã suy nghĩ thoáng hơn rồi à? Cho phép con yêu đương lúc đang học cấp ba?"

Mẹ cậu lại hỏi, "Mẹ không thoáng thì có phải con sẽ không thích con người ta?"

Quý Vân Phi không có lên tiếng.

"Nói mẹ nghe, có bao nhiêu con gái theo đuổi con?"

"Phụ nữ các mẹ sao mà nhiều chuyện quá!"

Mẹ cười, "Không nhiều chuyện sao gọi là phụ nữ?", ngón tay của mẹ chọc đầu gối cậu, "Nói mẹ nghe đi, trong mấy đứa con gái thích con, con có thích ai không?"

"..." Quý Vân Phi bất đắc dĩ nói, "Không có."

Mẹ Quý cười, "Nói dối là không được ai yêu đâu nhé."

"... Mẹ!" Quý Vân Phi bị trêu đến tức người, cũng không còn tâm trạng chơi game, vừa khéo mới hết một màn, cậu ném đi động sang một bên.

"Mẹ, có ai như mẹ trù ẻo con mình không?"

"Vậy con nói mẹ nghe đi, con bé đó đẹp không? Học hành ra sao?"

Ba Quý dọn dẹp nhà bếp xong xuôi, vừa lúc đi tới, nhét điều khiển tivi vào tay vợ mình, "Bà lo coi phim của mình đi, để yên cho nó đi học bài." Ông đá mắt ra hiệu cho Quý Vân Phi, bảo cậu nhanh về phòng.

Quý Vân Phi cầm điện thoại lên định đánh bài chuẩn, ai biết mẹ vẫn tiếp tục hỏi cho bằng được, "Cái thằng bé này, con nói cho mẹ nghe đi chứ? Rốt cuộc có bạn gái không thế?"

Ba Quý xoay người vợ mình lại, "Xem tivi, xem tivi đi."

"Trời ạ, ông phiền quá!" Mẹ đẩy ba sang một bên.

"Bà động não suy nghĩ đi, nó có bạn gái thì lấy đâu thời gian chơi game?"

"Khó nói lắm, vừa cặp kè vừa chơi game cũng được mà."

Quý Vân Phi về phòng đóng cửa lại, mọi âm thanh bị ngăn trở bên ngoài.

Quý Vân Phi lấy bài tập ra làm, cậu làm rất nhanh, khoảng 10:30 đã làm xong đa số bài tập, còn bộ luyện thi tiếng Anh thì để mai kiểm tra lại đáp án.

Duỗi lưng mỏi nhừ, Quý Vân Phi xem điện thoại, trừ nhóm chat bóng rổ đầy rẫy tin nhắn, không còn tin nhắn nào khác. Khung chat của Tường Tiểu Mễ vẫn chỉ có mỗi hình sticker con cún trêu ghẹo con mèo.

Tối nay cô không có đề Toán nào khó hiểu cần hỏi sao?

Lúc ba của cậu đẩy cửa vào phòng, hai tay Quý Vân Phi đang chống cằm, đờ đẫn nhìn chiếc điện thoại được đặt trên quyển sách, khi nãy ông có gõ cửa

nhưng Quý Vân Phi không trả lời.

"Đợi điện thoại ai thế?" Ba Quý biết còn chờ hỏi.

Quý Vân Phi hoàn hồn, có tật giật mình lập tức để điện thoại vào góc bàn, giờ đại tờ đề nào đó, "Dạ không, con suy nghĩ bài làm thôi."

Ba Quý đưa ly sữa cho cậu, nhìn cậu với vẻ suy nghĩ "Con trai phải chủ động lên, con nhìn con đi, lãng phí thời gian chờ đợi."

"!!!" Quý Vân Phi suýt nữa phun ra ngụm sữa đang uống.

"Là con bé hôm bữa ở trước cổng trường nói chuyện với con đó hả?" Ba Quý hỏi.

Quý Vân Phi lắc đầu, rồi uống hết ly sữa.

"Là Trương Tiểu Mễ à?"

"... Khục khục khục." Lần này thì cậu thật sự phun sữa ra, thiếu chút nữa Quý Vân Phi bị sặc chết, cậu vội lấy giấy lau tờ đề.

"Ba, sao ba biết bạn học của con là Trương Tiểu Mễ?" Quý Vân Phi kinh ngạc nhìn ba.

Ba Quý không đáp mà hỏi ngược lại, "Con với con bé ấy đang học chung trường à?"

"Vâng." Quý Vân Phi hỏi sát nút, "Ba, sao ba biết Trương Tiểu Mễ?"

"À, thì mấy tờ giấy nháp hồi con học cấp hai hay có tên Trương Tiểu Mễ trên đó."

"..."

"Theo đuổi ba năm còn chưa được hả?"

"..."

"Đúng là hơi kém cỏi."

Quý Vân Phi nín thinh như trước, "..."

"Trương Tiểu Mễ là đứa con gái rất đẹp, ngoan ngoan?"

Quý Vân Phi gật đầu, "Vâng", xong còn bổ sung thêm, "Thành tích môn tiếng Anh còn tốt hơn con."

Ba Quý không nhiều lời, chỉ vỗ vai cậu, "Cố gắng lên, vẫn là câu kia, đừng trễ nãi việc học, nếu muốn yêu đương thật, chỉ dừng ở việc nắm tay thôi, phải tốt với con gái người ta, đốc thúc nhau học hành."

Ông nói xong cầm ly sữa không lên ra khỏi phòng.

"Mà nè, ba."

"Sao?" Ba Quý nắm tay cầm cửa, quay người hỏi.

"Đừng nói mẹ nghe."

"Yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Elvie Yuen: Đã để các bạn chờ truyện hơi lâu. Xin lỗi nhé. Hôm nay post trước chương 10 nhé. Mình đang ở Hong Kong chờ chuyển tiếp, mà quên ở Hong Kong xài xác ba châu vương nên không xạc laptop được. Nay trước khi máy hết pin có gửi chương 10 bản thô vào mail phòng hờ nên nãy giờ dùng đt để beta lại. Thành ra, form truyện có thể k được như các truyện trước. Về lại Nhật thì tớ sẽ coi và chỉnh lại. Tớ không dùng truyện nên các bạn cứ yên tâm.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy mở từ ngoài, mẹ Quý thò đầu vào hỏi, "Gi mà không cho mẹ biết? Cha con hai người lại dấu giếm tôi chuyện gì à?".

"Làm gì có." Ba Quý vội mở cửa phòng, kéo bà ra ngoài.

"Đừng xạo, ông chắc chắn có chuyện giấu tôi! Nói mau, là chuyện gì! Ông không nói chứng tỏ hết thương tôi rồi." Mẹ Quý nói tới tấp.

Ba Quý vội bịt miệng bà lại, thì thào, "Thì lúc đi đón con, thấy có đứa con gái đứng nói chuyện với nó ở cổng trường."

"Theo đuổi con mình hả?"

"Ừ, con bé cũng đang học năm ba." Ba Quý bịa đại cho xong chuyện.

"Nhìn đẹp không?"

"..."

Âm thanh ngoài cửa càng lúc càng xa, không gian dần trở nên yên tĩnh. Quý Vân Phi gãi trán, căng rồi, đến ba cũng biết chuyện cậu thích Tường Tiểu Mễ. Cậu nhìn chăm chăm vào điện thoại thật lâu, đã mười một giờ rồi mà Tường Tiểu Mễ còn chưa nhắn tin hỏi bài cậu nữa.

Thế là, cậu chủ động gửi tin: 【Tôi nay có bài nói muốn hỏi mình không? Mình sắp đi ngủ.】

Tường Tiểu Mễ đang làm bài tập tiếng Anh ngữ, cô đã quen vừa làm bài vừa tính thời gian, cho nên trong lúc làm bài thường sẽ để điện thoại ở chế độ im lặng, vì vậy không biết có tin nhắn của Quý Vân Phi.

Quý Vân Phi một tay chống cằm, tay kia xoay bút xoành xoạch. Đã qua năm phút, vẫn chưa thấy cô trả lời, hai tay cậu chống cằm, mắt nhìn sách tham khảo mà lòng thì bồn chồn không yên, thỉnh thoảng lại liếc sang màn hình điện thoại tối đen như mực.

Lại qua thêm mười phút, điện thoại vẫn im lặng như tờ. Cậu nằm ườn lên bàn, tựa cằm trên đồng sách vở. Lúc thấp thỏm chờ đợi chuyện gì đó, một giây đồng hồ cũng dài lê thê. Mắt thấy đồng hồ điểm 11:30, cậu mới chịu đi tắm rửa.

Quý Vân Phi vừa ra khỏi cửa đã gặp Mẹ mới đắp mặt nạ xong, chuẩn bị đi ngủ, bà hỏi, "Sao con còn chưa ngủ?"

Quý Vân Phi chỉ chỉ toilet, "Con đi tắm rồi ngủ liền."

"Ừ, nhớ ngủ sớm, đừng thức khuya quá." Bà sực nhớ, "Đúng rồi, ngày mai chúng ta phải tới nhà bà ngoại đó, con nhớ thức sớm chút."

Quý Vân Phi, "Mai con phải học thêm, để cuối tuần con tới nhà ông bà sau."

Mẹ cậu ngạc nhiên, "Cuối tuần mà còn phải đi học? Hay là ba con thấy mẹ không có ở nhà nên lên bắt con đi học thêm gì hả?"

"À, không phải, con học bù môn Toán, thầy xếp lịch học bù, tại bữa trước thầy phải lên Sở tập huấn, nên nghỉ vài tiết." Quý Vân Phi vuốt vuốt mũi.

Hôm nay, cậu đã nói dối liên tục, chuyện này chưa từng xảy ra trước đây. Bây giờ, cậu đang làm phí niềm tin của ba mẹ, cứ đà này sớm muộn gì cậu cũng làm mất hết niềm tin của ba mẹ với mình.

Mẹ cậu nghe thế lại thấy thương con, "Đừng cố quá, không muốn học bù thì cứ nghỉ ở nhà cho khoẻ, mất vài tiết có sao đâu, con cũng đâu học kém Toán."

Quý Vân Phi thầm ước gì ngày nào cũng học bù. Về mặt cậu trở nên nghiêm túc, "Mai thầy sẽ giảng bài không có trong chương trình, con phải đi mới được."

Tắm rửa xong trở về phòng, việc Quý Vân Phi làm trước tiên là nhìn điện thoại, nhưng vẫn không có hồi âm. Cậu đành tắt đèn phòng, nằm trên giường chơi trò chơi trong điện thoại. Cậu chơi hết một ván nhưng tâm trạng cũng chẳng khá hơn là bao. Ngay lúc cậu ngỡ Tường Tiểu Mễ sẽ không trả lời tin nhắn của mình, điện thoại bỗng rung lên, màn hình theo đó cũng sáng lên.

Quý Vân Phi phấn khởi như mới dùng chất kích thích, lập tức mở khoá màn hình.

Tiểu Mễ Kê: 【Nãy mình đang làm bài thi tiếng Anh, không để ý có tin nhắn của cậu.】

"Tiểu Mễ Kê" là biệt danh cậu đặt cho Tường Tiểu Mễ.

Quý Vân Phi cười, nhắn tin hỏi cô: 【Cậu có đề Toán nào khó không biết làm không?】

Tiểu Mễ Kê: 【Tạm thời không có.】

Ngón tay Quý Vân Phi nhip vài cái trên đầu gối, miên man nghĩ một lúc mới nhắn tiếp:【Hay sợ làm phiền tớ đi ngủ nên không dám hỏi? Không sao đâu, mình vẫn chưa buồn ngủ.】

Tiểu Mễ Kê: 【Tại mình chưa làm bài tập Toán, định để mai mới làm.】

Quý Vân Phi nhanh nhẩu đáp lại:【Vậy cậu có thể hỏi mấy đề trước đó cậu không hiểu.】

Tướng Tiểu Mễ nhìn đồng hồ, còn hai phút nữa là 12 giờ đêm:【Giờ cũng trễ rồi, để mai rồi mình hỏi bạn.】

Cô chỉ sợ làm phiền cậu nghỉ ngơi thôi.

Nào biết được Quý Vân Phi lại nhấn tin thế này:【Chuyện hôm nay chớ để ngày mai, cậu giỏi môn Văn, chắc đã nghe qua câu này rồi chứ?】

Tướng Tiểu Mễ mỉm cười, rồi mở sách bài tập Toán ra, gửi những bài mình không hiểu cho cậu.

Quý Vân Phi:【Ừ, cậu chờ chút】

Gửi xong tin nhắn, cậu lập tức viết từng bước giải đề, rồi còn ghi chú dùng những kiến thức quan trọng, bài nào cần dùng công thức nào. Viết xong, cậu chụp lại gửi cho Tướng Tiểu Mễ, kêu cô nàng chép lại.

Một phút sau khi tin nhắn được gửi đi, cậu bấm gọi cho Tướng Tiểu Mễ.

Tướng Tiểu Mễ giật mình, vội vàng nghe máy, giọng lí nhí, "Alo."

Quý Vân Phi cũng sợ bị ba mẹ nghe được, giọng cậu thì thào, "Cậu chép lại bài giải đi, rồi mình giảng lại cho cậu nghe lần nữa."

"Ừ." Tướng Tiểu Mễ bình tĩnh lại, bắt đầu chép bài giải.

Trong thời gian chờ đợi, cả hai đều không nói chuyện, mọi thứ yên tĩnh đến nỗi Quý Vân Phi có thể nghe được tiếng viết chữ sần sật, cả tiếng lật giấy của cuốn tập.

Một lúc sau, Tướng Tiểu Mễ mới lên tiếng, "Chép xong rồi."

"Vậy cậu lật lại đề thứ nhất đi." Quý Vân Phi vừa nhìn bài giải vừa giảng từng bước cho cô nàng nghe.

Thật ra, bài giải của cậu đã rất tường tận, Tướng Tiểu Mễ nhìn sơ cũng đã hiểu, nhưng chỉ cần cậu chịu giảng, dù có giảng bao nhiêu lần, cô nàng cũng nguyện ý nghe. Cứ thế, cậu kiên nhẫn giảng, cô chăm chú nghe.

Trời đã về khuya mà hai người vẫn tiếp tục giải đề, chẳng ai trong họ cảm thấy buồn ngủ.

Đây là lần đầu tiên Quý Vân Phi gọi điện thoại cho một người với thời gian lâu nhất, nghe điện thoại nhắc nhở sắp hết pin, cậu vừa gấn xạc vừa nói tiếp, trò chuyện hơn nửa tiếng khiến điện thoại nóng lên, nhưng vẫn không muốn cúp máy.

Quý Vân Phi hỏi Tướng Tiểu Mễ, "Còn bài nào không hiểu nữa?"

"Hết thật rồi."

"Suy nghĩ kỹ lại đi."

"..."

Trong điện thoại im ắng một lúc, Quý Vân Phi vắt óc suy nghĩ, cũng hết bài để giảng rồi, cậu bèn kiểm chủ đề nói chuyện, "Phải rồi, lúc học cấp hai có phải mình có mượn cậu một cây bút không?"

"Ừ, lúc đang thi ấy." Tướng Tiểu Mễ đóng sách lại, rồi tắt luôn đèn bàn học xong leo lên giường.

Quý Vân Phi cố ý hỏi tiếp, "Chưa trả lại bút cho cậu hả?"

Tướng Tiểu Mễ, "Cậu trả cả một hộp, mà mấy lần sau đều bị cậu mượn lại hết."

Quý Vân Phi cười, ra vẻ mất trí nhớ, "Thiệt không đó? Tớ chẳng nhớ gì ráo." Cậu nói tiếp, "Vậy để tớ mua lại một hộp trả cậu, có mượn phải có trả chứ."

Tướng Tiểu Mễ nhanh nhẩu đáp, "Không cần, mình còn nhiều bút, dùng không hết đâu."

Quý Vân Phi vậy mà chẳng hề khách sáo, "Thế cậu đưa mấy bút không dùng cho tớ xài, tớ khỏi phải mua bút, mấy bút tớ mua toàn đồ dỏm, hôm nay xài bút cậu thấy viết tốt ghê."

"..."

Nghe giọng cậu không phải nói giỡn, Tướng Tiểu Mễ chẳng đành cự tuyệt, "Được, để thứ hai tớ mang cho cậu."

"Cần chi tới thứ hai." Quý Vân Phi hỏi cô, "Mai cậu có tiết học thêm nào không?"

Đắn đo vài giây, Tường Tiểu Mễ quyết định nói dối, "Có, buổi sáng."

Quý Vân Phi, "Ừ, mai mình học buổi sáng, thế sáng mai cậu mang cho mình đi."

Sáng hôm sau, chuông báo thức reo tận ba lần Tường Tiểu Mễ mới chịu thức dậy.

Tối qua trò chuyện với Quý Vân Phi đến hai giờ sáng, lúc sau cô buồn ngủ đến nỗi vừa cúp điện thoại là ngủ lản quay. Vệ sinh rửa mặt xong, Tường Tiểu Mễ đứng trước tủ quần áo rất lâu, chọn tới chọn lui, vẫn thấy hôm nay mặc váy dài là thích hợp nhất.

Lúc xuống tới lầu dưới, đi giúp việc thấy cô liền ngạc nhiên, "Sao con không ngủ thêm tí nữa?"

Tường Tiểu Mễ, "Dạ, tại sáng nay con phải đi học."

"Không phải ngày mai mới đi học sao?" Di nhìn phần ghi chú trong điện thoại, ngờ vực, "Chẳng lẽ di nhớ lầm rồi hả?"

Tường Tiểu Mễ húng hắng hai tiếng, "À, là thầy của con dạy bù đó mà, thầy nói thành tích thi giữa kỳ môn tiếng Anh của tụi con hôm trước hơi tệ, nên thầy bị lãnh đạo trường phê bình."

Di gật gật đầu tỏ vẻ "hoá ra là thế". Di cắt điện thoại, "VẬY con coi lại bài tiếng Anh đi, di chuẩn bị đồ ăn cho con mang theo."

Qua được ải này, Tường Tiểu Mễ thở phào nhẹ nhõm, sau đó cô mở điện thoại ôn lại bài tiếng Anh. Cô nàng đến trung tâm luyện thi lúc tám giờ kém, sớm hơn giờ vào lớp hai mươi phút. Vừa bước ra khỏi thang máy, cô nàng đã thấy bóng dáng Quý Vân Phi chính ỉnh trong sảnh giải lao.

Quý Vân Phi tới rất sớm, lúc cậu đến trung tâm còn chưa mở cửa. Cậu đã làm được nửa bộ đề tiếng Anh, nghe thấy tiếng bước chân, cậu vừa ngẩng đầu lên đã bất ngờ, bởi ít khi nào cậu nhìn thấy Tường Tiểu Mễ không mặc đồng phục trường. Cô nàng vận áo len màu trắng dáng rộng, phối cùng váy cao bồi, mang giày trắng form cứng. Do dáng người Tường Tiểu Mễ cao ráo, bộ đồ đơn giản như này khi mặc lên người cô lại tạo cảm giác mới lạ. Cô cột tóc đuôi ngựa, làn da trắng lả tỏ điểm gương mặt thêm phần xinh xắn.

Đến lúc Tường Tiểu Mễ tới gần chỗ mình, Quý Vân Phi mới thôi sững sờ, vội vàng đứng dậy cầm lấy ba lô của cô.

"Cậu tới sớm thế?" Tường Tiểu Mễ đi đầu phá vỡ bầu không khí ngưng ngập này.

"Vừa tới thôi à. Bút của mình đâu?" Cậu vẫn không quên chuyện mượn bút.

"Tớ có mang theo." Tường Tiểu Mễ đưa cho cậu nửa hộp bút, nhiều đây cũng đủ cho cậu dùng trong thời gian ngắn.

Đây là hộp bút mà anh họ mang về từ nước ngoài cho cô, cô thấy loại bút này cũng thường thôi, đâu tốt đến nỗi vậy, hay tại cô xài quen rồi nên thấy thế? Sáng nay cô đã gửi tin nhắn cho anh họ, nhờ anh ấy mua thêm vài hộp về cho cô.

Quý Vân Phi cầm hộp bút mà như thể đang cầm vật trân quý nào đó, cậu cất vào ba lô, đó giờ cậu có đem theo ba lô đi học thêm đâu, sáng nay cậu mới lấy chiếc ba lô cất quanh năm trong xó ra xài.

Thời gian sau đó, hai người tự mình ôn bài, không ai nói gì với nhau. Đã tới 8:30, các bạn khác lục tục vào lớp của mình.

Tường Tiểu Mễ thỉnh thoảng liếc nhìn Quý Vân Phi, nghĩ bụng, còn mấy phút nữa là vào học rồi, sao cậu ấy còn chưa lớp nữa? Cậu ấy còn không vào lớp, thế nào cô cũng bị phát hiện nói dối.

Quý Vân Phi cũng nghĩ thầm trong lòng, cô nàng vốn đã chậm chạp, sao không nhanh chóng vào lớp nhỉ? Cô còn không vào lớp, cậu sẽ bị lòi đuôi ngay.

"Sắp tới giờ học rồi, cậu không vào lớp đi?" Tường Tiểu Mễ mở miệng trước, hiện giờ cô như đang ngồi trên đống lửa.

Quý Vân Phi, "À, tớ chờ cậu đó mà, sẵn tiện mang ba lô giúp cậu luôn."

Tường Tiểu Mễ, "..."

Còn có vụ này nữa à, sáng nay cô làm gì có tiết học, giáo viên làm sao cho cô vào lớp chứ.

Cô nàng liền lựa lời giục cậu, "Không sao, mình tự vào được, cậu cứ vào lớp đi, đừng để trễ."

"Gấp gì chứ." Quý Vân Phi miệng nói mà mắt cứ nhìn phòng học cậu thường hay học, cậu có biết giáo viên đang dạy trong phòng đó đâu, đến cả tiết đó tiết gì cậu còn không rõ, vào lớp thế nào cũng bị đuổi ra ngay.

Mấy phút sau, cửa phòng học đóng im ỉm, giáo viên cũng bắt đầu giảng bài.

Quý Vân Phi nhìn Tường Tiểu Mễ, Tường Tiểu Mễ cũng nhìn Quý Vân Phi, ánh mắt hai người lập tức tách ra, làm bộ cúi đầu đọc sách.

Giờ thì hai người họ đã hiểu tại sao đối phương mãi không chịu vào lớp, hoá ra cả hai đều không có tiết học, hai người đều nói dối.

Tường Tiểu Mễ viết bậy viết bạ lên giấy nháp, hai tai đã đỏ ửng. Ngượng quá đi thôi!

Quý Vân Phi nhìn chằm chằm vào sách, tay thì gãi mũi liên hồi. Xấu hổ quá đi mất!

Sau một lúc, Quý Vân Phi nhìn không được, bật cười. Tường Tiểu Mễ mặt đỏ tới mang tai, anh chàng này đã quen thói phát phơ, nói dối với cậu ấy nào có là gì, nhưng đây là lần đầu cô nàng bối rối như vậy trước mặt người ngoài.

Quý Vân Phi vẫn còn cười, tới nỗi vai run bần bật.

Tường Tiểu Mễ mắc cỡ không chịu được, giơ tay đánh cậu vài cái, "Còn cười nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Quý Vân Phi thấy mặt và hai tai của Tường Tiểu Mễ đều đỏ lên, xem ra cô nàng giận quá hoá thẹn rồi. Cậu lập tức ngưng cười, dùng ngón tay vọc đuôi tóc của cô, "Tớ không cười nữa, đừng giận mà."

Tường Tiểu Mễ không nói gì hết, chỉ nghiêng sang liếc cậu, rồi tiếp tục cúi đầu đọc sách. Dù tỏ vẻ giận dữ, thật ra niềm vui đang tràn ngập cõi lòng cô.

Sau vài phút, thấy Tường Tiểu Mễ vẫn không thèm đoái hoài tới mình, Quý Vân Phi ngồi xổm trước mặt cô, "Này không phải mình cười cậu đâu, là mình cười mình đó, tại mình nói dối có tiết học trước."

Nói rồi, cậu đặt bịch kẹo dẻo QQ hôm qua còn chưa ăn lên sách của cô, "Đừng giận nữa."

Quý Vân Phi gấp sách của cô lại, cầm ba lô lên, "Bên này không thoải mái, qua bên kia đi." Ý của cậu là bên kia có cái bàn, tiện cho việc làm bài hơn. Giọng nói dịu dàng dễ dàng cô, "Cậu lấy bài Toán ra làm, làm tới đâu không hiểu thì tớ giảng cho."

Tường Tiểu Mễ lúc này mới thôi giận, cầm lấy bịch kẹo, cùng cậu đi qua bên kia.

Xung quanh cái bàn có để mấy cái ghế nhựa nhẹ, không có tay vịn, trông khá chênh vênh. Quý Vân Phi bèn vịn thành ghế, "Ngồi đây nè."

Một tay Tường Tiểu Mễ chống lên bàn, tay kia vịn cánh tay của Quý Vân Phi, từ từ ngồi xuống. Rồi cậu xoay người, đẩy ghế cô về phía trước, giữ khoảng cách vừa phải với cái bàn. Mặt của Tường Tiểu Mễ càng nóng hơn, bởi vừa rồi Quý Vân Phi gần như ôm cô vào lòng.

Quý Vân Phi để sách lên bàn, sau đó cầm ghế đặt cạnh ghế cô và ngồi xuống. Cả hai đều không nhắc lại chuyện nói dối lúc nãy mà chuyên tâm làm bài, Quý Vân Phi làm bài tiếng Anh, còn Tường Tiểu Mễ làm Toán. Hai người làm bài xong cùng lúc, Tường Tiểu Mễ dò đáp án xong lại thờ dài thườn thượt, thất bại nữa rồi.

Cô xem lại những câu sai, ngay cả khi cô đã dò đáp án nhưng vẫn không hiểu cách giải cho lắm. Cô nghiêng đầu nhìn Quý Vân Phi, cậu làm bài cũng khá, dò đáp án xong chỉ sai mười câu.

"Câu này sao lại chọn C?" Quý Vân Phi không hiểu một câu trong đề.

Tường Tiểu Mễ giảng cậu nghe đáp án B và C có ý nghĩa như nhau nhưng tùy trường hợp mà cách dùng sẽ khác nhau.

"Cậu có bận gì không?" Cô hỏi.

Quý Vân Phi lắc đầu, cất bài làm của mình vào cặp, "Để mình giảng Toán cho cậu." Cậu giảng những bài cô làm sai một cách kỹ càng, kỹ đến nỗi cứ như đây là bài làm của cậu.

Mãi miết giảng bài, lúc nhìn đồng hồ đã thấy 11:30.

"Mai cậu có đi học không?" Quý Vân Phi tiến cô tới thang máy.

Tường Tiểu Mễ, "Có." Nói xong lại nhấn mạnh một lần nữa, "Có thật đấy."

Giáo viên đổi giờ dạy, đáng lẽ có thứ hai có tiết nhưng đã đổi sang cuối tuần, sáng nay cô mới nhận được thông báo thay đổi ngày học.

Quý Vân Phi cười, sau đó chỉ vào người mình, "Mai tớ không tiết học, nhưng sẽ đến đây."

"Ừ." Tường Tiểu Mễ nhìn sang hướng khác, ngượng ngùng không biết phải nói gì tiếp.

Thang máy vừa vận lên tới, cửa mở ra, Quý Vân Phi đeo ba lô lên vai cô, rồi vẫy chào, "Mai gặp nhé."

Tường Tiểu Mễ sững sờ, "Cậu không về sao?"

"Mình đi cầu thang."

Di giúp việc nhà Tường Tiểu Mễ đang ở dưới lầu đợi cô, tốt hơn cậu nên tránh mặt.

Quý Vân Phi sáng giờ không có xem điện thoại, cậu vừa vịn lan can cầu thang, thông dong đi xuống dưới, vừa xem tin nhắn, trong nhóm đang rôm rả chuyện Tiểu Bàn mua xe đạp leo núi mới. Thế là cậu gửi bao lì xì 100 tệ vào nhóm, khiến ai nấy rần rần hỏi cậu hôm nay có chuyện gì vui sao. Quý Vân Phi chỉ cười, *[Thì chúc mừng Tiểu Bàn có xe mới.]* Rồi cậu tắt màn hình, không quan tâm những tin nhắn sau đó trong nhóm. Thời gian vừa kịp, cậu huyết sáo, chạy xuống cầu thang.

Lúc Quý Vân Phi ra khỏi trung tâm, xe điện của di giúp việc nhà Tường Tiểu Mễ vừa mới chạy lên vỉa hè, cậu bèn mở khoá xe đạp của mình, rồi đuổi theo sau xe của dì. Giờ đang là ban ngày, chạy gần dễ bị phát hiện, vì vậy cậu đạp cách xe của Tiểu Mễ chừng mười mét, mà Tường Tiểu Mễ ngồi ở yên sau lo cúi đầu coi điện thoại, không chú ý cậu đang đạp xe theo sau.

Quý Vân Phi gửi tin nhắn cho cô nàng, *[Nhìn đằng sau đi]*

Cậu nhìn lên và bắt gặp ánh mắt của Tường Tiểu Mễ. Cô nàng cười toe toét, rồi lại bẽn lẽn cúi đầu nhìn điện thoại.

Gió thu hiu hiu thổi, mang theo chút hương vị ngọt ngào, len lỏi vào lòng người.

Rất nhanh đã đến chiều thứ tư, hôm nay lại là tiết tự học. Ngày mai là đại hội thể dục thể thao, nên mấy ngày gần đây không cần phải học, vì vậy lúc nghỉ giữa tiết, mọi người thư giãn và tận hưởng thời gian không phải lo học hành đến phát điên này.

Lúc chiều, Tường Tiểu Mễ đã uống một chai sữa chua, khiến cô buồn đi vệ sinh. Mỗi lần đi nhà vệ sinh là như bị dày đoạ, do đó, mỗi ngày cô đều uống nước ít nhất có thể, vậy mà ngày nào Quý Vân Phi cũng mua sữa chua cho cô, cậu cứ lèm bèm cô ít vận động, sẽ mắc chứng khó tiêu.

Tường Tiểu Mễ mất khá nhiều thời gian cho việc đi vệ sinh, lúc ra khỏi đó, cô thở một hơi thật dài. Đi được chừng hai bước, cô gặp phải Phan Nhân Nhân, bạn gái cũ của Đằng Tề, đang đi về phía này.

Phan Nhân Nhân hơi ngạc nhiên, cô ta đáng lẽ muốn tìm Tường Tiểu Mễ nói chuyện nhưng lại không tìm được cơ hội, do Tường Tiểu Mễ bị gãy chân nên không ra khỏi lớp, tan học lại có người đến đón, hôm nay đúng là cơ hội hiếm có. Đằng Tề là đồ tồi, cô ta biết dù có Tường Tiểu Mễ hay không thì việc cậu ta chia tay mình chỉ là sớm hay muộn, nhưng hôm đó nhìn thấy kẻ tồi như Đằng Tề lại ân cần đưa com nước đến cho Tường Tiểu Mễ, khiến cô ta không cam lòng.

Phan Nhân Nhân đi một mạch về phía này, như thể không nhìn thấy một người sống sờ sờ như Tường Tiểu Mễ, suýt nữa đã đụng vào người cô. Tường Tiểu Mễ cũng chẳng so đo, dù bản thân đi đứng bất tiện nhưng cô vẫn ráng lách sang một bên để nhường đường cho Phan Nhân Nhân. Nào biết Phan Nhân Nhân cũng nhích người theo, tiếp tục chặn đường cô. Tường Tiểu Mễ thấy Phan Nhân Nhân cố ý chặn đường mình, ánh mắt lập tức lạnh xuống, "Cậu làm gì thế!"

Phan Nhân Nhân bị gia đình chiều hư, tính tình kiêu ngạo, nói chuyện luôn không để ý cảm xúc của đối phương, "Quyền rũ được Đằng Tề rồi, vui chứ?"

Tường Tiểu Mễ cau mày, "Tôi quyền rũ cậu ta? Hoá ra trong lòng cậu, Đằng Tề quý giá tới vậy. Cậu thấy không cam lòng thì tìm Đằng Tề tính sổ đi, đừng trút giận lên tôi, vô dụng thôi!"

"Cậu không có gì với Đằng Tề thì sao cậu ta đưa com mà cậu còn ăn? Cứ xem như gia đình cậu ta bắt phải đưa com cho cậu, cậu cũng có quyền từ chối vậy, miệng bô bô nói ghét, trong lòng rõ ràng mừng như vớ được vàng! Tường Tiểu Mễ, mấy bạn nam lớp cậu có biết cậu là loại con gái mưu mô vậy không? Nữ thần con khi!" Phan Nhân Nhân nhìn Tường Tiểu Mễ với vẻ khinh thường.

Nói nhiều với hạng người này cũng vô ích, Tường Tiểu Mễ lạnh lùng thốt lên, "Tránh ra!"

Phan Nhân Nhân hừ trong miệng, "Đừng có chán! Tôi sẽ chóng mặt chờ ngày cậu bị Đằng Tề đá!"

Khi Tường Tiểu Mễ trở về lớp, cảm thấy ánh mắt bạn cùng lớp nhìn cô có chút kì lạ.

"Chuyện gì vậy?" Cô hỏi bạn cùng bàn.

Cô bạn cùng bàn lí nhí trả lời, "Nãy có người nói cậu bị Phan Nhân Nhân chặn ở nhà vệ sinh, tại cậu phồng tay trên, giật bạn trai là Đằng Tề của bạn ấy."

Tường Tiểu Mễ: "...". Sao chuyện lại thành thế này?

Bạn cùng bàn an ủi cô, "Cậu đừng buồn, từ từ mọi người sẽ hiểu ra chuyện thôi, giờ cậu có giải thích gì cũng vô dụng."

Tường Tiểu Mễ chỉ cười và nói, "Cảm ơn."

Quý Vân Phi và Tiểu Bàn xuống lầu chơi, đến giờ học mới về lớp. Cậu "cướp" được một bịch bánh từ cậu bạn học dưới lầu, cậu lén nhét vào học bàn của Tường Tiểu Mễ, nhưng vẫn bị cô nàng phát hiện, "Cậu làm gì thế?"

Lúc này cô mới thấy rõ là một bịch bánh.

Quý Vân Phi tỏ vẻ không liên quan đến mình, chỉ xoay qua nói chuyện với bạn cùng bàn. Tường Tiểu Mễ cắt bịch bánh vào trong ba lô, rồi lại cầm một bịch bánh sữa từ trong ba lô ra nhét vào học bàn của Quý Vân Phi. Sau khi trao đổi bánh cho nhau, cô thùng thảng lấy bài tập ra làm.

Lúc nghỉ giữa tiết, Tăng Kha đã tới chỗ của chủ nhiệm, khi quay về lớp thì được thuật lại chuyện Tường Tiểu Mễ bị Phan Nhân Nhân bắt nạt, "Tiểu Mễ, Phan Nhân Nhân tìm cậu kiểm chuyện phải không?"

Tường Tiểu Mễ, "Đâu có."

Cô chỉ muốn êm xuôi mọi chuyện, nhưng vẫn bị Quý Vân Phi nghe được, cậu hỏi Tăng Kha: "Kiểm chuyện gì?"

Tăng Kha bức bối đáp, "Thì con nhỏ Phan Nhân Nhân học lớp bên cạnh chứ ai, bị Đổng Tề đá rồi đổ thừa cho Tường Tiểu Mễ, nãy còn chặn Tiểu Mễ ở nhà vệ sinh không cho đi ra. Đúng là khinh người quá đáng, lát tan học tớ sẽ tìm Phan Nhân Nhân tính sổ!"

Lời nói truyền tới truyền lui, thay đổi nhanh tới chóng mặt. Phiên bản hiện giờ dĩ nhiên là cô bị Phan Nhân Nhân chặn trước cửa nhà vệ sinh không cho đi ra.

Quý Vân Phi nghe xong, ánh mắt lạnh như băng, cậu quay sang nhìn Tường Tiểu Mễ, "Phan Nhân Nhân còn làm gì nữa?"

Tường Tiểu Mễ vội giải thích, "Không phải như họ nói đâu, tụi tớ chỉ tình cờ gặp nhau trước nhà vệ sinh, bạn ấy có nói vài câu, giọng điệu hơi cáu kỉnh chút thôi, chứ chẳng có gì hết."

Quý Vân Phi nôn nóng muốn biết một điều, "Vậy bạn ấy có chặn cậu ở nhà vệ sinh không cho đi không?"

"Không thật mà."

"Cậu chắc?"

"Tớ lừa cậu làm gì."

Quý Vân Phi đứng phắt dậy, đá cái ghế một cái thật mạnh, Tường Tiểu Mễ lập tức túm áo của cậu, "Cậu định làm gì?"

"Không làm gì hết, cậu buông tay ra."

"Cậu định đi tìm Phan Nhân Nhân phải không?"

Lớp học im phăng phắc, mọi người đều tập trung nhìn hai người với vẻ tò mò, không biết từ khi nào hai người họ trở nên thân thiết thế nhỉ?

Quý Vân Phi không trả lời câu hỏi, chỉ thốt lên, "Cậu buông ra."

Sợ cậu mất bình tĩnh, Tường Tiểu Mễ không chịu buông tay, "Bạn ấy không nói gì quá đáng hết, chỉ là nói chuyện hơi cáu kỉnh thôi, hơn nữa mình với Đổng Tề không có gì cả, mình đâu có lỗi gì, cứ kệ bạn ấy đi."

Quý Vân Phi, "Cũng không được phép ăn nói kiểu đó, dựa vào thái độ gì!" Dứt lời, cậu vung tay cô ra, quay ngoắt đi.

"Quý Vân Phi, cậu quay lại!" Tường Tiểu Mễ cũng chẳng quan tâm ánh nhìn của cả lớp, lớn tiếng gọi cậu.

Quý Vân Phi đã đi ra ngoài, bước tới cửa sổ lớp bên cạnh, hai tay nắm lấy bệ cửa sổ, "Phan Nhân Nhân!"

Bị tiếng hét của cậu làm giật mình, lớp học đang nhốn nháo thoát cái im lặng như tờ, tất cả mọi người đều nhìn về phía phát ra tiếng hét.

Phan Nhân Nhân ngẩng lên, thấy người hét tên mình là Quý Vân Phi, mặt cậu ta đang đỏ lên, cô ta tự hỏi không biết Quý Vân Phi tìm mình làm gì.

"Có chuyện gì?" Giọng cô ta ôn hoà.

Quý Vân Phi, "Giờ cậu còn dám kiểm chuyện với lớp chúng tôi hả?"

Khuôn mặt Phan Nhân Nhân đỏ ra, dự cảm chuyện này có liên quan đến Tường Tiểu Mễ.

Mặt Quý Vân Phi nhăn nhó, rồi nói tiếp, "Cậu ngang ngược ở lớp cậu thế nào tôi không biết, nhưng kiểm chuyện với con gái lớp chúng tôi thì chỉ có hai chữ "không được"! Lát tan học nên tìm ai xin lỗi thì tự hiểu đi, nếu cậu không xin lỗi thì tôi không để yên cho cậu đâu!" Nói xong, cậu xoay người về lớp.

Tường Tiểu Mễ mãi miết nhìn Quý Vân Phi cho tới khi cậu trở lại chỗ ngồi. Cửa lớp của cô gần cửa sổ lớp của Phan Nhân Nhân, tất cả mọi người trong lớp cô đều nghe rõ những lời cậu nói lúc này.

Bị cô nàng nhìn miết, Quý Vân Phi cười và sờ lên mặt, "Mặt tớ dính gì à?"

Đầu tiên Tường Tiểu Mễ nói, "Cảm ơn." Sau đó, cô nàng đánh bạo xác nhận một chuyện, giọng nói rất nhỏ mang theo chút căng thẳng, "Cậu làm to chuyện gì vậy, mọi người nhất định hiểu lầm cậu thích tớ."

Quý Vân Phi sao nỡ phí cơ hội được thổ lộ lòng mình, cậu cũng đánh bạo, giọng thì thầm, "Không có hiểu lầm, đúng thật là mình... thích cậu."

Trái tim Tường Tiểu Mễ đập thật mạnh, cô nàng nhanh chóng lấy tay che trán để không thấy ánh mắt của cậu, đồng thời không cho cậu thấy cô đỏ mặt.

Cô tự nắn nắn, *Tường Tiểu Mễ à Tường Tiểu Mễ, mày hết thuốc chữa rồi!*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tin đồn lan từ năm nhất đến năm ba nhanh như mưa bão, "cốt truyện" thay đổi một cách kỳ bí, "cốt truyện" cuối cùng lọt vào tai chủ nhiệm lại biến thành Quý Vân Phi nổi giận vì "hồng nhan".

Mấy chủ nhiệm lớp khác nghe xong, rôm rả cười bảo, "Đám trẻ bây giờ tinh tướng quá".

Sau khi tan học, Quý Vân Phi và các bạn khác đều đã đi về, chỉ có Tăng Kha bị chủ nhiệm gọi tới văn phòng.

Chủ nhiệm lớp hỏi, "Rốt cục là chuyện gì?"

Tăng Kha, "Dạ, chỉ là hiểu lầm thôi." Cô nàng vừa gãi chóp mũi vừa nói.

"Hiểu lầm?"

"Vâng." Tăng Kha nói tiếp, "Nếu ngày mai tin đồn này truyền tới tai thầy hiệu trưởng, em cam đoan chuyện này sẽ thành Quý Vân Phi cầm theo dao kiếm Phan Nhân Nhân tính sổ."

"..." Chủ nhiệm nghe xong, bật cười thành tiếng.

Tăng Kha giật mình, chỉ im thín thít, "...".

Chủ nhiệm hỏi thẳng, "Tường Tiểu Mễ và Quý Vân Phi đang yêu nhau?"

Tăng Kha, "Dạ không, không phải đâu thầy, Tường Tiểu Mễ và Quý Vân Phi đã biết nhau từ hồi cấp hai, chỉ là một người bạn thấy bạn mình bị ức hiếp nên ra tay giúp đỡ thôi, không hề có chuyện khác."

"Không có chuyện khác?"

"Vâng, chuyện này em rõ nhất, họ thân nhau lắm. Hơn nữa, tin đồn truyền từ người này sang người kia thường bị sai lệch, Quý Vân Phi chỉ kêu Phan Nhân Nhân nói xin lỗi, ngoài ra không có làm gì nữa."

Tăng Kha cũng liều mình bênh vực, vì Tường Tiểu Mễ, cô nàng không ngại nói dối trước mặt chủ nhiệm, chỉ mong thầy sẽ tin lời mình như mọi khi.

Chủ nhiệm chấm xong bài tập, ông đặt bút đỏ xuống, và nhìn lên, nói, "Trưa ngày mốt, sau khi học xong, em nói Quý Vân Phi xuống văn phòng của thầy."

Tăng Kha gật đầu, "Dạ."

Bước ra khỏi văn phòng, Tăng Kha rầu rĩ thở dài. Chủ nhiệm lớp họ nổi tiếng nghiêm khắc, lần này Quý Vân Phi chết chắc rồi, cô đã nói hai người họ không yêu nhau đến mức cả miệng mà chẳng ai chịu tin. Song, đến cả cô còn không tin được, huống chi là chủ nhiệm? Chuyện Tường Tiểu Mễ túm áo Quý Vân Phi không cho cậu ta đi trưa nay, đã bị mọi người thấy rõ mui mui, bất cứ ai nhìn vào cũng thấy họ là một cặp đang yêu nhau. Nói đi phải nói lại, chuyện này cũng trách cô lắm mồm, nói huých toẹt cho Quý Vân Phi biết làm chi! Giờ thì hay rồi, gây phiền phức rồi.

Tăng Kha nhìn điện thoại, cô muốn gọi điện cho Quý Vân Phi, nhưng vừa bấm gọi thì đã tắt ngay, thôi thì để trưa ngày mốt nói với cậu ta, giờ nói lại

khiến cậu ta phân tâm

Trong sân trường, mấy học sinh năm nhất đang bàn tán tin đồn này.

"Ê, chuyện Quý Vân Phi tìm Phan Nhân Nhân tính sao, mấy cậu biết không?"

"Biết sao không, mọi người đang đồn ầm lên kia, hoá ra họ đang cặp với nhau thiệt."

"Mình đã bảo họ là một cặp mà mấy người không tin, đã lần trước mình thấy họ liếc mắt đưa tình ở trung tâm luyện thi, rồi Quý Vân Phi còn buộc dây giày cho Tường Tiểu Mễ nữa."

...

Tăng Kha nhìn lưng của mấy cô nàng phía trước, nữ sinh khối khác cũng nói vậy, chỉ cần chủ nhiệm tình cờ hỏi đại ai đó, Quý Vân Phi hết đường chối negy. Cô bèn gửi tin nhắn cho Tường Tiểu Mễ, [Tiểu Mễ, về nhà chưa?]

Tường Tiểu Mễ, [Chưa, hôm nay mình đi học thêm.]

Tăng Kha, [Ừ, mình chỉ hỏi vậy thôi, cậu học đi.]

Có vẻ như Tường Tiểu Mễ và Quý Vân Phi đang quen nhau, chắc họ vẫn chưa biết chủ nhiệm đã biết chuyện của họ. Tiểu Mễ hay nghĩ bóng gió, lại sợ nhất bị giáo viên mời phụ huynh, bây giờ mà nói cho cô nàng, e là tối nay cô nàng sẽ mất ngủ. Không biết cũng tốt, đỡ phải phiền lòng.

Tường Tiểu Mễ định cất điện thoại, nào ngờ điện thoại lại rung lần nữa.

Là tin nhắn từ một số lạ, [Xin lỗi! - Phan Nhân Nhân.]

Tin nhắn xin lỗi nhưng cuối câu lại thêm dấu chấm than, khỏi nói cũng biết Phan Nhân Nhân bực mình thế nào, cô không muốn so đo với hạng người này, nói thêm nữa câu cũng thấy phiền. Nghĩ vậy, cô cất điện thoại vào ba lô, tiếp tục làm bài.

Từ thứ hai đến thứ năm, lớp học thêm của bọn cô chỉ học một tiết, vì vậy chưa tới bảy giờ đã tan học.

Đặng Tề đã dọn dẹp xong sách vở, ung dung bước tới bàn của Tường Tiểu Mễ, "Có bài nào cậu không hiểu không?"

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Không có."

Đặng Tề "ừ" một tiếng, rồi nói tiếp, "Mai mốt có bài nào không hiểu, cậu cứ hỏi tớ, đừng sợ làm phiền tớ."

Tường Tiểu Mễ, "?"

Đặng Tề khoe mẽ, "Mấy bài thầy giáo giảng tớ đều biết, cậu cứ tới hỏi tớ, đừng làm phiền Quý Vân Phi."

Tường Tiểu Mễ không đáp lại, cầm cúi sắp xếp lại sách vở.

Đặng Tề tựa vào cạnh bàn của cô, cậu thấy cây bút trên bàn nhìn quen quen, đột nhiên nhớ ra Quý Vân Phi cũng dùng loại bút y chang như này, cậu lập tức cầm bút nhét vào trong cặp của mình, "Này cho mình đi."

"Cậu lấy bút tớ làm gì?"

"Thì xài, chứ còn làm gì nữa." Đặng Tề cười.

"Trả lại cho tớ!"

"Cậu còn bút khác mà, hẹp hòi thế."

Đặng Tề từ trong cặp lấy ra cây bút của mình đưa cho cô, đưa luôn cả hai cây, "Cậu nhìn đi, đổi một cây được hai cây, cậu lòi quá còn gì."

"Mình muốn cây bút của mình kia, trả lại mau!" Tường Tiểu Mễ híp mắt lại, ánh mắt cảnh cáo.

"Không trả." Đặng Tề bắt đầu cà rờn.

Tường Tiểu Mễ đẩy cậu ta khỏi bàn mình, "Bỏ đi! Gặp cậu là thấy phiền rồi!"

Đặng Tề không hề nổi giận, còn cười tí tưng, "Thì cậu gặp riết rồi quen thôi, nói không chừng ngày nào đó không gặp tớ, cậu lại nhớ tớ đấy nhé."

Tường Tiểu Mễ, "...". Cô cảm như hén, không đoái hoài tới cậu ta nữa.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, trời cũng tối sớm hơn.

Quý Vân Phi rất thích buổi tối, vì cậu có thể lặng lẽ đi theo sau xe điện của dì giúp việc nhà Tường Tiểu Mễ, không cần lo bị dì phát hiện.

Nhìn hai người họ trong đám đông, Đằng Tề miên man suy nghĩ, cậu ta không muốn xe nhà tới đón mình nữa, đưa đón thế này chẳng khác gì bị vòng kim cô khống chế, không hề có tự do.

Đằng Tề gửi tin nhắn cho mẹ, [Mẹ, mua cho con chiếc xe đạp, sau này con muốn tự mình đạp xe tới trường, bạn con ai cũng tự mình đi học, con không muốn khác người.]

Lúc cậu ngừng đầu nhìn via hè, đã không thấy bóng dáng hai người kia đâu, Tường Tiểu Mễ và Quý Vân Phi đã đi xa rồi.

Quý Vân Phi theo sát xe của Tường Tiểu Mễ, cô nàng đang ăn bích bánh lúc chiều cậu cuỗm được từ một bạn khác. Mỗi lúc tan học, cô hay ngồi ở yên sau ăn bánh kẹo, trông như mấy đứa con nít. Lần này, Tường Tiểu Mễ xoay ra sau, chủ động hỏi cậu có muốn ăn hay không, còn lặc lư bích bánh trước mặt cậu.

Thấy Quý Vân Phi chìa tay ra, Tường Tiểu Mễ định chia cho cậu một ít, bỗng nhiên cậu rút tay về nắm lấy tay lái.

Ánh mắt Tường Tiểu Mễ sững sờ, dùng khẩu hình hỏi cậu, "Không ăn hả?"

Quý Vân Phi đạp xe gần cô, sau đó nghiêng người, há miệng.

Tường Tiểu Mễ, "... Đây là muốn cô đút cho cậu ăn.

Cô nàng lén ngó đi, thấy dì đang tập trung chạy xe, không chú ý đằng sau, cô mới dám đồ mấy cái bánh, nhanh tay nhét vào trong miệng cậu.

Quý Vân Phi mỉm cười nhìn cô, cậu không biết mình đang ăn gì nữa, chỉ biết nó ngọt tới tận tim.

Tường Tiểu Mễ không dám nhìn cậu, hai tai cô nóng hổi, may là đang buổi tối, không là bị cậu thấy rồi. Đúng lúc tới đèn đỏ, xe ngừng lại. Quý Vân Phi có một bích bánh sữa trong ba lô, là Tường Tiểu Mễ cho cậu, cậu tiếc nên không dám ăn, cất mãi trong ba lô. Cậu lấy ra, xé miệng túi, rồi đưa tới trước miệng của Tường Tiểu Mễ. Tường Tiểu Mễ lúc đó đang cúi đầu, thỉnh thoảng có bàn tay thò trước mặt, cô chưa kịp phản ứng đã bị nhét một cái bánh vào miệng.

Đèn chuyển xanh, xe họ lăn bánh về phía trước.

Một màn này bị chủ nhiệm tận mắt chứng kiến, tới khi xe sau bấm kèn inh ỏi, ông mới cho xe chạy đi. Không thể tin được, đám trẻ ngày nay bạo tới mức này rồi, không hề sợ phụ huynh phát hiện. Nãy lớp trưởng Tăng Kha nói thế nào? Cô bé khẳng định hai người họ không yêu nhau, cái này không gọi là đang yêu thì gọi là gì mới phải? Hay do ông già rồi, lạc hậu với thời đại hiện nay, hoá ra đám trẻ bây giờ yêu nhau là như vậy. Sợ thật, sợ thật!

Tường Tiểu Mễ về nhà xong thì ăn qua loa, sau đó về phòng làm bài tập.

Trước đây, cô không rõ mục tiêu của bản thân là gì, định tới đâu hay tới đó. Tuy nhiên, bây giờ, cô muốn thi vào cùng trường đại học với Quý Vân Phi.

Sau khi làm hết bài tập về nhà, cô chuẩn bị bài cho ngày mai. Thoắt cái đã tới mười giờ, Quý Vân Phi đúng giờ gửi tin nhắn tới, [Nay có bài nào không hiểu?]

Tường Tiểu Mễ mỉm cười, tâm trạng vui vẻ, [Không có, hồi sáng đã hỏi cậu hết rồi, bài giảng ở lớp học thêm tớ cũng hiểu rồi.]

Quý Vân Phi, "... Cô nàng này đúng là không hiểu gì hết.

Cậu lại gửi tiếp, [Ừ, không tệ. Thế bài trong sách luyện tập có hiểu không?]

Tường Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, [Hiểu hết rồi.]

Quý Vân Phi cầm bút vẽ lung tung lên giấy nháp, cô nàng thật tình quá vậy? Không biết nói không hiểu hả? Cậu dư thời gian giảng bài cho cô mà.

Cậu lại tỏ ra nghiêm túc, [Tốt lắm, ngoài môn Toán, cậu có thể hỏi mình mấy môn khác cũng được, như Lý nè, Hoá nè, hỏi gì cũng được.]

Tường Tiểu Mễ, [Mấy môn đó mình cũng hiểu sơ sơ rồi.]

Ý của cô là không có bài nào muốn hỏi cậu.

Quý Vân Phi, "...

Cô nàng này học đến lú lẫn rồi sao?

Cậu suy nghĩ vài giây, có cách rồi, [Vây quá tốt, mình còn ngại phiền cậu, mình có bài tiếng Anh này không hiểu lắm, cậu giảng mình nghe đi.]

Giảng xong bài mà Quý Vân Phi chưa chịu đi ngủ, cậu nói muốn luyện nghe, hỏi Tường Tiểu Mễ giúp cậu được không.

Tường Tiểu Mễ không chút đắn đo, [Được, giúp sao?]

Quý Vân Phi, [Lát nữa mình gọi điện thoại cho cậu, cậu đọc bài văn ngắn tiếng Anh cho mình nghe, đọc chừng nửa tiếng thôi à, cứ luyện vậy thì trình độ nghe của mình chưa tới mấy tháng sẽ nâng cao ngay.]

Tường Tiểu Mễ, "..."

Hôm sau là ngày đại hội thể thao. Sau khi học xong, ai nấy cầm chai nước lao nhao tới thao trường. Quý Vân Phi là ủy viên ban thể thao, cậu lại tham gia thi đấu nên đã tới trước. Tường Tiểu Mễ đi bộ chậm, cô và bạn cùng bàn thung thảng đi tới thao trường. Trên đường, cô tình cờ gặp Giang Nguyệt học cùng lớp với Đăng Tề, hai người nhìn nhau, ánh mắt Giang Nguyệt khinh khinh nhìn lướt qua cô, bởi Giang Nguyệt cảm thấy Tường Tiểu Mễ không xứng với Quý Vân Phi, vì cô học quá kém môn Toán, điểm thi lần nào cũng thua xa điểm của Quý Vân Phi.

Bạn cùng bàn bỗng hỏi nhỏ Tường Tiểu Mễ, "Tiểu Mễ, cậu và Quý Vân Phi đang quen nhau hả?"

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Không có."

Thực tế thì cô và Quý Vân Phi cũng đâu cặp với nhau. Cậu biết nhà cô cấm yêu sớm, luôn lo lắng cho tâm trạng của cô.

"Thật không có?" Cô bạn cùng bàn cười, "Tớ không tin."

Cô bạn này là người ít nói, tính tình nhút nhát, không thích ngồi lê đôi mách, chỉ lo học hành, vậy mà hôm nay lại có hứng thú nhiều chuyện.

Tường Tiểu Mễ nói dối, "Tớ và Quý Vân Phi học chung cấp hai, quan hệ cũng thân thiết, giống như tớ và Tăng Kha bây giờ vậy, cậu cũng thấy hôm qua Tăng Kha cũng muốn tìm Phan Nhân Nhân tính sổ đó."

Hoá ra là vậy. Hèn chi, lúc đổi chỗ ngồi, Quý Vân Phi còn vẽ khuôn mặt khóe thâm thiết lên bài kiểm tra Toán của Tường Tiểu Mễ, té ra hai người là bạn từ hồi cấp hai. Cô bạn giờ mới dám nói với cô, "Nếu hai người không quen nhau thì mình nói cậu nghe chuyện này."

Tường Tiểu Mễ cười, "Nói cái gì?" Tường Tiểu Mễ ngờ cô bạn định nói xấu Quý Vân Phi.

"Thì Giang Nguyệt bên lớp A1 cũng thích Quý Vân Phi lớp chúng ta, lần trước nghe họ tám với nhau, Giang Nguyệt có Wechat của Quý Vân Phi, hai người còn học chung một trung tâm luyện thi, tới tới Giang Nguyệt hay nhắn tin hỏi Quý Vân Phi bài Toán."

Tường Tiểu Mễ, "...". Cậu thích giảng bài cho con gái người ta buổi tối lắm à?! Hôm nay không cho cậu ăn bánh nữa!

Vận động viên, trọng tài, lẫn tình nguyện viên đều tập trung hết ở bãi thi đấu, biến người đông như ong vỡ tổ, Tường Tiểu Mễ dáo dác tìm bóng dáng Quý Vân Phi nhưng vẫn không thấy đâu.

Lúc học cấp hai, trường cũng tổ chức đại hội thể thao, cô không tham gia nên ngồi trên khán đài để xem mọi người thi đấu, khi đó ngồi cùng bàn với cô là một bạn nam, cậu ta yêu sớm, có bạn gái học khác lớp. Cô bạn gái này giỏi thể thao, nên mỗi lần trường tổ chức đại hội thể thao là cô ấy đăng ký tham gia khá nhiều hạng mục. Khi ấy, bạn nam đó muốn cổ vũ cho bạn gái nên mang theo kính viễn vọng để tìm cho dễ. Tới lượt cô bạn đó thi là cậu ta phấn khích cả lên, còn đưa kính cho cô nữa, "Cậu nhìn đi, cô gái đeo số báo danh 035 đó, đẹp lắm đúng không?"

Cô chỉ nhìn cho có lệ, nào ngờ vừa nhìn thì bóng dáng Quý Vân Phi lọt ngay vào ống kính, lúc đó cậu vừa chạy cự ly dài 1500 mét xong, đang ngửa đầu uống nước. Miệng chai để cách miệng, dáng vẻ uống nước rất bánh. Uống được nửa chai, cậu giọt nước lên mặt, không quan tâm quần áo bị ướt.

"Thấy chưa? Rất đẹp đúng không?" Bạn nam cùng bạn hỏi lia lịa.

Cô băng quơ đáp, "Phải, rất đẹp." Thật ra đến cả bóng dáng cô bạn gái đó cô còn không nhìn, trong ống kính chỉ có mỗi Quý Vân Phi.

Tường Tiểu Mễ không nghĩ tới chuyện cũ nữa, tiếp tục tới thao trường tìm Quý Vân Phi, không ngờ chứng kiến cậu và Giang Nguyệt đang nói chuyện với nhau.

Giang nguyệt cũng là vận động viên, nghe Tăng Kha nói, Giang Nguyệt năm nay tham gia thi chạy 100 mét và 200 mét của nữ, còn chạy tiếp sức 4x100 mét nữ. Nhìn Quý Vân Phi nói chuyện với Giang Nguyệt, Tường Tiểu Mễ neho mắt lại, lờm Quý Vân Phi đang đứng đằng kia.

Nói mãi nói miết, nói gì lắm thế, này giờ chưa xong! Kệ họ, Tường Tiểu Mễ lấy bài tiếng Anh ra xem

Cô thò tay vào ba lô định lấy điện thoại, nào ngờ sờ phải một bịch gì đó. Là bịch kẹo dẻo QQ vị ô mai, không biết Quý Vân Phi nhét vào cặp cô lúc nào nữa. Tường Tiểu Mễ mở điện thoại, đeo tai nghe, rồi đăng nhập vào phần mềm, vừa nghe video tiếng Anh, vừa ăn kẹo.

Xung quanh ồn ào, lâu lâu có người hô ai đó cố gắng lên, cô lại chỉnh âm thanh lên thật lớn. Xem được vài phút, Tường Tiểu Mễ nói với bạn cùng lớp, "Tới lượt lớp mình thi thì nhớ gọi mình cổ vũ nhé."

Bạn cùng lớp cười, biết rõ "lớp mình" mà cô nói là ai, ngoài Quý Vân Phi ra thì còn ai vào đây nữa, người bạn này nói như đinh đóng cột, "Nhất định sẽ gọi bạn."

Đã tới vòng loại thi chạy 100 mét nam, các bạn nam dự thi đều di chuyển tới vạch xuất phát, đúng lúc cách khán đài Tường Tiểu Mễ đang ngồi hơn 10 mét.

Trong khi làm nóng cơ thể, mắt Quý Vân Phi nhìn chăm chăm vào khán đài. Tường Tiểu Mễ đang cúi đầu xem điện thoại, không chú ý cậu sắp thi đấu. Khi mọi người vào chỗ của mình, Quý Vân Phi nhìn Tường Tiểu Mễ lần nữa, nhưng cô nàng không thèm nhìn cậu.

Tiếng súng vang lên, Quý Vân Phi xuất phát chậm hơn những người khác.

"Chết tiệt!" Giờ cậu mới xuất phát, cầm đầu chạy về phía trước.

Trong đại hội thể thao lúc học cấp hai cũng như thế, cậu lo nhìn Tường Tiểu Mễ ngồi trên khán đài nên xuất phát chậm hơn những người khác hai giây, lúc sau cậu mới bàng hoàng nhận ra. May lần đó chạy cự li dài, cậu còn đuổi theo kịp, nhưng giờ chạy nước rút 100 mét, nháy mắt là tới đích ngay. Cậu còn tính khoe khoang trước mặt cô, giờ chắc tới đích chót nhất quá.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Trên khán đài, những tiếng cổ vũ vang lên, cô bạn cùng bàn với Tường Tiểu Mễ lo nhìn mấy bạn nam đẹp trai lớp khác thi đấu, quên mất phần thi của Quý Vân Phi. Cho tới khi nghe người khác hét "Quý Vân Phi cố lên", cô bạn mới sực nhớ, vội kéo Tường Tiểu Mễ cùng xem. Tường Tiểu Mễ cũng nghe tiếng mọi người cổ vũ cho Quý Vân Phi, cô nom nớp lo sợ, thôi rồi, chắc chắn bị lỡ trận rồi.

Cô đảo mắt nhìn về phía đường băng, toán vận động viên đang chạy về phía bên kia, Quý Vân Phi chạy tuốt đằng trước.

"Quý Vân Phi xếp thứ mấy?" Tường Tiểu Mễ hỏi.

Cô bạn lắc đầu, "Không biết nữa, từ chỗ tụi mình ngồi không nhìn rõ người đầu tiên chạy về đích, mấy người họ không phải sẽ quay lại đây à? Lát nữa hỏi sẽ biết ngay."

Quý Vân Phi không phải thi tiếp, chiều nay chỉ cần thi trận chung kết 100 mét. Lúc này nguy hiểm thật, suýt nữa là không được vào chung kết rồi. Cậu không đi xem bạn cùng lớp thi đấu, mà đi thẳng đến khán đài.

Có bạn hỏi cậu, "Đại ca, xếp thứ mấy thế?"

Quý Vân Phi, "Xếp ngượccc." Cậu không nói rõ xếp ngược nhưng được hạng mấy.

Nghe thế, mấy người bạn an ủi cậu vài câu. Quý Vân Phi cầm chai nước, ngồi xuống cạnh Tường Tiểu Mễ. Những bạn học khác rất biết điều, ngồi hết ra sau, nhường lại không gian cho hai người họ.

Quý Vân Phi chỉ ngồi đó và không nói gì, ánh mắt cậu vẫn nhìn thao trường, nhưng trong lòng không yên. Tường Tiểu Mễ co cái chân không bị thương lên, tựa mặt lên đầu gối, cô biết cậu đang buồn bực, bèn kéo góc áo của cậu.

Quý Vân Phi quay đầu lại, nhìn cô chăm chăm, nhưng vẫn im thin thít.

"Hạng mấy?" Tường Tiểu Mễ hỏi, tay vẫn nắm góc áo cậu không buông.

"Nãy đã nói rồi mà cậu không nghe à?" Giọng cậu càu kình, có một chút trách móc, cậu giận vì cô không quan tâm đến cậu. Nếu hai người đổi vai cho nhau, cô thi đấu, cậu ngồi khán đài, cậu nhất định sẽ dõi theo mọi hành động của cô. Cô thì giỏi rồi, lúc này cứ nhìn điện thoại miết.

Quý Vân Phi vẫn chưa trả lời mình được hạng mấy, chỉ vịn nắp chai uống nước.

Tường Tiểu Mễ cắn môi, xoay mặt sang bên kia, không ngó ngang đến cậu nữa.

Qua vài phút, vẫn không ai chịu lên tiếng.

Tường Tiểu Mễ tui thân, đến nỗi phát cáu, đưa tay đánh cậu vài cái, nhưng vẫn không quay sang nhìn cậu. Ánh nắng cuối thu không quá gắt, nhưng phơi nắng quá lâu cũng sẽ bị cảm nắng. Tường Tiểu Mễ quên đội nón, bèn lấy tay để lên trán che nắng, trong lòng cũng gắt gỏng không kém ánh nắng là bao.

Quý Vân Phi thờ dãi, lấy đồng phục của mình phủ lên đầu cô, rồi kéo áo che luôn phần gáy của cô.

Tường Tiểu Mễ quay sang nhìn cậu, "Không phải không muốn nói chuyện với tớ sao?"

Quý Vân Phi, "Còn giận mình hả?"

"Giận cậu làm gì?"

Hai người anh một câu, em một câu, chẳng ai chịu nhường ai, trông như cặp tình nhân đang giận hờn vu vơ.

Quý Vân Phi không muốn cãi nhau với cô, chỉnh lại chiếc áo, để nắng không chiếu vào người cô.

Tường Tiểu Mễ biết mình đã sai, giọng thô thê, "Tớ không phải cố ý không xem, nhưng tới lúc tớ xem thì lỡ trận thi của cậu rồi."

Quý Vân Phi, "Cho dù không phải cố ý, nhưng tâm trí cậu không ở đây."

Tường Tiểu Mễ phản bác, "Nói vậy." Sau đó, cô lăm bắm một câu, "Ai kêu cậu nói chuyện với Giang Nguyệt lâu quá làm chi, có nhiều chuyện để nói thế à?"

Quý Vân Phi sững sờ, cậu giải thích, "Gì mà nói lâu, chỉ có dăm ba câu mà."

"Giang Nguyệt cũng nhờ cậu giải đề buổi tối sao?" Tường Tiểu Mễ hỏi.

Quý Vân Phi gật đầu, "Ừ, có nhờ."

Tường Tiểu Mễ không nói tiếp, bực dọc nhìn xuống thao trường, vừa hay có một bạn nữ cùng lớp đang thi chạy nước rút vòng loại, cô cũng tham gia cùng các bạn cổ vũ cô bạn kia.

Quý Vân Phi nào có tâm trí xem thi đấu, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn Tường Tiểu Mễ không chớp mắt, cậu xâu chuỗi cuộc trò chuyện của họ lại, chợt hiểu ra mọi chuyện, cũng biết rõ nguyên nhân "căn bệnh".

Vòng loại kết thúc, tiếng cổ vũ cũng im bật.

Quý Vân Phi vỗ đầu gối của cô, "Nhìn qua đây, nói cho cậu biết một chuyện."

"Gì cơ?" Tường Tiểu Mễ dịu dàng đáp.

"Cậu học chung một lớp luyện thi với Đăng Tề, đúng chưa? Đôi khi cậu ta hỏi cậu bài nào đó, tâm trạng cậu lúc chi bài cậu ta thế nào?" Quý Vân Phi hỏi nàng.

Tường Tiểu Mễ, "Tâm trạng gì chứ? Thi chỉ là bạn bè chỉ bài cho nhau, cái cậu ta không biết mà tớ biết, dĩ nhiên tớ sẽ giảng cho cậu ta nghe rồi."

"Thế không phải giống sau sao? Lúc tớ cho Giang Nguyệt mượn sách hay giảng bài cho bạn ấy, cũng nghĩ y như cậu vậy, cậu cũng thấy giờ bạn ấy có hỏi bài mình nữa đâu."

Tiếp đó, Quý Vân Phi hơi khẽ sát người cô, nói nhỏ, "Đừng giận mà, cậu đừng ghen, cậu là người rất đặc biệt với tớ. Hôm qua lời tớ nói vẫn chưa rõ à? Vậy để tớ lặp lại lần nữa."

Cậu bèn nhích tới gần cô, muốn bày tỏ tình cảm của mình thêm lần nữa, "Tớ thích cậu, ngoài ưu điểm học giỏi Toán ra, tớ còn có ưu điểm là chung thủy nữa."

"..." Tường Tiểu Mễ đỏ mặt, vội kéo áo trùm đầu xuống, ngón tay miết hai bên mép áo, che hết đôi má và hai tai đang đỏ lên, chỉ chừa lại đôi mắt.

Quý Vân Phi lặng lẽ cười, nhìn thấy cô mắc cỡ lại muốn trêu cô hơn, cậu cố kéo áo trùm đầu cô ra, "Cậu che kín mít thế? Ngộp thở bây giờ."

"Ai cần cậu lo!" Tường Tiểu Mễ đẩy tay cậu ra, ngại ngùng lại không biết phải làm sao, đành nhìn xuống thao trường. Mắt nhìn thao trường, miệng lại nở nụ cười lúc nào không hay.

Chiều nay là trận chung kết 100 mét nam, Tường Tiểu Mễ dõi theo Quý Vân Phi không chớp mắt, khi các vận động viên vào chỗ của mình, Quý Vân Phi ngó lên khán đài tìm cô. Ánh mắt hai người chạm nhau, Tường Tiểu Mễ làm hành động cổ vũ cậu, còn Quý Vân Phi dùng một thả tim đang nổi như còn đáp lại cô.

Tường Tiểu Mễ cười thật tươi, hai tay nhẹ nhàng che đôi má lại.

Cuộc thi bắt đầu, có vài bạn năm nhất học giỏi văn hoá lại có năng khiếu thể thao, được huấn luyện chạy nước rút mỗi ngày, so với họ, Quý Vân Phi dĩ nhiên không có lợi thế bằng. Dù sức bật cậu không bằng, nhưng thành tích cũng chẳng tệ, đạt được hạng ba chung cuộc 100 mét nam.

Quý Vân Phi cảm huy chương đi tìm Tường Tiểu Mễ, cậu tương đối hài lòng với thành tích đạt được, cứ ngỡ mình về thứ tư hay năm thôi, không ngờ chạy thực mạng vượt được hai người kia.

Sau khi cậu ngồi xuống, Tường Tiểu Mễ liền nói, "Mai tan học mời cậu uống cà phê." Có một tiệm nước dưới trung tâm luyện thi, cà phê của tiệm đó khá ngon.

Quý Vân Phi, "Đây là phần thưởng hả?"

"Ừ." Tường Tiểu Mễ cười nói.

"Thế thì có qua có lại." Quý Vân Phi đeo huy chương lên cổ của Tường Tiểu Mễ, "Tặng cậu đó, đừng quên mời tớ uống cà phê."

Tường Tiểu Mễ cầm huy chương lên xem, rồi kéo cổ áo ra, nhét huy chương vào trong áo.

Lúc chiều tan học, Tường Tiểu Mễ gặp được Tăng Kha trên đường. Tăng Kha nhìn chăm chăm vào dây sọc xanh trắng trên cổ Tường Tiểu Mễ, "Dây cậu đang đeo là...?", vừa dứt lời, cô nàng lập tức túm sợi dây kéo ra xem.

"Ê ê, cậu làm gì thế!" Tường Tiểu Mễ háp tấp giựt lại, không để Tăng Kha xem.

Tăng Kha cười ranh ma, "Hèn chi thấy quen mắt, hoá ra là huy chương của trường chúng ta." Cô nàng khoác tay Tường Tiểu Mễ, thì thầm vào tai cô, "Quý Vân Phi tặng cậu hả?"

Tường Tiểu Mễ không trả lời câu hỏi, đẩy Tăng Kha ra, "Đừng dựa vào mình vậy, khó đi lắm."

"Quý Vân Phi dựa vào cậu thì dễ đi chứ gì?"

"Cậu đi ra đi!"

"Ồ ồ ô" Tăng Kha hào hứng chọc ghẹo cô.

Một lát sau, Tăng Kha không đùa nữa, bỗng nghiêm túc nói, "Tiểu Mễ, cậu đang cặp với Quý Vân Phi thật hả? Đừng gạt mình."

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Không có thật mà."

"Có hay không cũng được, dù gì bây giờ ai cũng nghĩ hai người đang yêu nhau hết." Tăng Kha nhắc nhở cô, "Sau này cậu nên cẩn thận hơn, đừng để ảnh hưởng chuyện học hành, bớt thân mật lại, mắc công mọi người lại thêm mắm dặm muối, lỡ truyền tới tai chủ nhiệm, thầy ấy viện lý do cậu yêu sớm, rồi gọi cho phụ huynh, đến lúc đó cậu tính sao?"

Bị Tăng Kha gọi một chậu nước lạnh, Tường Tiểu Mễ tỉnh táo không ít. Đạo này cô làm nhiều chuyện vượt mức cho phép, lại thấy ba bận bịu công việc, không có ông ở cạnh răn đe, nên cô lại được vui đời tiên.

Sống trong áp lực bao năm, bỗng nhiên có một ngày, hạt giống thanh xuân nảy mầm, trời lớn chỉ sau một đêm, muốn ngăn nó phát triển cũng không thể nào ngăn được. Cô không kiểm soát được trái tim mình trong khoảng thời gian này, chìm đắm ở bên cạnh Quý Vân Phi. May thay, chuyện này không ảnh hưởng việc học, hơn nữa thành tích môn Toán lại tiến bộ không ít.

Tường Tiểu Mễ gật đầu, "Mình sẽ cẩn thận, cũng không làm ảnh hưởng chuyện học."

Tăng Kha cười yếu ớt, không nói thêm tiếng nào, cô nàng vuốt tóc Tiểu Mễ, "Mái tóc này hôm nay được hưởng phúc rồi, được Quý Vân Phi lấy áo che nắng."

"Cậu nhiều chuyện quá!" Tường Tiểu Mễ cười, đẩy cô nàng ra.

Tăng Kha vẫy tay chào cô, "Cậu về trước đi, mình đi tìm Quý Vân Phi bàn chuyện thi đấu ngày mai."

"Ừ."

Tăng Kha tìm Quý Vân Phi không phải bàn chuyện đại hội thể thao, đã tới lúc nói cho cậu ta biết, để cậu ta chủ động đến gặp chủ nhiệm nói rõ mọi chuyện. Với tính cách của chủ nhiệm, nếu không ảnh hưởng việc học hoặc không quá nghiêm trọng, thầy ấy sẽ không can ngăn chuyện học sinh yêu sớm. Bởi vì một khi can ngăn, ngược lại càng khiến sự việc tồi tệ hơn.

"Quý Vân Phi, tới đây." Tăng Kha tựa vào trụ bóng rổ, và gọi cậu.

"Giờ đó?" Quý Vân Phi vỗ bóng đi qua.

"Chủ nhiệm biết chuyện hôm qua cậu sang lớp bên tìm Phan Nhân Nhân rồi."

"Sau đó thì sao?" Quý Vân Phi ung dung đáp.

Tăng Kha, "Thầy kêu sau buổi thi đấu ngày mai thì đến gặp thầy. Mình thấy nên nói cậu đến gặp sớm thì tốt hơn, giải thích rõ với thầy, để không bị phạt nặng."

Quý Vân Phi chuyển bóng qua lại trên tay, "Thầy không gọi Tường Tiểu Mễ à?"

Tăng Kha lắc đầu, "Không có, chỉ kêu mình cậu thôi."

"Vậy cậu có nói Tiểu Mễ nghe chưa?"

"Chưa, cô nàng đó hay suy nghĩ lung tung, lại sợ gia đình biết chuyện, nên mình không dám nói với bạn ấy, cậu tới gặp thầy coi tình hình sao trước đã, nếu không giấu được thì sẽ nói cho bạn ấy biết."

"Được rồi, mình sẽ đi ngay bây giờ." Quý Vân Phi ném trái bóng qua cho Tăng Kha, "Đưa cho Tiểu Bàn."

"Này, Quý Vân Phi." Tăng Kha lo lắng, gọi cậu lại.

Quý Vân Phi quay người, "Chuyện gì nữa?"

"Chuyện là... Gia đình Tiểu Mễ đặc biệt nghiêm cấm chuyện yêu sớm, nếu để ba mẹ bạn ấy biết được, chắc chắn sẽ bị dạy dỗ, nhưng cậu không biết ba cậu ấy quản cậu ấy rất nghiêm, nói không chừng còn bị chuyển trường nữa. Nếu không qua được ải của thầy chủ nhiệm..."

Tăng Kha vô cùng khó xử, "Đến lúc đó... Cậu có thể nhận hết trách nhiệm không? Dù sao cậu cũng học giỏi, thầy sẽ không làm khó cậu."

Cô nàng ôm trái bóng và nói tiếp, "Xin cậu đấy."

Quý Vân Phi, "Không cần xin, đây vốn là trách nhiệm của mình." Nói rồi, cậu xua tay, "Cảm ơn, cậu về trước đi, đừng lo."

Trong văn phòng, chủ nhiệm đang tại sửa bài thi trắc nghiệm Toán chiều qua.

"Thầy Lư." Quý Vân Phi chỉ chào chủ nhiệm, không nói thêm tiếng nào.

"Ừ." Chủ nhiệm đoán được sao cậu tới đây.

"Lần này em thi được 145 điểm, vẫn là điểm cao nhất khối." Thầy đặt bút xuống, hơi dựa ra sau ghế, vờ hỏi, "Tìm thầy có chuyện gì?"

Nào biết Quý Vân Phi vẫn tỏ ra bướng bỉnh, cậu cười, "Định tới hỏi thầy em thi được nhiều điểm."

Chủ nhiệm, "... Ông chỉ tay vào cậu, "Thằng nhóc này, em chắc muốn ăn đòn rồi!"

Quý Vân Phi nhìn chiếc ly của chủ nhiệm, thấy ly đã hết nước, cậu nịnh nọt rót thêm nước vào ly.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chủ nhiệm nhìn Quý Vân Phi với vẻ đánh chịu, "Được rồi, đừng giả bộ nịnh nọt nữa, nịnh cũng vậy thôi." Ông nói thẳng, "Em và Tường Tiểu Mễ có chuyện gì?"

Quý Vân Phi khúm núm đặt ly nước lên bàn làm việc, "Dạ không có chuyện gì hết, chỉ là thấy bạn cùng lớp bị người khác ăn hiếp nên em bức xúc, chuyện có vậy thôi thầy."

Chủ nhiệm cười lớn hai tiếng "ha ha", "Còn chưa chịu nói thật sao?"

Quý Vân Phi còn đang suy nghĩ làm sao bịa chuyện, một lát sau mới lên tiếng, "Không liên quan đến Tường Tiểu Mễ, là do em đơn phương theo đuổi bạn ấy, lúc đó nghe nói Phan Nhân Nhân ức hiếp bạn ấy, em nhịn không được muốn thể hiện một chút."

Sau đó cậu còn thờ dài, dáng vẻ trông rất thảm thương, "Tường Tiểu Mễ mỗi lần nhìn thấy em là tránh như tránh tà, lần trước còn nói rằng nếu em làm phiền bạn ấy nữa, bạn ấy sẽ xin thầy đổi chỗ."

Chủ nhiệm cau mày, "Giờ vẫn không chịu nói thật hả?"

Quý Vân Phi ngớ ngàng, "Dạ? Sự thật chính là vậy đó thầy."

Chủ nhiệm uống vài ngụm nước, rồi vạch trần lời nói dối trắng trợn của cậu, "Tối qua trên đường về nhà, thầy đã nhìn thấy em và Tường Tiểu Mễ, quan hệ của hai em không như em nói."

Quý Vân Phi, "... Căng rồi! Tối qua cậu và Tường Tiểu Mễ còn đút cho nhau ăn mà.

Chủ nhiệm, "Thầy luôn nghĩ rằng em có ý thức và khả năng tự kiểm soát mạnh mẽ hơn các bạn đồng trang lứa." Ông tha thiết nhấn nhủ, "Mục tiêu của em không giống với các bạn, đừng để những chuyện này làm em xao lãng, nếu không em sẽ hối hận về sau. Về phần Tường Tiểu Mễ..."

Chủ nhiệm không nói hết câu, ông nheo mắt nhìn Quý Vân Phi, tỏ ý việc báo cho phụ huynh Tường Tiểu Mễ hay không phải xem biểu hiện của cậu, nếu như cậu chịu bỏ suy nghĩ yêu sớm này, ông tạm thời sẽ không báo cho phụ huynh của Tường Tiểu Mễ biết.

Quý Vân Phi chỉ sợ chủ nhiệm nói cho ba mẹ của Tường Tiểu Mễ biết, đến lúc đó cô sẽ rất thê thảm, nhưng nếu giả vờ hứa với thầy rằng sau này sẽ không theo đuổi Tường Tiểu Mễ nữa, thầy có thể sẽ đổi chỗ của họ, nói không chừng còn kêu bạn bè trong lớp giám sát họ nữa.

Thế thì, lúc ở trường không được phép nói chuyện với cô, ngay cả khi tan học cũng không thể tiễn cô về nhà, Tường Tiểu Mễ sẽ rất thất vọng cho xem.

Quý Vân Phi dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm tới luôn, "Thầy, em nói thật với thầy, em và Tường Tiểu Mễ quen nhau từ năm lớp bảy, được bốn năm rồi, tới giờ cũng không ảnh hưởng chuyện học, em và bạn ấy còn định thi vào cùng trường đại học."

Chủ nhiệm khiếp sợ, "...!!". Ông im lặng vài giây rồi nói, "Từ năm lớp bảy?"

Quý Vân Phi mở to mắt nói dối, "Vâng, sau ngày khai giảng, em bắt đầu theo đuổi bạn ấy, thành tích của bạn ấy khi đó hơi tệ, nhưng vì muốn thi vào cùng trường cấp ba với em nên mới cố gắng học hành, mà bạn ấy học dở Toán quá nên mới chuyển sang tập trung học môn Anh, rồi thi đậu vào trường chúng ta."

Chủ nhiệm lớp nhớ rõ hai người học cùng trường cấp hai, là trường trung học tốt nhất ở địa phương. Con bé Tường Tiểu Mễ này không phải không cố gắng học môn Toán, mà do cứ đụng đến môn Toán là đầu óc lóng ngóng, giảng mãi không hiểu. Tuy nhiên, Tường Tiểu Mễ lại là niềm tự hào của giáo viên tiếng Anh, chưa ai có thể vượt qua được thành tích môn Anh của cô bé này.

Quý Vân Phi lấy điện thoại di động ra, tìm khung tin nhắn tối qua trong Wechat của cậu và Tường Tiểu Mễ, dĩ nhiên đây là bản đã được cắt xén. Trên đường đến văn phòng, cậu đã xóa những đoạn trò chuyện hơi mập mờ.

Cậu để di động lên bàn làm việc, "Thầy, thầy xem đi, tụi em toàn nói chuyện học hành, khi có thời gian, tụi em mới nói chút chuyện tình cảm, tiện thể thư giãn một tí."

Chủ nhiệm chăm chú xem lịch sử trò chuyện của hai người, đa phần đều là Tường Tiểu Mễ hỏi Quý Vân Phi mấy bài Toán, hoặc Quý Vân Phi hỏi Tường Tiểu Mễ môn Anh, có khi hai người thảo luận đến rạng sáng. Mặc dù Tường Tiểu Mễ toàn hỏi những kiến thức cơ bản, nhưng Quý Vân Phi rất kiên nhẫn chỉ cô biết.

Quý Vân Phi nói tiếp, "Thầy, như thầy đã biết, em sẽ không bị sao hết, vì ba mẹ em không phản đối em yêu sớm, miễn đừng trễ nải chuyện học là được." Cậu cố tình ngừng lại rồi mới nói tiếp, "Nhưng gia đình Tường Tiểu Mễ không như thế, ba mẹ bạn ấy cổ hủ hơn, lỡ họ biết được, nhất định bắt tụi em chia tay, lúc đó không chỉ ảnh hưởng thành tích của Tường Tiểu Mễ, mà còn ảnh hưởng thành tích của em."

Chủ nhiệm im lặng, ông uống ngụm nước, không cắt ngang lời cậu. Chiều lấy lùi làm tiến lại thêm chút đe dọa này của cậu dùng rất trơn tru.

Quý Vân Phi, "Thầy, em biết trong mắt người lớn các thầy, tình yêu tuổi học trò của tụi em rất vớ vẩn, nhưng tụi em đã bên nhau bốn năm rồi, lại rất ít khi cãi nhau, tụi em đều cùng cố gắng thi vào đại học."

Dứt lời, cậu hứa chắc nịch, "Nếu thành tích của em và Tường Tiểu Mễ bị thụt lùi, không cần thầy nói, em cũng sẽ chủ động chia tay Tường Tiểu Mễ, như vậy được chưa thầy? Giống như thầy nói, mục tiêu của em đâu phải chỉ thi đậu đại học."

Cậu sẽ không làm ảnh hưởng thành tích của Tường Tiểu Mễ, cậu cũng không cho phép thành tích của mình sụt giảm, cậu đã lên kế hoạch cho việc học tập và thậm chí là sự nghiệp trong tương lai. Trong tương lai, cậu nhất định phải đạt được thành tựu về vang, cậu không thể làm một người bình thường được, bởi với xuất thân bình thường, làm sao cậu xứng với Tường Tiểu Mễ được?

Quý Vân Phi nhìn chủ nhiệm với vẻ chân thành, "Thầy à, thầy hãy tin em."

Chủ nhiệm trầm ngâm một lúc, trong lòng thở dài, rồi đưa di động lại cho Quý Vân Phi, "Niềm tin phải đến từ hai phía, thầy tin em, cũng mong em đừng làm thầy thất vọng."

Quý Vân Phi thờ phào nhẹ nhõm, "Cám ơn thầy."

Chủ nhiệm nói tiếp, "Cám ơn suông không có thành ý." Ông chỉ xấp bài kiểm tra Toán chưa chấm xong, "Em giúp thầy chấm đồng bài này đi."

Quý Vân Phi, "...Vâng."

Thầy Lư trêu cậu, "Không cản trở em hẹn hò với Tường Tiểu Mễ chứ?"

Quý Vân Phi, "... Cậu nào dám cãi lại, đành tìm cái ghế rồi ngồi xuống, ngoan ngoan chấm bài."

Thầy Lư giữ chức chủ nhiệm, nên phải tham gia cuộc họp, ông giao nhiệm vụ cho Quý Vân Phi rồi đi đến phòng họp.

Quý Vân Phi lật coi lại những bài thi đã được chấm, những bài thầy chấm đều là của những học sinh khá, có lẽ bài của cậu được chấm đầu tiên nên mới nằm dưới cùng.

Quý Vân Phi lục lại đống bài thi chưa được chấm, cuối cùng tìm được bài thi của Tường Tiểu Mễ, cậu cười toe toét, rất nghiêm túc sửa bài của cô. Tuy mỗi lần gạch chéo, cậu không đành lòng, nhưng lại không thể châm chước, bởi nếu làm vậy thì thầy sẽ phát hiện ra. Sau khi chấm hết bài cô, cậu tính thử điểm, cô thi được 96 điểm.

Điểm thi không tệ, đạt tiêu chuẩn rồi.

Bài thi trắc nghiệm lần này khó hơn bài thi giữa kì, đến cậu còn bỏ một câu, vậy mà cô thi được 96 điểm, cũng có tiến bộ rất lớn.

Hay là ghi gì đó lên bài của cô nhỉ?

Nghĩ thế, Quý Vân Phi bắt chước chữ viết của thầy, viết một câu lên bài thi của cô: "Phải vậy chứ, có tiến bộ, cố gắng lên!".

Hôm nay, Tường Tiểu Mễ phải đi học thêm, dù Quý Vân Phi không có giờ học thêm, cậu cũng sẽ tới trung tâm cùng cô, vậy mà hôm nay cô đợi mòn mỏi, sắp phải vào lớp nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Quý Vân Phi đâu.

Cô gửi tin nhắn cho cậu: [Cậu đâu rồi?]

Qua hai phút, không có tin nhắn phản hồi. Cô toan cất điện thoại thì có tin nhắn đến, Tường Tiểu Mễ ngỡ là của Quý Vân Phi, nào ngờ là của anh họ.

Anh họ: [Em muốn mua bút gì?]

Tường Tiểu Mễ và anh họ sống khác mới giờ, bên chỗ anh họ chắc khoảng sáu giờ sáng: [Anh, anh dậy sớm thế?]

Anh họ: [Ừ, tại gần đây nhiều việc.]

Tường Tiểu Mễ: [Vậy anh phải chú ý sức khỏe, à phải rồi, anh, loại bút mà anh hay mua cho em hồi trước đó, bút xài tốt lắm, anh mua cho em thêm mấy hộp nhé.]

Anh họ: [Lần trước anh cho em hai hộp rồi mà? Mới đó mà xài hết rồi hả]

Tường Tiểu Mễ: [Dạ.]

Anh họ: [Em ăn bút thay com hả?]

Tường Tiểu Mễ: "... " Cô trả lời bừa: [À, em bán cho bạn em một hộp rồi, bạn em kêu xài tốt nên muốn mua.]

Anh họ hỏi: [Bán nhiều?]

Tường Tiểu Mễ: [Em không lấy nhiều, lấy 100 tệ tượng trưng thôi.] Cô biết loại bút này rất mắc.

Anh họ: [Vậy em chuyển khoản 100 tệ cho anh.]

Tường Tiểu Mễ: "...!!!"

Cô linh cảm anh họ hình như biết cô lấy bút tặng cho người khác, nên không dám nói tiếp, bèn lảng sang chuyện khác: [Anh, chừng nào anh về nước?]

Anh họ: [Sau mừng một Tết, tới lúc đó sẽ gặp em.] Rồi nhấn tiếp hỏi cô: [Tết này chú Hai về không?]

Tường Tiểu Mễ: [Chắc ba sẽ nghỉ thêm hai ngày sau mừng một, bữa nào ba ở nhà thì em sẽ báo anh biết, để anh né ra.]

Anh họ cũng không muốn gặp ba của cô, vì ba quá nghiêm khắc với anh.

Đã đến giờ vào lớp, Tường Tiểu Mễ vội đeo ba lô, chống nạng đi vào phòng học. Cô liếc nhìn về phía thang máy, Quý Vân Phi vẫn không thấy xuất hiện.

Hôm nay Đẳng Tề không làm phiền cô, sau khi tan học, cậu ta chỉ chào cô rồi vội vã đi về. Thật ra vì Đẳng Tề nôn nóng muốn nhìn chiếc xe đạp mới mua, nên muốn nhanh chóng về nhà xem thử. Ngày mai là cậu ta có thể cùng về nhà với Tường Tiểu Mễ sau khi tan học, cư xá của họ ở sát nhau, nên rất tiện đường, nghĩ thôi đã thấy có duyên.

Tường Tiểu Mễ đợi các bạn về hết mới ịu xù chống nạng ra khỏi lớp.

"Tớ sống sờ sờ thế này mà cậu không thấy hả?" Quý Vân Phi buồn bã nói.

"Làm tớ sợ muốn chết!" Tường Tiểu Mễ không ngờ Quý Vân Phi đợi cô ở ngoài cửa, cậu uể oải dựa vào tường.

"Đưa ba lô cho mình." Cậu với tay cầm lấy ba lô của cô.

"Nãy cậu đi chơi bóng rổ hả?" Tường Tiểu Mễ hỏi.

"Phải." Quý Vân Phi không nhắc đến việc chấm bài. Cậu đưa cho cô ly cà phê mua mang về, "Minh bỏ đường với sữa vô rồi."

Tường Tiểu Mễ, "Đã nói tớ mời cậu uống cà phê mà?"

Quý Vân Phi ra về ga lăng, "Ai mời cũng như nhau thôi, tính toán chi không biết."

Tường Tiểu Mễ không tiếp lời của cậu, cô bung ly cà phê lên uống vài hớp, hòng giấu đi niềm vui tung tăng như chim sẻ, đến nỗi quên mình đang uống cà phê nóng, suýt nữa làm cô họng bị phỏng.

Mỗi lần Quý Vân Phi tới đón cô tan học, thật ra là đứng đợi đón cô ngoài lớp, rồi đưa cô đến trước cửa thang máy, dù khoảng cách từ lớp đến thang máy chỉ chừng hai mươi, ba mươi mét. Cậu chưa bao giờ đi cùng thang máy với cô, mà luôn tự đi bộ xuống dưới. Sau đó, cậu lại đạp xe theo sau xe cô một lúc trên đường về nhà, dù quãng đường này chỉ hơn mười phút thôi.

Chỉ khi cô về đến cư xá, cậu mới chịu đạp xe về nhà mình.

Dù mưa dù nắng đều không đổi thay.

Thứ sáu tiếp tục có đại hội thể thao, chủ nhiệm đến lớp tiết đầu để thông báo một số chuyện.

Chuyện thứ nhất là danh sách học sinh tham gia cuộc thi Toán năm nay đã có. Có hai bạn lớp cô có tên trong danh sách, Quý Vân Phi và tổ trưởng môn Toán của lớp.

Chủ nhiệm cũng đọc tên những bạn khác tham gia cuộc thi, Tường Tiểu Mễ chỉ biết hai người trong danh sách đó, một là Giang Nguyệt, một người khác là Hoắc Dương học lớp A2. Sở dĩ cô biết Hoắc Dương, vì Tăng Kha suốt ngày léo nhéo tên cậu ta. Hoắc Dương là người Tăng Kha thương thầm, về ngoài khá bảnh trai, thành tích luôn nằm trong Top 10 của khối.

Trước khi thông báo tiếp, chủ nhiệm còn nói, "Thầy sẽ phụ đạo cho những bạn tham gia cuộc thi Toán sau giờ tự học vào mỗi buổi chiều, địa điểm phòng học là phòng thông tin ở tầng năm."

Tường Tiểu Mễ theo bản năng quay sang nhìn Quý Vân Phi, sau này mỗi ngày cậu phải đi học phụ đạo, sẽ không thể cùng cô đến trung tâm luyện thi, chắc hẳn cậu cũng không còn sức mà phụ đạo môn Toán cho cô.

Lời cô đã hứa với ba thì tính sao đây?

Trên bục giảng, chủ nhiệm tiếp tục nói thông báo thứ hai: đã có điểm bài thi môn Toán hôm thứ tư, điểm thi khá tốt.

Thầy đưa bài cho những bạn bàn đầu, để họ phát bài cho mọi người.

Lúc Tường Tiểu Mễ nhìn bài thi của mình mà sững sờ không thôi, thầy còn viết lời bình cho cô? Trong lòng cô bỗng dưng ảm áp hẳn lên, cứ nhìn dòng chữ màu đỏ mãi.

"96 điểm?" Quý Vân Phi biết rõ còn có hỏi.

Tường Tiểu Mễ gạt mạnh đầu, không giấu được niềm vui trên môi, vẻ mặt cô thoả mãn, "Thầy còn cổ vũ mình nè." Cô vui đến nỗi muốn chia sẻ niềm vui này cùng cậu, "Cậu nhìn đi, là Thầy ghi nè." Cô để bài thi lên bàn của cậu, chỉ tay vào hàng chữ.

Trên bục giảng, chủ nhiệm lặng lẽ quan sát hai người họ. Có lẽ, sau này ông cũng nên học theo Quý Vân Phi, không nên tiết kiệm lời khen. Ông sẽ làm một bản thống kê thành tích sau mỗi kì thi, học sinh nào có tiến bộ, cho dù chỉ một chút, ông cũng sẽ ghi vài câu cổ vũ trên bài thi.

Quý Vân Phi còn giả bộ chăm chú nhìn hàng chữ, mỉm cười, "Chiều nay tan học sẽ mua sô cô la cho cậu ăn, coi như thưởng cậu có tiến bộ."

Tường Tiểu Mễ đồng ý nhanh như chớp, "Được."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đại hội thể thao hôm nay thi chạy cự li dài, Quý Vân Phi là chuyên gia chạy cự li dài, nên cậu dễ dàng giành quán quân hạng mục 1500 mét và 3000 mét,

sau khi nhận huy chương, cậu lên khán đài tìm Tường Tiểu Mễ.

"Thường cho cậu thi được 96 điểm nè." Cậu đeo huy chương vào cổ của Tường Tiểu Mễ.

Tường Tiểu Mễ ngắm huy chương, rồi nhét vào trong áo thể dục.

"Đưa tay đây." Quý Vân Phi nói với cô.

Tường Tiểu Mễ, "Làm gì thế?" Cô chìa ta ra, tiếp đó Quý Vân Phi đặt một viên sô cô la vào lòng bàn tay cô, "Cẩn tin trường không bán loại sô cô la cậu hay ăn, đợi tớ rảnh, ra siêu thị bên ngoài mua bù lại cho cậu."

Tường Tiểu Mễ chưa từng ăn loại sô cô la này, nhưng vẫn tỏ ra thích thú, "Không cần, mình thích ăn loại này lắm." Cô nắm viên sô cô la trong tay, không nỡ ăn, bèn cất vào trong túi.

Quý Vân Phi nói, "Mau ăn đi, chây ra bây giờ."

Tường Tiểu Mễ viện cớ, "Giờ mình chưa đói bụng."

Quý Vân Phi, "Cậu ăn hết viên này thì tớ lại mua tiếp nữa, cậu không ăn, mai mốt mình không mua nữa đâu."

Tường Tiểu Mễ im lìm, cũng không nhìn cậu, cô làm bộ xem các bạn thi đấu trên thao trường, tới khi thấy Quý Vân Phi cúi xem điện thoại, cô mới lấy viên sô cô la ra, xé bao, bỏ vào miệng ăn. Hoá ra loại sô cô la này cũng ngon đấy.

Cuối thu, ở nơi thao trường sôi động, có cậu kẻ bên, vị đắng của sô cô la cũng hoá ngọt, thật muốn thời gian ngừng lại tại giây phút này.

Sau khi đại hội thể thao kết thúc, mọi người lại quay về guồng quay học hành. Những ngày bận rộn, vui vẻ hay hạnh phúc luôn trôi qua nhanh. Sau Tết, thời tiết đột nhiên trở lạnh, những ngày này trời u ám như sắp có tuyết rơi, nhưng đợi mãi vẫn không tuyết đâu cả.

Hơn mười ngày nữa sẽ vào kỳ nghỉ đông, thời gian này là giai đoạn ôn thi cuối kỳ đầy căng thẳng, môn nào môn nấy kiểm tra tới tấp.

Hôm nay là thứ sáu, ngày mai và ngày kia được nghỉ xả hơi, cuối cùng cũng có thể thư giãn. Nghỉ giữa tiết buổi chiều, tổ trưởng môn Toán của lớp phát đề cho mọi người.

Có người hỏi, "Bài kiểm tra tiết sau hả?"

Tổ trưởng môn Toán đáp, "Không phải bài kiểm tra, bài luyện tập thôi, hết tiết thi nộp."

"Chủ nhiệm lại đi họp rồi hả?"

"Ừ."

Sau đó, lớp học rần rần như trẩy hội. Bất kể khi nào, chuyện khiến đám học sinh vui mừng, không gì bằng có thầy cô nào đó đột nhiên nghỉ không đến lớp, để họ tự học.

Quý Vân Phi ra ngoài đi dạo, lúc cậu quay về lớp, Tường Tiểu Mễ vẫn đang làm bài tập Toán. Tinh thần cô mệt mỏi, uể oải ngáp một cái.

"Cậu ra ngoài đi dạo đi, ngồi làm riết không hiệu quả." Quý Vân Phi giục lấy cái bút trong tay cô.

"Thôi không đi đâu, tớ không có thời gian." Tường Tiểu Mễ đưa quyển bài tập Toán cho Quý Vân Phi xem, "Cậu xem còn nhiều bài chưa làm lắm nè."

Quý Vân Phi nhìn cuốn sách rồi cau mày. Quyển này không phải là tài liệu nội bộ của giáo viên nổi tiếng sao? Vị giáo viên này dạy học viên một kèm một qua video, học phí đắt nhất trong tất cả các giáo viên.

"Cậu đang tham gia khoá học của giáo viên này?" Quý Vân Phi hỏi.

Tường Tiểu Mễ gật đầu, thỏ thẻ nói, "Mình cố lắm nhưng vẫn không theo kịp cách dạy của thầy."

"Cậu đương nhiên theo không kịp rồi, giáo viên này chuyên dạy học sinh khá giỏi, học sinh bình thường làm sao nghe hiểu ông ấy nói gì." Quý Vân Phi nói tiếp, "Nếu phù hợp với cậu, từ đầu tớ đã kêu cậu đi học rồi."

Cậu tò mò hỏi, "Sao ông thầy này lại chịu dạy cậu thế?" Cậu cười, tay vọc tóc đuôi ngựa của cô, "Đừng dối, mình không phải cười cậu học dở đâu."

Tường Tiểu Mễ, "Là chú Ba của mình liên hệ giúp đó."

Hèn chi.

Quý Vân Phi đề nghị, "Nếu quá sức, đừng theo học thầy này nữa, với trình độ của cậu, học chỉ rước thêm cực và cực thôi."

Nói xong, Quý Vân Phi trườn lên bàn, dịu dàng nhìn vào mắt cô, "Có phải mỗi ngày mình giảng bài cho cậu, cậu thấy dễ hiểu hơn mấy thầy cô khác?"

Tường Tiểu Mễ gật đầu, "Cậu giảng gì tớ cũng hiểu hết."

Quý Vân Phi, "Đó là vì tớ dựa theo trình độ của cậu mà dạy đấy, còn giáo viên đứng lớp căn cứ trình độ của mọi học viên, đâu phải giống mình căn cứ theo trình độ của cậu."

Cậu xối lời, "Minh là gia sư riêng của cậu, chỉ dạy mỗi cậu à, cậu thấy bản thân đặc biệt hông?"

Tường Tiểu Mễ mắc cỡ, gò bút vào đầu cậu. Quý Vân Phi không tránh né, ra chiều thích thú tính tình lúc nũng nịu khi hồn dỗi của cô.

Cậu cũng không quên dặn dò, "Giờ cậu đang nóng vội, quá sốt ruột. Cứ từ từ thôi, còn hai năm rưỡi nữa mà, mình chắc chắn giúp cậu nâng cao điểm Toán."

Tường Tiểu Mễ lẩm bẩm một câu, "Không còn nhiều thời gian nữa."

"Gi?" Quý Vân Phi khó hiểu, "Có ai kêu cậu đi thi đại học liền đâu."

Tường Tiểu Mễ dẫn đó giấy lát, rồi mới mở miệng nói, "Cuối kỳ này mình không thi được 110 điểm, thì phải về Bắc Kinh học."

Quý Vân Phi trố mắt, "Về Bắc Kinh?"

Tường Tiểu Mễ lí nhí trả lời "phải".

Quý Vân Phi im lặng thật lâu, sững sờ nhìn cô, nghe như sét đánh ngang tai.

Khoảng lúc sau, Quý Vân Phi đứng lên khỏi bàn, "110 điểm?"

Tường Tiểu Mễ gật đầu, "Ba mình bắt phải vậy." Vài ngày trước, ba gọi cho cô và nói rằng ông sẽ về thăm cô vào ngày mai, đến lúc đó thế nào ông cũng sẽ hỏi điểm thi của cô.

Quý Vân Phi không hiểu, "Sao cậu không nói mình biết sớm?"

Tường Tiểu Mễ, "Mình đã muốn nói cậu biết, nhưng đâu ngờ cậu phải tham gia cuộc thi Toán, nên mình sợ ảnh hưởng tới cậu."

Quý Vân Phi chỉ ngồi xoay nút, mãi không chịu lên tiếng.

Trong khoảng thời gian này, cậu dốc hết phân nửa sức lực vào cuộc thi Toán, hơn nữa, chủ nhiệm cũng chọn cậu làm nhóm trưởng, cứ ai không hiểu bài là đến hỏi cậu trước tiên. Vì lẽ đó, cậu vô tình bỏ bê Tường Tiểu Mễ, buổi tối cũng không có thời gian tới lớp học thêm với cô, càng không có thời gian cùng cô về nhà.

Mỗi ngày cậu rời trường, đã gần tám giờ, về đến nhà, cậu luôn hỏi Tường Tiểu Mễ có bài nào không hiểu, cô đều nói không có, cũng hiểu sơ sơ các bài rồi.

Hiện giờ cô học song song hai lớp học thêm, làm sao chịu nổi?

Quý Vân Phi bỗng nhiên ngừng xoay bút, nhìn cô, "Sợ ảnh hưởng mình nên cậu mới đăng ký thêm khoá học một kèm một?"

"Ừ." Thật ra, cô không thích kiểu học một kèm một này, vì áp lực quá lớn, luôn thấy bức bối trong lòng, mà học nhóm còn thấy thoải mái hơn, hơn nữa cô cũng sẵn sàng học.

Quý Vân Phi đưa ra quyết định, "Mai mốt học thêm xong, cậu đợi mình ở sảnh giải lao, mình sẽ dạy thêm cho cậu một tiếng, di giúp việc có hỏi thì nói sắp thi cuối kỳ nên trung tâm tạm thời tăng thêm giờ học."

Tường Tiểu Mễ lo lắng, "Có cản trở thời gian của cậu không?"

Quý Vân Phi chỉ nhìn vào đôi mắt cô, cậu không muốn trả lời câu hỏi ngớ ngẩn này.

Sau khi giải quyết được vấn đề, Tường Tiểu Mễ đã yên tâm hơn, không còn bồn chồn nữa.

Chuông vào học vang lên, cô làm tiếp bài tập Toán. Tâm trạng thoải mái, làm bài tập cũng nhanh hơn.

Lúc hết giờ học, Tường Tiểu Mễ gần như đã làm hết những bài cơ bản, tuy chưa làm được toàn đề, nhưng cô khá hài lòng.

"Cậu chép bài của mình không?" Quý Vân Phi đưa bài thi cho cô.

"Không chép đâu, thầy cũng biết trình độ mình tới đâu rồi." Tường Tiểu Mễ gộp bài của cậu chung với bài mình, rồi nhờ bạn đưa cho tổ trưởng môn Toán.

Cô tính lấy sách bài tập trong học bàn ra làm tiếp, Quý Vân Phi cản lại, "Đừng làm nữa, giờ giải lao là để giải lao, cậu cứ cố làm cũng không có tác dụng gì, ra ngoài đi dạo đi."

Tường Tiểu Mễ nghe theo lời cậu, ra ngoài đi dạo.

Sau thời gian điều trị, chân cô hồi phục rất tốt, có điều không dám dùng sức, nên vẫn còn đi đứng khập khiễng, nhưng không cần dụng nạng nữa.

Quý Vân Phi nào thích ngồi yên một chỗ, cứ rảnh giờ nào là cậu và Tiểu Bàn xuống sân chơi bóng rổ. Sân bóng rổ nằm phía bên phải trường học, cô có thể nhìn thấy sân bóng từ cửa sổ hành lang.

"Ồ, chịu ra ngoài hít thở không khí rồi hả?"

Tăng Kha ngồi xuống cạnh cô, đáng về uể oải.

Tường Tiểu Mễ im lặng, ánh mắt nhìn sân bóng rổ chầm chầm.

"Quý Vân Phi kêu cậu ra ngoài à?"

"Ừ."

"Cậu đứng kiểu người trọng sắc khinh bạn, mình kêu cậu ra ngoài chơi, cậu chẳng thèm nghe, thế mà cậu ta nói một tiếng thôi là cậu vội vội vàng vàng ra đây xem cậu ta chơi bóng." Tăng Kha mắng không nể nang.

Tường Tiểu Mễ đứng dậy, dịch người ra sau, dựa vào lưng của Tăng Kha, lưng cô nàng này mềm, tựa vào rất êm. Cô tựa một bên mặt vào lưng Tăng Kha, cười nói, "Cậu ấy sao so với cậu được, cậu mới là chân ái của tớ."

"Xê ra, đừng thả thính!"

"Cho cậu giận tiếp nè!" Tường Tiểu Mễ để hai tay dưới nách Tăng Kha, cù cho cô nàng cười.

Tăng Kha cười khanh khách, bị thọc léc ngứa không chịu được. Lúc hai người đang giỡn, bỗng nhiên có tiếng con trai vang lên, "Tường Tiểu Mễ."

Tường Tiểu Mễ ngoảnh lại, Tăng Kha cũng vô thức xoay lại nhìn, cô nàng nghe giọng quen quen, vừa nhìn đã sững sờ ngay.

Người vừa gọi Tường Tiểu Mễ chính là Hoắc Dương, cậu ta đưa cho cô một chồng tài liệu, "Đưa này cho Quý Vân Phi dùm mình, cảm ơn."

Mọi người đã định nhìn cô chính là bạn gái của Quý Vân Phi.

Lúc này, Hoắc Dương nhìn vào lớp nhưng không thấy bóng dáng của Quý Vân Phi, cậu ta cũng không quen ai trong lớp này, tài liệu quan trọng như vậy không thể giao cho người lạ, thật may tình cờ nhìn thấy Tường Tiểu Mễ.

Tường Tiểu Mễ nhận chồng tài liệu, "Không có gì."

Hoắc Dương không nán ná, đưa xong cũng xoay người rời đi.

Tường Tiểu Mễ chẳng quan tâm chồng tài liệu trong tay, cô thì thâm vào tai Tăng Kha, "Này nam thần của cậu tới, cậu xoay mặt sang chỗ khác chi thế?"

Trái tim Tăng Kha vẫn còn đập rất nhanh, cô nàng chạm vào tai, nóng hổi hổi.

"Mình hồi hộp."

"Cậu hồi hộp gì? Cậu ta có biết cậu thương thầm cậu ta đâu."

Này có thể gọi là có tật giật mình không nhỉ? Tăng Kha cũng chẳng biết nữa, dù sao bây giờ cô nàng rất vui. Cô nàng lấy tay che mặt, sau đó cười khúc khích.

Tường Tiểu Mễ, "... Cậu cười cái gì?"

Tăng Kha lắc đầu, vừa cười vừa trả lời, "Không có gì."

"..."

Tăng Kha làm sao không vui cho được, mấy ngày qua cô nàng không có dịp gặp Hoắc Dương, vì Hoắc Dương học lâu dưới, cô nàng đâu có cơ gì xuống dưới, không ngờ hôm nay lại tình cờ gặp cậu ta.

Đến khi chuông reo, Tăng Kha vẫn còn chìm đắm trong trạng thái mê trai.

"Cậu nhìn gì thế?" Quý Vân Phi thấy Tường Tiểu Mễ thử người nhìn phía trước, đâu biết thật ra cô đang nhìn Tăng Kha.

Tường Tiểu Mễ hoàn hồn, "Đâu nhìn gì, tớ suy nghĩ đề Toán thôi."

Suy nghĩ giây lát, Tường Tiểu Mễ ghé sát Quý Vân Phi, thì thào, "Này, cái cậu Hoắc Dương đưa tài liệu cho cậu đó, có bạn gái chưa thế?"

"Không biết nữa, mình không hứng thú chuyện riêng tư của người khác." Quý Vân Phi nheo mắt, "Sao vậy?"

"Không gì, tại này nghe mấy bạn nữ lớp mình nói về cậu ta."

"Đừng tò mò chuyện người khác nữa, lo làm bài đi, không hiểu chỗ nào để mình giảng cho."

"Biết rồi."

Do Quý Vân Phi kèm bài cho cô thêm một tiếng, nên khi cô ra khỏi trung tâm, trời đã tối mịt.

Vào mùa đông giá rét, ngồi xe điện về nhà chẳng hề thoải mái, gió lạnh rót vào cổ, lạnh thấu xương.

Di nói với cô, "Từ bữa sau đi lái xe đón con, trời trở lạnh rồi, con ngồi xe này y như đang chịu tội."

"Đi đừng đổi xe, chạy xe này cũng tiện mà, trung tâm chỗ con không có bãi đỗ xe hơi đâu."

Tiếng gió rít lần át tiếng nói, khiến di không nghe rõ lời nói của Tường Tiểu Mễ, sau đó di không trò chuyện nữa, tập trung chạy xe.

Quý Vân Phi vẫn đi theo họ, cậu còn tự tay kéo mũ của áo len đội lên cho Tường Tiểu Mễ, hai người còn không quên ăn sô cô la trong thời tiết giá lạnh, vui vẻ về tới công cư xá.

Về đến nhà, Tường Tiểu Mễ trở mắt nhìn chiếc xe đỗ trong sân.

"Dì, ba con về rồi hả?"

Di cũng ngạc nhiên, "Sao nói ngày mai mới về mà? Chắc lịch trình của ba con thay đổi đột ngột, nên thư ký mới không báo trước cho dì."

Tường Tiểu Mễ ngay lập tức thấy rất áp lực, bầu không khí xung quanh cũng trở nên ngột ngạt, mỗi lần ba về nhà là cô đều như vậy.

Vào phòng khách, cô ngoan ngoãn gọi, "Ba."

Tường Mộ Bình đang xem TV, ông bèn vặn nhỏ âm thanh, "Ừ, về trễ vậy?"

"Sắp thi cuối kì nên thầy dạy thêm một chút." Tường Tiểu Mễ để ba lô xuống, ngồi xuống đối diện ông.

Nét mặt Tường Mộ Bình bình thản, nhưng ánh mắt phức tạp, ông cứ nhìn chăm chăm cô, khiến Tường Tiểu Mễ căng thẳng, cô không biết chuyện gì xảy ra với ba, cũng không dám tò mò hỏi.

Lát sau, Tường Mộ Bình rót cục mờ miệng, "Quen bạn trai rồi à? Nãy ba thấy có một cậu nam tiễn con về."

Tường Tiểu Mễ giật bản mình, cảm giác cả thế giới đang sụp đổ.

Ba hỏi bằng quơ một câu như thế rồi im lặng, nhâm nhi tách trà, cô biết mình chạy trời không khỏi nắng, nhưng vẫn biện minh cho chính mình.

"Ba, tụi con không quen nhau." Cô cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình tĩnh.

"Thế à?" Tường Mộ Bình từ tốn đáp.

Không cần nói quá nhiều, một câu thôi cũng đủ làm người ta khiếp sợ.

"Không có thật mà ba, tụi con chỉ tan học cùng lúc thôi." Tường Tiểu Mễ căng thẳng đến ngực phập phồng, hai bàn tay nắm lại, siết thật chặt, cô không biết giải thích sao cho thật. Những lời phân trần này quá yếu ớt, rõ ràng không thể tin được.

Tường Mộ Bình vẫn không nhìn con gái, ông lấy cuốn tạp chí bên cạnh ra đọc.

Tường Tiểu Mễ biết rõ đây là diêm báo ba cô đang tức giận, cho cô cơ hội thành thật. Trước mặt ba, nói dối không phải là lựa chọn sáng suốt, nhưng nếu im lặng, khác nào là thừa nhận.

Cô hít một hơi thật sâu, "Ba, con không quen ai hết, con thực sự không nói dối, con và bạn ấy là bạn tốt của nhau, con chưa từng nghĩ sẽ đi quá giới hạn."

Tường Mộ Bình ngó lên, "Có khác gì đang quen bạn trai?"

Tường Tiểu Mễ há hốc mồm, đuối lý.

Tường Mộ Bình nghiêm mặt, "Ba đã nói với con thế nào? Nghe tai này lọt tai kia rồi hả?!"

Tường Tiểu Mễ, "Dạ không, con nhớ rất kỹ."

Tường Mộ Bình hừ một tiếng, "Nhớ kỹ? Đã nhớ kỹ thì sao con dám để cho con trai tiền mình về? Tường Tiểu Mễ, ai cho con lá gan đó? Há!"

Tường Tiểu Mễ cúi đầu, lúc này nói gì cũng như đổ thêm dầu vào lửa.

Tường Mộ Bình uống miếng nước bình tĩnh lại, "Ba đã nói với con nhiều lần, thân phận của con không giống những đứa con gái bình thường, tuổi này của con là tuổi ăn học, chỉ đơn giản học xong cấp ba, đừng mơ tưởng đến những thứ khác, con nghe xong rồi quên hết!"

Tường Tiểu Mễ, "Ngoài Tăng Kha, không ai biết thân phận của con."

Vừa nhắc tới Tăng Kha, Tường Mộ Bình càng tức giận, "Còn nhìn Tăng Kha người ta đi, không cần ai đốc thúc học hành, còn rất có ý thức, con học cùng một lớp với nó mà, phải noi gương người ta đi chứ!!"

Tường Tiểu Mễ không phục, "Con cũng đâu lãng phí thời gian, con luôn cố gắng học."

Tường Mộ Bình xua tay, "Được rồi được rồi, con nói sao cũng được, lúc trước cũng chính con nói đầu óc mình không thông minh, ba đã tin con. Giờ ba biết rồi, không phải con không thông minh, con vốn không tập trung học hành, mấy cái có đó của con không còn tác dụng đâu!"

Tường Tiểu Mễ vẫn kiên trì, "Con chưa bao giờ lơ là chuyện học, cũng không coi chuyện học là trò đùa."

Tường Mộ Bình ngăn con gái nói tiếp, "Nhưng hiện tại con không hề tập trung học hành, bây giờ ba cũng không ôm hi vọng vào con nữa, nói ba biết, con quen bạn trai từ khi nào?"

Tường Tiểu Mễ vẫn không chịu khuất phục, "Con không quen bạn trai."

"Rầm" một tiếng, Tường Mộ Bình đập cuốn tạp chí lên bàn, nổi giận đùng đùng, "Còn dăm cái! Có phải muốn ba đánh con thì con mới chịu khai thật?!"

Tường Tiểu Mễ sợ tới mức run lấy bầy.

Đúng lúc này, có người đến nhà.

Tiếng của đi giúp việc vọng tới từ cửa, "Ôi, Bách Xuyên đến đó à, lạnh lắm không?"

Tường Tiểu Mễ mở cửa trong bụng, là anh họ, cứu tinh của cô tới rồi, không thì tới nay chết chắc.

Tường Bách Xuyên đưa hành lý và áo khoác cho đi, "Cảm ơn đi."

Khi nhìn thấy Tường Mộ Bình đang ngồi trong phòng khách, anh ta sững sốt, không ngờ cậu Hai về sớm hơn dự định, anh ta hô "chú Hai", sau đó nhìn sang hành lý của mình.

"Sao? Thấy tôi ở nhà nên định trốn sao?" Giọng điệu Tường Mộ Bình lạnh tanh.

Tường Bách Xuyên cười, "Chú Hai, vẫn là chú hiệu con nhất."

"Con!" Tường Mộ Bình mắng, "Quá láo xược!"

Tường Bách Xuyên và Tường Tiểu Mễ đưa mắt trao đổi, cô nàng bĩu môi, tỏ vẻ mình vừa bị mắng, ánh mắt tủi thân cầu cứu.

Anh ta ngồi xuống cạnh Tường Tiểu Mễ, vỗ đầu cô, rồi tìm cơ hội dùm cô, "Em lên lầu đi, anh trò chuyện với chú Hai chút."

"Dạ." Tường Tiểu Mễ đứng phắt dậy, chỉ muốn bay lên phòng ngay lập tức.

"Ngồi xuống! Ba cho con đi chưa?" Tường Mộ Bình quát lên.

Tường Tiểu Mễ không dám cất bước, lại khép nép ngồi xuống sô pha.

Chuyện nghiêm trọng hơn Tường Bách Xuyên nghĩ, anh ta nhìn Tường Tiểu Mễ, "Sao vậy? Thi không được hả?"

Tường Mộ Bình trả lời thay, "Nó có lúc nào thi được hả?"

"Thế thì chuyện gì?" Tường Bách Xuyên muốn đọc ra chút gì đó từ ánh mắt của Tường Tiểu Mễ, nhưng cô nàng cứ cúi đầu mãi, anh ta nghĩ tới chuyện yêu sớm nhưng lại bác bỏ ngay, cô nàng này làm sao có gan làm chuyện đó.

"Chuyện gì vậy cậu?" Tường Bách Xuyên quay sang hỏi Tường Mộ Bình.

Tường Mộ Bình hằm hừ, "Chuyện gì à? Cánh nó cứng cáp rồi, bắt chước người ta yêu đương!"

Tường Bách Xuyên: "Yêu sớm? Chuyện tốt mà."

Tường Mộ Bình nhú mày, "Con thử lập lại lần nữa xem!"

Tường Bách Xuyên đứng thật dám lập lại, "Chuyện tốt mà, ít ra cũng cho thấy xu hướng giới tính bình thường."

Tường Mộ Bình tức đến nỗi không nói nên lời, "..."

Tường Tiểu Mễ rất muốn cười, nhưng vẫn ráng nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

****Truyện dần được mọi người yêu thích hơn, độ ngọt của truyện cũng đậm đà hơn, nhưng tốc độ up truyện vẫn rùa bò như thường, chắc cổ của các bạn cũng dài như hươu cao cổ rồi:p Sang tuần là Tết rồi, đã 4 năm tớ không ăn Tết ở Việt Nam, thích nhất là những lúc trước Tết, mọi người hồ hởi chuẩn bị áo quần, lên lịch đi chơi. Ở Nhật, họ đã chuyển sang ăn Tết Tây, và không khí Tết không hề vui như ở Việt Nam. Đó cũng là một điều hơi bị buồn. Và tuần sau, đúng tuần Tết lại là tuần tớ phải thi:(vàng, thi cả tuần Tết các bạn ạ. Thế nên, post hết chương 16, tuần kế tiếp sau tuần Tết, tớ mới post truyện lại nhé. Chúc các bạn một năm mới vui vẻ, an khang, gia đình hạnh phúc, gặp nhiều may mắn nhé ;)*

Tường Mộ Bình nén giận thật lâu mới lên tiếng, "Bách Xuyên, chắc có ngày con làm chú tít chết." Ông chỉ lên lầu, "Con xéo lên lầu ngay, chú nói chuyện với Tiểu Mễ xong sẽ tính sổ với con."

Tường Bách Xuyên biết rõ chú Hai muốn tính sổ chuyện gì với anh ta. Sau khi tốt nghiệp, vì không muốn bị gia đình quản lý nên anh ta đã ở lại nước ngoài và không trở về nước, còn lập nghiệp với bạn cùng lớp ở New York. Trời cao, Hoàng Đế xa, dù là người thân trong gia đình, hay ba mẹ, kể cả chú thím Hai, nếu không phải công vụ thì họ không cách nào xuất ngoại được, điều này đã tạo tự do cho anh ta. Quyết định liều lĩnh này của anh ta đã chọc giận người thân trong gia đình.

Tường Tiểu Mễ luồn tay ra sau túm lấy áo sơ mi của Tường Bách Xuyên, anh ta hiểu cô nàng muốn anh ta đừng đi.

Tường Bách Xuyên nhìn về phía nhà bếp, "Di ơi, có cơm chưa?"

"Xong rồi, có thể ăn ngay."

"Con đói quá."

Di bước ra hỏi Tường Mộ Bình, "Bí thư Tường, có thể dọn cơm lên được chưa?" Di nhìn Tường Tiểu Mễ, bà một tay chăm nom cô, bản thân cũng muốn giải vây giúp cô. Dù sao bà cũng có trách nhiệm trong việc cậu nam kia tiễn Tường Tiểu Mễ về nhà, bà nghĩ hai đứa nhỏ này sẽ không làm chuyện gì quá đáng nên đã làm ngo, không ngờ hôm nay bị bí thư Tường phát hiện.

Tường Mộ Bình thờ dãi ngao ngán, "Đi, ăn cơm trước thôi." Sau đó, ông nhìn Tường Tiểu Mễ, gương mặt vẫn nghiêm nghị, thốt lên, "Tôi nay không nói rõ ràng, sang tuần sau con khỏi đến trường nữa, quay về Bắc Kinh học ngay."

Tường Tiểu Mễ sợ hãi trong lòng, mặt thần thờ.

Tường Bách Xuyên xoa đầu của cô, "Ăn cơm thôi, đừng nghĩ nhiều nữa."

Bữa cơm ngọt ngào và đầy áp lực, gia đình họ ăn cơm rất có quy tắc, không nói chuyện trong khi ăn.

Tường Tiểu Mễ nào có khẩu vị ăn cơm, cô cứ nghĩ đến câu nói của ba lúc nãy: "quay về Bắc Kinh học ngay". Cô đã cố gắng hết mình, hy vọng sẽ thi được 110 điểm môn Toán để có thể tiếp tục ở lại Thượng Hải học hết cấp 3, chẳng ngờ lại gặp sự cố. Cô hiểu rõ tính của ba, cho dù cô có thi được hơn 110 điểm môn Toán cuối kỳ, cô cũng sẽ phải quay về Bắc Kinh học. Nếu quay về Bắc Kinh, sau này cô sẽ rất khó gặp lại Quý Vân Phi.

Trong siêu thị, Quý Vân Phi hất xì một cái, chắc do vừa nãy đi gió nên cảm lạnh rồi. Sau đại hội thể thao, cậu lao đầu vào ôn thi Toán, rảnh rồi thì chỉ Tường Tiểu Mễ những bài trọng tâm trên lớp, vì vậy không có thời gian ra siêu thị mua sô cô la. Cậu không đi dạo siêu thị đã nhiều năm, lúc nhỏ thường hay đến đây cùng mẹ, sau khi lên cấp hai thì không còn thích đi dạo phố hay siêu thị nữa.

Trên kệ chất đầy sô cô la, toàn loại nhập khẩu. Quý Vân Phi không biết Tường Tiểu Mễ thích ăn vị nào, cũng không biết cô thích nhãn hiệu nào, mỗi lần hỏi cô, cô luôn nói không kén chọn, loại nào cũng thích ăn.

Cậu suy nghĩ, rồi gửi tin nhắn cho Tăng Kha, [Bạn gì không?]

Tăng Kha cười, [Nếu cậu muốn hỏi tở chuyện của Tường Tiểu Mễ thì tở bạn:]

Thấy Tăng Kha tiện nói chuyện, cậu gọi điện luôn.

"Bên cậu sao ồn thế? Đang ở siêu thị hả?" Tăng Kha hỏi.

"Ừ."

"Mua bánh kẹo cho Tiểu Mễ hả?"

"Phải."

Quý Vân Phi đi một vòng quanh kệ sô cô la, thăm nhớ nhãn hiệu và vị sô cô la.

Tăng Kha khoá cửa phòng lại, nhỏ tiếng trên cậu, "Cậu vừa gặp Tường Tiểu Mễ, đã chung tình luôn rồi."

Quý Vân Phi không rảnh chém gió với Tăng Kha, cậu hỏi, "Tiểu Mễ thích ăn loại sô cô la nào?"

Tăng Kha trả lời, "Tiểu Mễ không kén chọn, nhưng cũng có loại bạn ấy không thích ăn." Rồi nói tên nhãn hiệu và vị sô cô la đó.

Quý Vân Phi, "...". Thế mà bữa giờ cậu đưa loại sô cô la mà cô không thích ăn nhất, nhưng cô lại ăn vui vẻ đến vậy.

Tăng Kha suy nghĩ kỹ càng, rồi giới thiệu cho cậu vài loại sô cô la Tiểu Mễ thường hay ăn.

Quý Vân Phi mua vài loại sô cô la đó mỗi thứ thêm một phần, còn những loại sô cô la khác thì chỉ mua một bịch. Lúc tính tiền, giỏ hàng toàn là sô cô la.

Mỗi ngày một viên, vừa hay cho cô ăn hết kỳ nghỉ đông, chừng nào khai giảng cậu lại mua nữa cho cô.

Siêu thị gần nhà Quý Vân Phi, lúc đi thang cuốn xuống lầu, cậu vô tình gặp ba mẹ đang đi dạo siêu thị. Cậu xuống tầng dưới, họ lên tầng trên. Với vóc dáng cao ráo nổi bật trong đám đông, ba mẹ cũng nhìn thấy cậu.

"Vân Phi, con tới đây làm gì?" Mẹ cậu tò mò nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện cô gái nào trạc tuổi cậu.

Quý Vân Phi, "Con đi mua đồ ăn vặt cho mấy bạn tham gia chung cuộc thi Toán, học xong tụi con hay đói."

Mẹ cậu gật đầu, tin tưởng, "Con xuống dưới chờ ba mẹ về chung đi."

Quý Vân Phi làm sao dám để mẹ thấy túi bóng cậu xách chứa đầy sô cô la, "Thôi, ba mẹ cứ từ từ đi dạo đi, con về trước đây, con còn nhiều bài tập làm."

Ba hiểu Quý Vân Phi hơn mẹ cậu, ông ngó túi bóng rồi đoán chắc cậu mua đồ ăn cho Tường Tiểu Mễ, nếu không đêm hôm khuya khoát lạnh lẽo thế này, Quý Vân Phi làm sao có động lực tới siêu thị mua đồ ăn cho bạn bè.

Ba xua Quý Vân Phi, ý bảo cậu về trước, "Chạy xe từ từ thôi."

Vị trí trên thang cuốn của họ đã cách xa nhau, cũng không thấy mẹ nói gì thêm, Quý Vân Phi mới hết hồi hộp.

Xuống lầu, cậu vội vàng nhét sô cô la vào trong ba lô, trên đường về nhà, cậu lại ghé tiệm tạp hoá mua vài bịch bánh quy và đồ uống, hòng ứng phó tính nhiều chuyện của mẹ.

Phía bên gia đình Tường Tiểu Mễ, mọi người cũng đã ăn gần xong.

Tường Bách Xuyên buông đũa, anh ta nhận được tín hiệu cầu cứu của Tường Tiểu Mễ suốt bữa cơm, thế là anh ta bèn nói với Tường Mộ Bình, "Chú Hai, Tiểu Mễ đang học tốt ở đây, tự nhiên lại bắt nó chuyển trường vậy?"

Tường Mộ Bình nhướng mắt, "Tốt? Tốt chỗ nào?"

Tường Bách Xuyên không muốn cãi nhau, từ từ giải thích, "Con bé đã học ở đây từ hồi cấp một rồi, cái gì cũng quen hết rồi, chú kêu nó chuyển trường về Bắc Kinh, làm sao nó thích nghi được, chưa kể ảnh hưởng chuyện học nữa."

Tường Mộ Bình, "Đâu còn là con nít lên ba mà sợ chuyển trường, đã mười lăm mười sáu tuổi rồi, có gì mà không thích nghi được? Một hai tháng là quen thôi."

Tường Bách Xuyên hỏi, "Vì nó yêu sớm?"

Tường Mộ Bình không phủ nhận, đúng thật lúc trước ông còn cân nhắc nếu con gái thi được cao điểm môn Toán, thì ông sẽ để con gái ở đây học tiếp, hơn nữa có Tăng Kha học cùng, con bé Tăng Kha này ngoan ngoãn, suy nghĩ đúng đắn, ông cũng yên tâm. Tuy nhiên, mọi chuyện bây giờ không như ông tưởng, vẫn là con gái đang tuổi trưởng thành, không có ba mẹ kề bên sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, hơn nữa chuyện đã xảy ra thật, ông không thể nào thoái thác trách nhiệm.

Tường Bách Xuyên biết điều chú Hai bắn khoán, anh ta nói, "Dù chú có bắt Tiểu Mễ về Bắc Kinh, cũng sẽ xảy ra chuyện tương tự thôi, Tiểu Mễ có về đó học cũng sẽ có con trai theo đuổi nó."

Tường Mộ Bình, "Sao mà giống? Sau khi về Bắc Kinh, chú và thím Hai của con còn có thời gian trông nom nó, dù chúng ta không có thời gian, còn có ba mẹ con trông chừng, còn hơn để nó ở đây."

Dứt lời, ông lại nói con, không thiết tha chuyện ăn uống nữa.

Tường Mộ Bình nhìn Tường Tiểu Mễ, trên mặt cô viết rành rành hai chữ "bướng bỉnh", "Con xem nó đi, không khác gì con ngựa hoang xổng chuồng, làm việc theo cảm tính, nếu không phải lúc đầu chú mềm lòng sợ nó về Bắc Kinh không thích nghi được, thì đâu có ra nông nổi như bây giờ, con coi nó đi, hết chuyện chân bị gãy, giờ tới chuyện yêu sớm, hết nói rồi!"

Tường Tiểu Mễ cố năn nỉ, "Ba, nếu cuối kỳ này con thi được điểm cao, ba cho con ở lại đây học tiếp được không?"

Tường Mộ Bình cũng không muốn làm ảnh hưởng chuyện học của con gái, "Ba nói rồi, ai cũng nói hay lắm, tới chừng nào con thi được 110 điểm thì mới tới nói điều kiện với ba."

Tường Tiểu Mễ thờ phào, ít nhất vẫn còn cơ hội. Chỉ còn hai tuần nữa là đến kỳ thi cuối kỳ, lỡ đợt này dễ dãi, cô thi được điểm cao thì sao?

Tường Mộ Bình hỏi cô, "Còn ăn nữa không?"

Tường Tiểu Mễ húp hết súp, rồi lắc đầu, "Con no rồi."

Tường Mộ Bình hất cằm về phía sofa đằng kia, "Qua đó ngồi." Tiếp đó nói với Tường Bách Xuyên, "Còn con đi lên lầu, chú muốn nói chuyện với Tiểu Mễ."

Nói nhiều sẽ khiến chú Hai càng giận, nên Tường Bách Xuyên nhìn Tường Tiểu Mễ với ánh mắt an ủi, sau đó đi lên lầu.

Hai cha con vẫn ngồi đối diện nhau như lúc này.

Tường Mộ Bình nhìn con gái, "Ba muốn biết con tính thế nào, tối nay nhất định phải nói rõ cho ba."

Tường Tiểu Mễ ngẩn người chốc lát, như thể biết mình nên làm gì, cô vội vàng lấy điện thoại trong ba lô ra, nhanh chóng xóa Wechat của Quý Vân Phi, sau đó ngồi xuống cạnh ba.

Tường Mộ Bình liếc nhìn con gái, không biết cô định làm gì.

Tường Tiểu Mễ đưa điện thoại đến trước mặt ông, "Ba, con sẽ xóa số liên lạc của cậu ấy ngay, rồi mai con sẽ nói rõ với cậu ấy, con hứa sau này sẽ không nói chuyện với cậu ấy nữa."

Tường Mộ Bình coi điện thoại, bên trên khung tin nhắn ghi tên "Đặng Tề", trong đó còn lưu tin nhắn Đặng Tề đã gửi cho cô:

[Mình mới mua xe đạp nè, đẹp hông?:D]

[Cậu đâu rồi?]

[Từ hôm nay, mình sẽ là sứ giả hộ tống cậu]

Tường Tiểu Mễ chỉ gửi lại một tin: [Cậu đừng đi theo tớ nữa, đi tớ sẽ phát hiện.]

Đặng Tề: [Yên tâm, không phát hiện được đâu, tớ sẽ đạp cách xe cậu xa chút, cậu tưởng mình ngu sao không biết!]

Tường Tiểu Mễ ngồi cạnh ba, đọc lại tin nhắn lần nữa. Đây là lúc chưa bị phát hiện, khi đó Quý Vân Phi lo ôn thi, không có thời gian tiễn cô về nhà, Đặng Kha đứng lúc mới mua xe đạp, ngày nào cậu ta cũng tí từng đạp theo cô về nhà, khiến cô phiền muốn chết. Thật không ngờ việc này lại hữu dụng.

"Cậu ta tên Đặng Tề?" Tường Mộ Bình hỏi, ông cứ thấy cái tên này khá quen.

Tường Tiểu Mễ gật đầu, sau đó xóa số liên lạc của Đặng Tề ngay. Cô áy náy trong lòng, để ngày mai từ từ giải thích cho Đặng Tề nghe. Cô không dám đưa Wechat của Quý Vân Phi cho ba xem, bởi có hôm cô và Quý Vân Phi trò chuyện đến hai ba giờ sáng, ba mà nhìn thấy nhất định sẽ đánh gãy chân cô ngay.

Tường Mộ Bình thấy con gái xoá tất cả liên lạc của Đăng Tề, lại hỏi, "Đăng Tề là bạn cùng lớp với con?"

Tường Tiểu Mễ thật thà trả lời, "Không phải, là cái bạn đung té con đấy."

Tường Mộ Bình gật đầu, sắp tới kỳ thi, ông cũng không muốn nhiều lời ảnh hưởng con gái thi cử. Lời hứa của con gái đã không còn đáng tin, xoá số liên lạc thì sao? Chính vì trước kia ông quá tin con gái, nên cô mới nghe tai này lọt qua tai kia, hơn nữa việc chuyển trường ông cũng đã quyết định rồi.

Tường Mộ Bình cũng đã mệt, ông khoát tay, "Tự mình kiểm điểm đi, còn phạm sai lầm lần nữa, ba nhất định đánh gãy chân con, lên lầu nghỉ ngơi đi."

Tường Tiểu Mễ ngạc nhiên, không ngờ lần này ba dễ dàng bỏ qua, "Cám ơn ba, con nhất định giữ lời hứa."

Lúc cô định cất điện thoại, nào ngờ có tin nhắn tới. Là tin nhắn giọng nói từ Quý Vân Phi.

Tìm Tường Tiểu Mễ như muốn nhảy ra ngoài, lúc nào không tới lại tới ngay lúc này chứ!

Khi cô lên nhìn sang ba, thấy ông ý vị thâm trường ngó cô, Tường Tiểu Mễ chỉ muốn quăng ngay điện thoại vào ấm trà của ba.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

***** Trong chương 16, mình thông báo ôn thi nên qua tuần Tết mới post tiếp, mà nay rảnh rảnh nên edit thêm 1 chương rồi nghỉ để ôn thi. Các bạn ăn Tết vui vẻ, gặp lại sau Tết:D**

Chương 17

"Quý Vân Phi là ai?" Ba nghiêm nghị nhìn vào mặt cô.

Tường Tiểu Mễ nói bừa, "Là tổ trưởng môn Toán của lớp con, tại con hay hỏi bài cậu ta nên thêm Wechat cho tiện." Sau khi nói dối, cô sợ chết khiếp.

"Tổ trưởng môn Toán?" Tường Mộ Bình lặp lại lần nữa.

Tường Tiểu Mễ gật đầu, "Dạ."

Tường Mộ Bình ra hiệu cho cô, "Để coi xem có đúng là giảng bài cho con không."

Tường Tiểu Mễ, "... Đã ba đời xem thì cô không nghe tin nhắn cũng không được rồi.

Tường Tiểu Mễ không dám trông mong vào chút may mắn ít ỏi của mình, lần này chắc chắn không thể đi học được nữa. Căn phòng đang ấm thế này, mà lưng cô đã đổ mồ hôi lạnh, cô run lấy bầy bầm vào màn hình, điều cô hi vọng nhất bây giờ chính là mình trở thành một người điếc.

Giọng nói quen thuộc của Quý Vân Phi vang lên, [Ăn cơm xong chưa? Mình làm xong hết bài ôn thi hôm nay rồi, cậu có bài nào không làm được thì gửi qua cho mình, đừng sợ làm phiền mình.]

Tin nhắn kết thúc.

Tường Tiểu Mễ ngạc nhiên mắt mở trắng trắng, không thể nào tin được, tin nhắn có thể thôi hả? Cô vội giấu đi nét mặt sùng sốt của mình, rồi xem phản ứng của ba.

Tường Mộ Bình cũng thờ phào, "Ôn thi gì?"

Tường Tiểu Mễ, "À, là cuộc thi Toán, dạo này cậu ấy đang tập trung luyện thi, con hỏi bài mà cậu ấy không có thời gian."

Tường Mộ Bình gật đầu, "Lên lầu học bài đi, kêu anh con xuống đây."

"Vâng."

Tường Tiểu Mễ như trút được gánh nặng, toan cất điện thoại lại không ngờ nó rung lên, vẫn là tin nhắn bằng giọng nói của Quý Vân Phi, thế là cô vội cất vào trong túi quần, cầm ba lô, chạy y như đang trốn nợ, lên lầu tìm anh họ.

Tường Bách Xuyên nhìn cô, "Vượt qua sát hạch rồi à?"

"Dạ." Tường Tiểu Mễ khập khiễng đi tới cạnh anh họ, ngồi xuống.

Tường Bách Xuyên đưa cho cô một túi giấy, "Bút em muốn đây."

Tường Tiểu Mễ cười, "Cám ơn anh."

Tường Bách Xuyên nhìn chằm chằm cô vài giây, trên mặt em họ anh viết rành rành hai chữ "vui vẻ", trong lòng anh ta cũng đoán được phần nào, "Quen bạn trai thật à?"

"Cũng không thể coi là quen."

"Như nhau thôi." Tường Bách Xuyên dặn dò cô, "Đề đặt chút, không chừng chú Hai cho người theo dõi em, đến lúc đó khóc cũng không kịp."

Tường Tiểu Mễ, "Em hiểu rồi." Dứt lời, cô thờ dài, ánh mắt đáng thương, "Anh, nếu ba bắt em về Bắc Kinh thật, anh nói em phải làm sao đây?"

Tường Bách Xuyên nói không cần nghĩ, "Còn làm gì nữa? Anh cho em tiền đi lại, để cuối tuần em có thể lên đến Thượng Hải."

Tường Tiểu Mễ cảm động đến không nói nên lời, "..."

"Nhưng anh mới gây dựng sự nghiệp, bây giờ là lúc cần tiền nhất."

"Có thiếu cũng có đủ tiền cho em đi lại." Anh ta đóng laptop, "Chú Hai bảo em lên lầu kêu anh xuống hả?"

"Vâng, chắc ba định lên lớp anh nữa đó."

Sau đó, Tường Bách Xuyên xuống lầu, còn Tường Tiểu Mễ về phòng mình.

Việc đầu tiên sau khi Tường Tiểu Mễ về phòng là gắn tai nghe, xong mở tin nhắn thứ hai lên nghe, giọng nói ấm áp quen thuộc truyền đến, "Sô cô la hôm nay mình cho cậu đó, đừng ăn nữa, mai mình đem mấy loại khác ngon hơn cho cậu ăn."

Tường Tiểu Mễ, "..."

Trán cô đỏ nỏ hời lạnh, nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, may là nãy không mở ra nghe, bằng không tối nay chân trái của cô chắc cũng gãy luôn.

Tường Tiểu Mễ để điện thoại ở chế độ im lặng, tiếp đó lập tức sửa lại danh bạ, đổi tên liên lạc của Quý Vân Phi thành "A Tăng Ka", để dễ phân biệt với số liên lạc của Tăng Kha, rồi cô trả lời tin nhắn của Quý Vân Phi, [Tối nay ba tớ ở nhà, cậu đừng gửi tin nhắn bằng giọng nói nữa, tớ không tiện nghe.]

Nãy giờ Quý Vân Phi đang đợi hồi âm của Tường Tiểu Mễ, cậu ngỡ cô đã đi ngủ rồi, [Được.]

Sau đó hỏi cô, [Ba cậu hay kiểm tra điện thoại của cậu sao?]

Tường Tiểu Mễ, [Không phải, nhưng tối nay xảy ra chút chuyện, ba thấy cậu tiến tớ về tới cư xá.]

Quý Vân Phi khó thờ, [Bị mắng rồi hả?]

[Không có.]

[Còn gât tớ!]

Quý Vân Phi đang làm bài thi, cậu ném luôn cây bút trong tay. Cậu biết gia đình Tường Tiểu Mễ cảm tuyệt cô yêu sớm, trong khoảng thời gian này cậu bị hai chữ "hạnh phúc" làm đầu óc lú lẫn, chủ quan quá mức.

[Tớ xin lỗi.]

Tường Tiểu Mễ, [Đâu phải lỗi của cậu, giờ không sao rồi.]

Quý Vân Phi, [Bỏ ba cậu không kêu cậu xoá số liên lạc của mình sao?]

Tường Tiểu Mễ, [Mình nói dối cậu là Đăng Tề, xoá số liên lạc của cậu ấy trước mặt ba mình.]

Quý Vân Phi, [...]

Tường Tiểu Mễ, [Thôi đừng nhắc nữa, đợi mai tớ tới trung tâm kể cậu nghe, mai cậu lên trung tâm không?]

[Nhất định tới.]

Một lát sau, Quý Vân Phi lại gửi tin nhắn cho cô, [Tiểu Mễ, tớ biết ba cậu là ai, ngay từ đầu đã biết rồi.]

Tường Tiểu Mễ đọc tin nhắn xong thờ người cả buổi, đầu óc trống rỗng không biết trả lời tin nhắn thế nào.

Quý Vân Phi lại gửi tiếp, [Vì vậy, ba năm cấp hai tớ không dám theo đuổi cậu, nếu không phải hiện tại tớ đang ngồi cạnh cậu, tớ vẫn không nghĩ đến việc theo đuổi cậu. Tớ biết khoảng cách của mình với gia đình cậu khá xa.]

Tường Tiểu Mễ không hiểu cậu đang ám chỉ gì, chẳng lẽ muốn rút lui?

[Cậu nói rõ hơn đi, bây giờ đầu óc tớ không suy nghĩ được nhiều.]

Quý Vân Phi, [Ý tớ nói, dù gia đình cậu thế nào, tớ cũng không quan tâm, tớ không chắc trong tương lai mình sẽ đạt được thành công to lớn gì, nhưng để cậu sống vui vẻ hạnh phúc, tớ vẫn có thể làm được.]

Mặt Tường Tiểu Mễ hơi nóng, không biết nói lung tung gì nữa đây, còn chưa chính thức yêu đương mà đã tính tới chuyện này luôn rồi.

[Tự nhiên sao cậu nói với mình điều này?]

Quý Vân Phi, [Thì tớ sợ ba cậu mắng cậu xong, cậu sẽ không để ý đến tớ nữa, muốn vạch rõ ranh giới với tớ.]

Tường Tiểu Mễ, [Minh sẽ không làm thế.]

Quý Vân Phi thở dài nhấn tiếp, [Tớ biết cậu không dám không nghe lời của ba, hiện tại mình sẽ không theo đuổi cậu, đợi thi Đại Học xong, chúng ta chính thức quen nhau.]

Cậu biết cô có nỗi khổ riêng, không muốn cô buồn lòng thêm, nên nhấn tiếp, [Cậu học bài đi, mai gặp nói sau.]

[Ừ.]

Đêm đó, Tường Tiểu Mễ hoàn toàn mất ngủ, trằn trọc cả đêm. Cô cứ nhớ tới những lời trong tin nhắn của Quý Vân Phi, như thể cậu đang thì thầm bên tai cô.

Đã ba giờ sáng, cô vẫn chưa ngủ, lại lấy điện thoại ra xem, dù cô không ngờ xóa đoạn đối thoại này nhưng lại không thể giữ nó được. Cô ghi nhớ từng chữ từng câu trong đoạn đối thoại, sau đó mới xóa đi.

Sáng hôm sau, ba và anh họ đều đi khỏi, ba phải tới nơi khác thị sát, còn anh họ về Bắc Kinh.

Căn biệt thự bỗng trở nên yên tĩnh.

Tường Tiểu Mễ đã trút được gánh nặng trong lòng, bèn tới nhà bếp tìm trái cây ăn.

"Dì, con muốn ăn đào."

"Có liền, rửa cho con ăn ngay." Dì mở tủ lấy trái cây ra.

Tiểu Mễ dựa vào bàn kính, "Dì, con không có ý gat dì."

Dì cười, "Dì biết tâm tư tụi con mà, con trai dì lúc còn đi học cũng nói dối dì miết, tưởng dì không biết gì hết, chứ dì biết mà không muốn vạch trần thôi."

Tường Tiểu Mễ nhìn dì, trố mắt, "Dì, dì biết bạn ấy tiễn con về hả?"

Dì cười ha ha hai tiếng, "Xe điện có gương chiếu hậu mà."

Tường Tiểu Mễ, "..."

Dì bắt đầu rửa trái cây, "Dì còn biết cậu thanh niên đó học cùng trung tâm với con, có lần dì thấy cậu ấy đi vào trung tâm nên đã đi theo, chờ tụi con vào lớp hết rồi, dì mới tới hỏi nhân viên trung tâm về cậu thanh niên đó."

Tường Tiểu Mễ ngạc nhiên đến há hốc mồm.

Dì nói tiếp, "Cô bé ở quầy lễ tân nhận ra dì, chắc cũng thấy tụi con hay đi với nhau, nên nghe dì hỏi cũng không giấu diếm dì, nói tên cậu ấy là Quý Vân Phi, tính tình tốt, lại rất giỏi Toán, còn đưa cho dì coi bằng tin cậu ta đỗ thủ khoa vào cấp ba."

Tường Tiểu Mễ cúi đầu rất thấp, mặt cô không dám lên tiếng.

Dì nói tiếp, "Ba mẹ con giao con cho dì, dì có trách nhiệm với họ cũng như với con, khi biết cậu ấy cũng không tới nỗi nào, hơn nữa thấy con là đứa biết chừng mực, nên dì mới mắt nhắm mắt mở."

Tường Tiểu Mễ bước tới ôm chầm lấy dì, vùi đầu lên vai dì làm nũng, "Cám ơn dì."

Đi lấy khăn lau tay, rồi vỗ đầu cô, "Đi cũng từng có tuổi trẻ, dù thời nào đi nữa thì tâm tư thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi cũng như nhau thôi, miễn con đừng lơ là chuyện học là được."

"Con hiểu mà, con sẽ không để ảnh hưởng chuyện học."

Chừng lát sau, Trương Tiểu Mễ lại giải thích, "Dì, tụi con lên trung tâm không phải chơi đâu, cậu ấy chỉ muốn giảng bài cho con."

"Ừ, dì biết, thứ sáu tuần trước con nói thầy con thêm tiết, dì biết làm gì có dạy thêm tiết nào đâu, mỗi lần con học thêm tiết nào là thầy sẽ gửi thông báo vô điện thoại dì mà. Bữa đó dì thấy lo lo nên có lên trung tâm coi sao, ài ngờ thấy hai đứa đang ngồi làm bài."

Trương Tiểu Mễ, "... Hoá ra không có chuyện gì giấu được người lớn hết."

Đi đã rửa trái cây xong xuôi, "Nè, qua ăn đi."

Tối sáng cuối tuần đầy mong chờ, Trương Tiểu Mễ đến trung tâm sớm mười phút. Trong sảnh giải lao, Quý Vân Phi đã đến đợi cô từ sớm. Đằng Tề cũng có mặt, nhìn về mặt cậu ta trông hậm hực.

Nhìn thấy cô đến, cậu ta liền chất vấn, "Cậu liệt mình vào danh sách đen!"

Trương Tiểu Mễ giải thích, "Hôm qua ba mình về, không biết nghe ai nói mình yêu đương ở trường, sau đó bắt mình xoá số của cậu."

Cô không nói tí mĩ cho Đằng Tề biết, cũng không muốn nói chuyện tới qua Quý Vân Phi tiền cô về nhà.

Đằng Tề, "Thế là cậu xoá liên há?"

Trương Tiểu Mễ, "Phải."

Đằng Tề, "Vậy sao cậu không xoá luôn số của Quý Vân Phi?"

Quý Vân Phi chen vào nói, "Bởi vì tớ còn phải giảng Toán cho Tiểu Mễ."

Đằng Tề hết đường để cãi, hừ một tiếng, rồi đưa điện thoại mình cho Trương Tiểu Mễ, "Thêm lại đi, rồi lưu tên con gái cho an toàn."

Trương Tiểu Mễ biết Đằng Tề rất nhây, cô không kết bạn lại với cậu ta trong Wechat, cậu ta sẽ kéo nhéo bên tai cô mãi.

Thêm số liên lạc xong, Quý Vân Phi liền đuổi Đằng Tề đi, "Cậu vào lớp đi, mình có chuyện nói với Trương Tiểu Mễ."

Đằng Tề mờ ám nói, "Có chuyện gì mà mình không thể nghe?" Miệng thì nói thế, chứ cậu ta vẫn biết điều tránh mặt.

Quý Vân Phi ngó Trương Tiểu Mễ, cả đêm thao thức suy nghĩ, cậu chuẩn bị rất nhiều lời định nói với cô, thế mà gặp nhau rồi mọi lời nói bỗng trở nên dư thừa.

"Mấy giờ tự học sau này mình sẽ để giảng bài cho cậu."

Trương Tiểu Mễ, "Vậy không phải làm ảnh hưởng cậu học thi sao?"

Quý Vân Phi, "Không sao hết, về nhà mình ôn thêm là được."

Nói xong, hai người yên lặng nhìn đối phương. Nhìn vài giây, Trương Tiểu Mễ không chịu nổi ánh mắt thăm thiết của cậu, bèn đảo mắt nhìn chung quanh.

Đã sắp tới giờ lên lớp, Quý Vân Phi lấy bạch kẹo và bạch bánh sữa nhét vào túi áo của cô, "Đừng nghĩ lung tung nữa, lo học đi."

Trương Tiểu Mễ ngoan ngoãn gật đầu, "Mình biết rồi."

Hai tuần tiếp theo là giai đoạn ôn thi căng thẳng, mỗi ngày ngập ngụa trong núi bài kiểm tra của các môn. Trương Tiểu Mễ và Quý Vân Phi không thể trò chuyện nhiều như lúc trước nữa, nhưng mỗi ngày túi áo của cô luôn được Quý Vân Phi nhét đầy bạch kẹo.

Càng gần cuối năm, thời tiết càng lạnh hơn. Thượng Hải đã lát phát tuyết, kỳ thi cuối kỳ diễn ra sau đợt tuyết đầu mùa. Trước kì thi một ngày, phiếu báo danh đã được phân phát. Trương Tiểu Mễ xem thử phòng thi và số thứ tự của Quý Vân Phi, cậu thi ở phòng đầu tiên, số thứ tự cũng nằm đầu tiên. Trường họ dựa theo kết quả thi giữa kỳ để phân phòng thi, những ai đạt điểm cao sẽ thi ở phòng đầu tiên, Giang Nguyệt thi giữa kỳ đạt hạng mười, nên được xếp vào phòng thi đầu tiên cùng phòng với Quý Vân Phi ở lầu một.

Cô thi ở lầu hai, ngay ở lớp mình, cách phòng thi của cậu chừng bảy tám phòng.

"Cậu thi phòng nào?" Quý Vân Phi nghiêng đầu nhìn qua.

Trương Tiểu Mễ đưa phiếu báo danh cho cậu xem, phiếu được ghi rất đơn giản, bao gồm số báo danh, phòng thi và số thứ tự.

Quý Vân Phi thấy cô thi ngay tại lớp họ, liền nói với cô, "Thi xong cậu đừng đi đâu cả, mình sẽ tới tìm cậu đi ăn cơm."

Tường Tiểu Mễ không lên tiếng, cho đến giờ phút này, cô mới nhận ra mình và Quý Vân Phi khác biệt thế nào. Hoá ra họ cách nhau ngàn ấy phòng thi.

"Sao vậy?" Cậu hỏi nhỏ, cậu cảm nhận cô đang rầu rĩ.

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Không có gì."

Quý Vân Phi, "Lo môn Toán không được điểm cao à?"

"Ừ." Cô chỉ trả lời ngắn gọn.

"Đừng tự tạo áp lực cho bản thân, sức mình làm tới đâu thi tới đó, không được điểm cao cũng không sao. Nếu cậu thật sự chuyển trường về Bắc Kinh, mình sẽ tiết kiệm tiền tiêu vặt, cuối tuần tới Bắc Kinh thăm cậu, mình cũng sẽ thi đại học ở Bắc Kinh."

Quý Vân Phi sờ nhẹ tóc đuôi ngựa của cô, "Không gặt cậu đâu, mình chắc chắn sẽ học đại học ở Bắc Kinh, nếu như cậu muốn đi du học, mình sẽ đi cùng cậu, cậu đi đâu thì mình đi đó."

Tường Tiểu Mễ bỗng nhiên muốn khóc, cô vội quay mặt sang chỗ khác không nhìn cậu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Quý Vân Phi không biết Tường Tiểu Mễ bị sao, ngờ mình nói sai cái gì, cậu vội kéo ống tay áo của cô, "Cậu sao vậy? Mình nói sai gì hả? Cậu nói mình đi mình sửa."

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Không có."

"Vậy cậu xoay mặt qua đây, cậu không xoay lại tức là đang giận."

"..."

Tường Tiểu Mễ nguyền cậu, lại nghiêng mặt ổn định tâm trạng, chưa kịp ngoảnh lại thì trong tay cô có thêm một bịch kẹo.

"Đừng giận." Quý Vân Phi cho cô bịch kẹo QQ.

Tường Tiểu Mễ quay lại nhìn cậu, "Mình không có giận."

"Mai một đừng hờ ra là quay mặt sang chỗ khác, đưa lưng với mình, biết chưa?"

Tường Tiểu Mễ lặng lẽ xé bịch bánh, lấy vài viên kẹo bỏ vào miệng, vị chua hoà lẫn trong cái ngọt, dư vị ấy giống như tình yêu thanh xuân ngọt ngào.

Tan học, các bạn lục tục ra về. Quý Vân Phi muốn ở lại sắp xếp phòng thi nên cậu cầm ba lô của mình lẫn của Tường Tiểu Mễ lên, "Cậu ra ngoài hành lang chờ mình, mình xếp lại bàn ghế rồi dán số báo danh xong rồi chúng ta cùng về."

"Được."

Quý Vân Phi bận tới mất trong phòng cùng vài bạn khác, Tường Tiểu Mễ ngồi thành thói ăn kẹo.

"Ồi giờ! Lại ăn này nữa hả? Ăn đến nghiện luôn rồi à?" Tăng Kha đi tới, rất tự nhiên lấy vài viên kẹo ăn.

Tường Tiểu Mễ không kể cô nàng nghe rằng bịch kẹo là do Quý Vân Phi mua cho cô.

"Xếp bàn ghế xong rồi à?" Tường Tiểu Mễ hỏi xong liền nhìn đáo đác vào phòng học, mấy bạn nam vẫn còn cúi đầu kéo bàn.

Tăng Kha nhàn nhã đáp, "Nhờ phước của cậu đó, Quý Vân Phi kêu mình khỏi dọn, để đám con trai họ làm được rồi." Cô nàng nghiêng đầu nhìn Tường Tiểu Mễ, "Nhắm môn Toán qua không?"

Tường Tiểu Mễ thờ dãi, "Không biết nữa."

Tăng Kha hai tay chống cằm, "Đừng nghĩ nhiều, thi tốt hay không tốt cũng như nhau, dù cậu có thi được 110 điểm thì chú Tường cũng sẽ tìm đại lý do nào đó bắt cậu về Bắc Kinh học, cậu một thân một mình ở Thượng Hải, chú và cô Tường nhất định lo lắng."

Tường Tiểu Mễ chia cho cô nàng thêm vào viên kẹo, "Khỏi an ủi mình, sức mình tới đâu mình biết mà. Còn cậu kia, mình đi rồi cậu sao giờ? Còn ai tán dóc bí mật nho nhỏ đó với cậu nữa?"

Bí mật nho nhỏ đó có liên quan tới Hoắc Dương.

Tăng Kha cười, "Mỗi ngày cứ đứng giờ mình sẽ báo cáo tiến triển cho cậu." Sau đó, cô nàng nhìn xuống sân bóng rổ, Hoắc Dương và Đằng Tề đang chơi bóng với hội bạn. Ôi, không biết tới chừng nào cô mới được đứng ở sân bóng cầm áo dùm cậu ấy, rồi đưa nước cho cậu ấy uống.

"Đi thôi." Quý Vân Phi đã xong việc, cậu vỗ nhẹ đầu Tường Tiểu Mễ, đeo luôn hai ba lô lên vai.

Tăng Kha muốn ở lại xem Hoắc Dương chơi bóng, nên vẫy tay chào họ.

"Tăng Kha thích Hoắc Dương?" Qua khỏi cửa quẹo cầu thang, Quý Vân Phi hỏi Tường Tiểu Mễ.

Tường Tiểu Mễ ngạc nhiên, "Sao cậu biết?"

Quý Vân Phi, "Trong đám loi nhoi đó, mặt mày nhìn tạm được chỉ có Đằng Tề và Hoắc Dương, nhưng Đằng Tề học hành bình thường, Tăng Kha sẽ không thích, vậy thì chỉ còn Hoắc Dương."

Tường Tiểu Mễ không nói phải hay không, cô không muốn rêu rao bí mật của bạn thân, dù người đó là Quý Vân Phi đi chăng nữa, cô bèn lảng sang chuyện khác, "Giả mặt mày nhìn tạm được?" Đằng Tề và Hoắc Dương tính ra cũng đẹp trai đó chứ.

Quý Vân Phi, "Phải coi so với ai."

Tường Tiểu Mễ cười, "Tự kỷ."

Quý Vân Phi có lòng nhắc nhở, "Nếu người Tăng Kha thích là Hoắc Dương, cậu khuyên bạn ấy cảm mến bình thường được rồi, đừng quá nghiêm túc."

"Là sao?" Tường Tiểu Mễ không hiểu ý của cậu.

"Hoắc Dương có bạn gái rồi, học trường khác, là bạn học cấp hai của cậu ấy."

"..."

Một lát sau, Quý Vân Phi thấy Tường Tiểu Mễ vẫn im lìm, "Cậu đừng lo lắng quá, chờ có cơ hội thì bóng gió cho Tăng Kha hiểu là được."

Tường Tiểu Mễ "ừ" một tiếng, những chuyện như thế này không hề có cách giải quyết tốt nhất.

Trời trở lạnh, dì lái xe đưa đón Tường Tiểu Mễ, Quý Vân Phi vẫn đạp xe đến trường. Ba của cậu muốn tới đón nhưng cậu không cho, chỉ nói rằng muốn rèn luyện cơ thể. Cậu vẫn như trước tiễn Tường Tiểu Mễ về nhà mỗi ngày, khác biệt là xe của Tường Tiểu Mễ chạy trên đường cao tốc, còn cậu đạp xe trên vỉa hè, cách nhau một vành đai xanh.

Tường Tiểu Mễ ngồi ở ghế phụ, vừa lên xe liền ngó ra cửa sổ xe. Có lẽ dĩ biết Quý Vân Phi vẫn tiếp tục tiễn cô về nhà, nên mỗi lần lái xe đều chạy làn xe trong cùng, nói rằng tránh tầm nhìn của xe sau. Tốc độ đạp xe của Quý Vân Phi tương đương với xe họ, nên cô và cậu có thể song song nhìn thấy nhau. Thình thoảng cậu nhìn cô cười, nụ cười rất ranh mãnh.

Ngày thi thứ ba, môn thi đầu tiên là Ngữ văn, môn thứ hai là Hoá học, đối với Tường Tiểu Mễ, hai môn này rất nhẹ nhõm. Chiều này sẽ thi Toán, lúc cô ngồi chờ giám thị phát thi, trái tim cô đập thật mạnh. Bài thi chưa phát tới bàn cô, cô đã cầm bút vẽ lung ta lung tung lên tờ nháp. Dù biết xác suất thi được 110 điểm rất thấp, nhưng cô vẫn ôm một tia hy vọng, cầu mong đề thi lần này dễ nuốt.

Tiếng chuông hết giờ làm bài vang lên, khi giám thị thu bài, Tường Tiểu Mễ thở dài. Khỏi cần chờ có điểm, cô cũng biết mình phải về Bắc Kinh học rồi, vì đề thi kì này còn khó hơn đề giữa kỳ, cô còn chưa kịp làm hai bài cuối.

Quý Vân Phi nộp bài thi sớm nửa tiếng, theo quy tắc, sau khi nộp bài thi không được phép ở lại khu vực thi, khi nghe thấy tiếng chuông, cậu chạy như bay lên lầu. Độ khó bài thi lần này tăng lên, cậu vẫn làm được nhưng đối với Tường Tiểu Mễ thì rất khó khăn.

Khi cậu tới cửa lớp, giám thị cũng vừa cầm bài thi đi ra. Các bạn học rời khỏi lớp, Quý Vân Phi len lỏi trong đám đông đi vào. Cậu ngồi xổm trước bàn của Tường Tiểu Mễ, hai tay khoanh lại để lên bàn, cầm tựa lên tay.

Tường Tiểu Mễ nhìn cậu, "Cậu lẹ thế?"

"Ừ, nghe tiếng chuông một cái là tót chạy tới đây, ngồi chờ ngoài cửa này giờ." Cậu không dám nói mình nộp bài trước nửa tiếng, sợ làm cô buồn. Song, nhìn nét mặt của cô là cậu biết cô không làm được bài. Cậu im lặng cùng cô, không nói chuyện.

Tường Tiểu Mễ cất bút, thè học sinh vào hộp bút, trong lòng cô rất khó chịu.

Lúc sau, Quý Vân Phi lên tiếng, "Hôm qua tớ coi lại tài khoản của mình rồi, có nhiều tiền lắm, nào là tiền lì xì mấy năm nay, rồi tiền của ba mẹ, ông bà ngoại, ông bà nội cho tớ, ba mẹ tớ chưa bao giờ quản lý chuyện tiền nong của tớ nên số tiền đó tớ giữ hết, tớ đếm rồi, đủ tiền lên Bắc Kinh thăm cậu mấy năm luôn."

Tay Tường Tiểu Mễ khựng lại, cô ngẩng đầu nhìn cậu, "Cậu đang dỗ mình hả?"

Quý Vân Phi, "Dỗ cậu gì chứ? Tớ đã nói tới thăm cậu thì nhất định không thất hứa. Hồi nghỉ hè lớp chín, mẹ mình còn cho tớ tiền để tự đăng ký tham gia trại hè ở Mỹ, tớ đều tự làm hết, mẹ tớ cũng nói 16 tuổi không coi là nhỏ nữa, chuyện gì cũng phải tự mình quyết định. Chuyện học cũng thế, dù sao cũng không phải ba mẹ mình học."

Tường Tiểu Mễ, "Tự nhiên nói mấy cái này với tớ vậy?"

Quý Vân Phi cười dịu dàng, nhưng vẻ mặt rất nghiêm túc, "Tớ muốn cho cậu biết, tớ không trẻ con, rất chín chắn, nói tới thăm là nhất định sẽ đi."

Tường Tiểu Mễ nhin cười không được, "Ngày nào cũng ăn kẹo mà không trẻ con hả?"

"Chẳng phải vì muốn thấy cậu vui thôi sao?"

Quý Vân Phi vịn bàn đứng lên, "Đừng nghĩ nhiều, ba cậu vốn muốn bắt cậu về đó, dù cậu thi nhiều điểm thì ba cậu cũng quyết định vậy thôi."

Nói rồi cậu đi tới bục giảng lấy ba lô của cô, đeo lên vai, "Đi thôi, dẫn cậu đi chơi bóng nhé?"

"Chơi bóng?"

"Ừ, dạy cậu chơi bóng rổ, bữa giờ cậu lo ôn bài, hôm nay khoan ôn đã, thư giãn chút đi."

Trong sân, Đằng Tề và Tiểu Bàn cùng đám bạn đang chơi bóng rổ, cho dù đang thi cuối kỳ, bọn họ cũng phải thư giãn, vì ít người nên chỉ chơi nửa sân.

Quý Vân Phi chỉ phía sân bên kia, "Chúng ta sang sân đó chơi đi." Cậu vừa đeo hai ba lô, vừa ôm bóng rổ.

"Nè, lão đại với chị dâu của cậu tới kìa." Có người trêu Đằng Tề.

"Mợ, không nói móc ông đây, mấy người sẽ chết hả!" Đằng Tề ném quả bóng xuống rồi đi qua sân bên kia.

Đám bạn chỉ cười, né sang một bên.

Đằng Tề tí tón đi qua, "Tiểu Mễ Mễ."

Tường Tiểu Mễ lườm cậu ta, "Im ngay!"

Quý Vân Phi để ba lô xuống, đá Đằng Tề một cái, "Xéo về chỗ của cậu."

"Không xéo đấy, sân này nhà cậu mở hả?" Đằng Tề cũng đá lại Quý Vân Phi, rồi quay sang nói tiếp với Tường Tiểu Mễ, "Bạn nhờ cậu ta dạy chơi bóng rổ sao? Cậu nhờ đúng người rồi đó, cậu ta dạy cậu là cậu ném vào rổ được ngay."

"Cậu đâu ra nói nhiều thế!" Quý Vân Phi kéo cậu ta ra xa, rồi nói nhỏ, "Cậu đừng ba hoa nữa được không?! Tâm trạng Tiểu Mễ hôm nay không tốt, tớ mới dẫn cậu ấy chơi bóng rổ."

Đằng Tề ân cần hỏi, "Sao không tốt? Tại chân chưa khỏi à?"

"Không phải, bạn ấy thi Toán không được."

"Bạn ấy làm Toán không được chẳng phải bình thường sao?"

"Thi không được phải về Bắc Kinh học." Quý Vân Phi xua tay, "Cậu về bên kia chơi đi, đừng phiền bạn ấy!!"

Đằng Tề hơi sững sốt, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, "Chuyển trường?"

"Ừ."

Quý Vân Phi không nhiều lời, nói xong quay người đi về phía Tường Tiểu Mễ.

Đằng Tề trở mặt ngạc nhiên, rồi đâm đầu chạy tới chỗ Tường Tiểu Mễ, cậu ta không phải người biết giữ bí mật, hơn nữa thắc mắc chuyện gì là phải hỏi rõ, "Tường Tiểu Mễ, phải lần trước lúc tiễn cậu về nhà, bị ba cậu thấy nên nghĩ cậu yêu sớm, cho nên mới bắt cậu chuyển trường?"

Quý Vân Phi, "... Sao cậu...." Cậu cũng không biết mắng gì cho hay.

Tường Tiểu Mễ không hề bụng, đầu sao tới lúc chuyển trường thì mọi người cũng sẽ biết, có gì phải giấu diếm.

Cô lắc đầu, "Không hẳn vậy."

Đằng Tề không bộp chộp như ngày trước, giọng điệu cậu ta nghiêm túc, "Để tớ đến nhà hứa với ba mẹ cậu, sau này không theo đuổi cậu nữa, không làm phiền cậu luôn, cũng không làm ảnh hưởng chuyện học của cậu, cậu đừng đi được không?"

Về mặt Tường Tiểu Mễ cũng sợ, không ngờ cậu ta phản ứng dữ vậy.

Đằng Tề kéo ống tay áo lên cao, cậu ta đã nói thì sẽ nhất định làm, "Mình không theo đuổi cậu nữa, thật đó, chúng ta coi như bạn thân, cùng học hết ba năm này được không?"

Tường Tiểu Mễ, "Thật sự không liên quan tới cậu mà, ba mình từ lâu đã muốn mình về đó học, là do mình chán chừ, và lại ba mẹ mình đều không ở Thượng Hải, họ nói không thể làm phiền di mãi."

Đằng Tề vò đầu bứt tóc, tâm trạng rất bức bối.

Chừng lát sau, cậu ta lên tiếng, "Được, về Bắc Kinh cũng rất tốt, để mẹ cậu có thể chăm sóc cậu, lần trước cậu nằm viện, mẹ cậu đâu có thời gian tới thăm."

Rồi cậu ta lại cười nói, "Đến lúc đó mình tới Bắc Kinh tìm cậu đi chơi."

Dứt lời, cậu ta cảm giác có ánh mắt lạnh thấu xương nhìn mình chòng chọc.

Cậu ta quay sang ngó Quý Vân Phi, "Nhìn gì mà nhìn! Là mình bảo tới Bắc Kinh thăm Tiểu Mễ trước đấy nhé, nói cậu biết rồi đó, đừng bắt chước mình đấy!"

"..."

Điện thoại của Đằng Tề reo lên, là ba cậu ta gọi tới, nói rằng đang ở trước cổng trường chờ cậu ta.

Cậu tay vẫy tay chào, "Mình về trước đây." Cậu ta cũng không quên nói với Tường Tiểu Mễ, "Nghỉ hè là mình tới Bắc Kinh tìm cậu liên, ba mình có công ty ở Bắc Kinh, mình hay lên đó chơi lắm."

Quý Vân Phi lười so đo với Đằng Tề, cậu ném bóng rổ cho Tường Tiểu Mễ, "Cậu ném đi, tớ nhật bóng cho."

Cậu kêu Tiểu Bàn đưa mình một quả bóng khác, sau đó làm mẫu cho cô xem.

Tường Tiểu Mễ ném hai mươi lần, không lần nào bóng lọt rổ, đến nỗi tay cô mỏi nhừ, đổi lại tâm trạng rất vui vẻ.

Quý Vân Phi vẫn lo nhật bóng cho cô, "Ném nữa không?"

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Mệt quá à."

Thấy không còn sớm, Quý Vân Phi đưa ba lô lại cho Tường Tiểu Mễ đeo, ba lô của cậu chỉ có bút và bộ đề nên nhẹ, "Cậu đeo giúp mình đi, mình xoay bóng cho cậu xem."

"Được." Tường Tiểu Mễ thích xem cậu xoay bóng. Cô nghĩ nó rất tuyệt vời, chỉ một ngón tay mà có thể xoay bóng, quả bóng còn xoay mãi không rớt.

"Ai dạy cậu thế?" Tường Tiểu Mễ hỏi.

"Thấy trên tivi nên học theo, lúc rảnh rỗi thì lấy bóng ra luyện xoay." Ngón trỏ tay trái của cậu đỡ quả bóng, tay phải tăng tốc độ xoay của bóng.

Tường Tiểu Mễ cũng muốn chơi, kết quả là, cô vừa đụng quả bóng thì nó mất trọng tâm, rớt xuống đất.

Lúc sau khi Quý Vân Phi đang xoay bóng, cô cố ý đụng cánh tay cậu một cái, khiến quả bóng rớt xuống, lăn sang bên đường.

"Tường Tiểu Mễ!"

"Ha ha."

Những tia nắng mùa đông dịu ngọt phủ vàng, đầu đấy có hai người cùng nhau cười giòn vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

**** Tớ đã thi xong và chờ làm lễ tốt nghiệp hehe. Sau khi thi xong, lo đi làm thêm để kiếm chút gạo về VN chơi, thành ra k có đăng truyện được. Hiện tại tớ đang ở Vn, tầm 10 ngày, có thời gian nhiều hơn nên sẽ post thêm cho mọi người đọc. Cảm ơn mọi người đã đợi truyện.*

Chương 19

Bên ngoài trường, đi giúp việc nhìn qua kính xe thấy hai đứa trẻ đang đùa giỡn vui vẻ trong sân trường. Bà lén liếc nhìn bà Tường, mẹ của Tiểu Mễ đang ngồi ở ghế phụ. Bà không ngờ rằng chiều nay bà Tường đột ngột trở về Thượng Hải, còn nói muốn cùng đi đến đón Tiểu Mễ, trước đó bà đã lén gửi tin nhắn thông báo cho Tiểu Mễ rằng mẹ cô bé cũng cùng tới, chắc hẳn cô bé mãi chơi nên không để ý điện thoại.

Theo như bà biết, ba mẹ của Tiểu Mễ kết hôn qua mai mối, mẹ của Tiểu Mễ tên Nhậm Ngan Văn, là con gái rượu của nhà họ Nhậm, từ nhỏ đã trưởng thành trong gia cảnh sung túc, tính tình hiền lành. Tuy bí thư Tường trông có vẻ nghiêm nghị và có cảm giác xa cách, đôi khi cũng rất gia trưởng, nhưng sau khi kết hôn, ông đối xử rất tốt với mẹ của Tiểu Mễ, tình cảm vợ chồng khăng khít. Song, bí thư Tường vẫn là một người rất cố chấp.

Nhậm Ngan Văn nhìn thấy Tiểu Mễ có cử chỉ thân mật với một cậu thanh niên, ban đầu bà còn sừng sốt, sau đó chỉ ngồi nhìn chằm chằm về phía trước, không thể hiện cảm xúc nào. Bà chống khuỷu tay lên bệ cửa xe, ngón tay miết mi tâm.

Khoảng cách chỉ có 10 mét, thế mà qua mấy phút rồi Tiểu Mễ vẫn chưa ra tới cổng, hai người vừa đi vừa chơi bóng, có khi quả bóng lăn ra sau thì họ đi ngược lại nhặt về. Đi tới rồi lùi lại, cả hai hoàn toàn không nản nóng ra khỏi trường.

"Lúc trước Tiểu Mễ cũng như vậy sao?" Nhậm Ngan Văn hỏi đi.

Đi lác đầu, "Không có, chắc hôm nay thi Toán không được nên xuống tinh thần, cho nên cậu bạn kia mới giúp Tiểu Mễ giải khuây."

Nhậm Ngan Văn, "... Còn định nói đỡ cho con bé?!"

Đi không dám cãi lại, càng nói càng làm rối chuyện chứ chẳng giúp được gì.

Nhậm Ngan Văn dặn bà, "Lái xe đến lễ đường." Bây giờ đang thi cuối kỳ, bà không muốn chuyện này ảnh hưởng đến cuộc thi của Tiểu Mễ.

Đi lái xe đậu ở lễ đường, như vậy sẽ không thấy được cảnh trong sân trường. Bà đắn đo suy nghĩ, rồi thẳng thắn nói, "Bà Tường, Tiểu Mễ rất ngoan, nếu như có chuyện, tôi chắc chắn sẽ không gạt bà."

Nhậm Ngan Văn, "Nếu không phải hôm nay tôi thấy tận mắt, bà định kể cho tôi nghe chắc?"

Đi, "... Sau đó đi vội giải thích, "Tôi biết cậu thanh niên này, học chung lớp với Tiểu Mễ, còn là thủ khoa trong kì thi vào cấp ba của trường Tiểu Mễ, hơn nữa môn Toán cũng đạt điểm cao nhất cấp thành phố, bình thường hai đứa nó hay trao đổi việc học, chắc do kỳ thi áp lực quá lớn, nên hai đứa trẻ chơi đùa thư giãn một chút thôi."

Nhậm Ngan Văn: "... Lời của đi khiến bà cảm thấy mình chẳng khác gì là mẹ kế của Tiểu Mễ.

Cách đây một thời gian, Tường Mộ Bình gọi điện thoại nói với bà rằng Tiểu Mễ ở Thượng Hải y như ngựa hoang, nếu không quản thúc chắc chắn sẽ hư hỏng, qua học kỳ sau sẽ đưa Tiểu Mễ về Bắc Kinh học. Lúc đó, bà từ chối không chút do dự, vì đối với một đứa con gái, việc chuyện trường sẽ có ảnh hưởng nặng nề, đặc biệt là những đứa có sức học bình thường, sau khi xếp vào lớp mới, chắc chắn sẽ bị người ta bàn tán.

Kết quả là Tường Mộ Bình nói Tiểu Mễ có khuynh hướng yêu sớm, chuyển về Bắc Kinh để họ còn có thời gian trông chừng con gái, ngay cả khi họ không ở nhà thì vẫn còn có những người người khác.

Mười lăm phút sau, Tường Tiểu Mễ mới ra khỏi trường. Cô nàng bước đi khập khiễng, nhìn thấy biển số xe rồi đi tới.

Nhậm Ngan Văn mở cửa xuống xe, Tường Tiểu Mễ nhìn thấy bà liền sững sờ, hô lên từ xa, "Mẹ."

Vóc dáng cao ráo như một người đã trưởng thành, thật ra vẫn chỉ là một đứa con gái bé bỏng.

Nhậm Ngan Văn bước tới, cầm lấy ba lô thay con gái, "Sao muộn vậy, hôm nay trực nhật à?"

Tường Tiểu Mễ còn định làm sao viện lý do, nghe mẹ hỏi xong cô không suy nghĩ gì liền gật đầu, "Dạ, mấy lần trước đều do Tăng Kha trực nhật thay con, giờ con đi lại được rồi nên tự mình làm."

Cô ôm cánh tay của mẹ, "Mẹ, sao mẹ lại có thời gian đến đón con thế?"

"Ba con nói chân con chưa khỏi hẳn, nên mẹ thấy lo."

"Không phải con đã gọi video để mẹ xem rồi sao, giờ con đi được rồi."

"Video chỉ là video, sao mà giống được."

Nhậm Ngan Văn và Tường Tiểu Mễ ngồi ở băng ghế sau, sau khi lên xe, bà cẩn thận đặt chân của Tiểu Mễ lên đùi mình, nhẹ nhàng xoa bóp chân cho con gái, "Còn đau lắm không?"

"Đã hết đau rồi, chỉ là chưa dám đi nhanh."

"Tái khám chưa?"

"Con tái khám rồi, cũng ổn, bác sĩ nói cơ địa con tốt, hơn nữa nhà Đăng Tề gửi cho con nhiều đồ ăn dinh dưỡng của nước ngoài, giờ không sao hết."

Nhậm Ngan Văn mát xa chân cho con gái, để tăng cường lưu thông máu.

"Chứng nào mới thi xong?" Bà hỏi Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ nghiêng người tựa vào cửa xe, mắt nhìn qua cửa kính, cô nàng chưa tìm thấy Quý Vân Phi trong đám đông. Sau đó mới quay đầu lại, trả lời, "Còn hai ngày nữa."

Nhậm Ngan Văn gật đầu, "Vậy mẹ chờ thêm hai ngày, tới hôm thi xong, con cùng mẹ trở về Bắc Kinh."

Tường Tiểu Mễ bàng hoàng, "Ngày mốt là đi sao? Con còn định nhận báo cáo kết quả và bài tập nghỉ đông nữa."

Nhậm Ngan Văn, "Đề Tăng Kha lấy dùm con được rồi, dù gì tết năm nào chú Tăng của con cũng dẫn Tăng Kha đến nhà mình, tới đó đưa con cũng kịp làm mà."

Tường Tiểu Mễ há hốc mồm, không tìm được lý do nào để phản đối.

Nhậm Ngan Văn nhìn con gái, bà vờ như cái gì cũng không biết, hỏi cô, "Con sao thế?"

Tường Tiểu Mễ, "Đạ không có gì."

"Vui quá hoá buồn à?" Nhậm Ngan Văn cố ý hỏi.

Tường Tiểu Mễ, "Chắc tại lâu quá không về đó nên sợ lạ lắm."

"... Làm như mấy trăm năm rồi con chưa về Bắc Kinh vậy."

Lặng im trong chốc lát, Tường Tiểu Mễ lựa lời nói khéo, "Mẹ, con về Bắc Kinh cũng không có ý nghĩa gì, ba với mẹ đâu có ở nhà, trong nhà chỉ có mình con, chán lắm, hay là con ở lại Thượng Hải chơi với Tăng Kha."

Nhậm Ngan Văn, "Có ai kêu con ngồi lì ở nhà đâu, con có thể qua nhà ông bà nội, rồi qua nhà ông bà ngoại nữa, mấy bữa nay anh họ con về rồi, không phải vui hơn ở lại Thượng Hải sao? Con về Bắc Kinh vừa khéo để đi con nghỉ ngơi một thời gian."

Tường Tiểu Mễ chỉ biết cười, không nói tiếp. Cô cảm giác ba đã nói gì đó với mẹ nên mẹ mới đợi cô thi xong rồi cùng về Bắc Kinh. Hai người họ bắt đầu liên kết tìm cách trị cô rồi.

Nhậm Ngan Văn có điện thoại gọi đến, là thư ký của bà gọi tới, lúc này bà đã gửi tin nhắn cho thư ký, dặn dò thư ký sắp xếp việc chuyển trường cho Tiểu Mễ. Bà nhìn Tiểu Mễ rồi mới nhận cuộc gọi.

Tường Tiểu Mễ không hứng thú với cuộc gọi của mẹ, bởi bà sẽ luôn trả lời "Ừ, phải, được, cứ làm như năm ngoái", cô bèn xoay người nhìn ra ngoài xe.

Đó giờ đi luôn yêu chiều cô, nên chiếc xe vẫn chạy sát lề đường, cô nhìn thấy Quý Vân Phi mà tầm nhìn không vướng một xe nào, thỉnh thoảng cậu còn nhìn qua phía này. Tường Tiểu Mễ hạ kính xe xuống chỉ đủ để lộ nửa khuôn mặt cùng Quý Vân Phi bốn mắt nhìn nhau, hai người mỉm cười với nhau.

Nhậm Ngan Văn nói xong điện thoại, thì thấy cậu thanh niên ngoài xe, mặt mày cũng sáng sủa đẹp trai. Nếu đứng cạnh Tiểu Mễ, tính ra cũng rất xứng đôi, dẫu sao tuổi tác còn quá nhỏ, loại tình cảm này sẽ không bền lâu. Bà cũng không thể nào dung túng con gái mới mười lăm, mười sáu tuổi lo là chuyện học để yêu đương, chẳng khác nào hại con gái. Nhậm Ngan Văn thở dài, thu lại ánh nhìn, bởi lúc này chỉ còn cách coi như không thấy gì. Thời thì cứ kệ hai đứa, hai ngày nữa mỗi đứa một nơi, dần dần tình cảm sẽ phai nhạt.

Ngày hôm sau, Tường Tiểu Mễ đến trường sớm gần một tiếng.

Quý Vân Phi còn đến sớm hơn cả cô, các bạn khác có đến sớm cũng đi thẳng vào phòng thi của mình và chuẩn bị cho bài kiểm tra tiếp theo, chỉ có mỗi Quý Vân Phi tìm ghế, rồi ngồi cạnh bàn thi của Tường Tiểu Mễ vừa ôn bài.

Vì đây là kì thi trong trường nên sẽ không gắt gao trong việc mặc đồng phục, do đó hôm nay Tường Tiểu Mễ không mặc đồng phục, cô vận áo len trắng giản dị, một phần tóc búi "cù tỏi", phần còn lại thì để xoã trên vai, có vài lọn tóc bị mắc trong cổ áo.

Quý Vân Phi thò tay nhìn cô, cười bảo, "Bánh trôi nước."

Tường Tiểu Mễ dùng sách đánh nhẹ vào vai cậu, "Cậu không tới phòng thi đi?"

"Tớ đó sớm làm gì?" Cậu chống đầu, nhìn chằm chằm vào mắt cô, "Tối qua ngủ không ngon hả?"

"Cũng bình thường."

"Nói dối, mắt thâm quầng rồi kia." Quý Vân Phi nằm sấp lên bàn của cô, "Nói tớ biết đi, sao vậy? Vẫn còn buồn chuyện môn Toán à?"

"Không phải." Tường Tiểu Mễ nói tiếp, "Tối mai mình phải về Bắc Kinh."

"Vì chuyện này?"

"Ừ."

"Trường gì?" Tiếp đó, cậu thốt lên, "Tối qua mẹ còn hỏi mình nghỉ đông định đi đâu chơi, mình kêu sẽ đi Bắc Kinh, đến lúc đó sẽ tìm cậu đi chơi."

Tường Tiểu Mễ ngờ vực, "Cậu không có gặt mình chứ?"

"Gặt ai cũng không gặt cậu, bây giờ không, sau này càng không."

Niềm vui qua đi, Tường Tiểu Mễ bắt đầu lo lắng, "Gia đình không bao giờ cho tớ đi chơi một mình, lúc nào cũng có xe theo mình."

Đến lúc đó vốn không có cơ hội để cùng cậu đi dạo.

Quý Vân Phi chỉ vào đầu của mình, "Yên tâm, trong này có cách."

"Cách gì?"

"Giờ chưa nói cậu biết được, nói chung là sau khi tới Bắc Kinh, cậu cứ làm tốt nghĩa vụ chủ nhà là được."

Ngày càng đông học sinh đến phòng thi, Quý Vân Phi đứng lên, "Thi xong mình tìm cậu, chúng ta cùng tới căn tin ăn cơm." Hôm nay thi tiếng Anh, môn này quá đơn giản đối với Tường Tiểu Mễ, cô nhất định sẽ nộp bài sớm.

Tường Tiểu Mễ gặt đầu, bỗng nhiên trên bàn có thêm một hộp kẹo cao su, là Quý Vân Phi để lại trước khi đi. Cô mở ra, bỏ một viên vào miệng, sau đó lấy tiêu thuyết tiếng Anh trong ba lô ra đọc. Độ khó của bài thi tiếng Anh cuối kỳ vừa phải, Tường Tiểu Mễ nộp bài sớm hơn ba mươi phút. Cô chưa bao giờ kiểm tra lại bài tiếng Anh sau khi làm xong, cứ thấy làm tốt là nộp.

Giám thị hỏi cô, "Không kiểm tra lại sao?"

"Không cần ạ, cảm ơn thầy."

Tường Tiểu Mễ bước tới bục giảng lấy ba lô của mình, vì sau khi nộp bài, không được phép ở lại phòng thi, nên cô xuống lầu, ngồi chờ Quý Vân Phi ở bồn hoa cạnh phòng thi của cậu.

Cô vừa phoi nắng vừa đọc tiểu thuyết. Quý Vân Phi cũng đã làm xong bài thi, nhưng cách giờ kết thúc có mười lăm phút nên không được phép nộp bài ra sớm. Cậu kiểm tra lại đáp án, thấy không vấn đề gì, bèn để bài ở góc bàn chờ giám thị thu. Thấy rảnh, Quý Vân Phi cầm đề thi lên rồi xé một góc nhỏ phía dưới thành hình trái tim, tiếp đó cậu lấy bút đỏ trong hộp bút ra, tô lên miếng giấy, còn vẽ cả tranh. Đúng lúc giám thị đi tới bàn của cậu, sau khi thấy liền gõ lên bàn, "Lo kiểm tra lại bài."

Quý Vân Phi gặt đầu, nhanh chóng cắt tờ giấy hình trái tim đó.

Chuông hết giờ vang lên, giám thị thu đề thi và đáp án, mọi người chưa ra khỏi phòng thi được. Quý Vân Phi nghiêng đầu nhìn ra ngoài, thấy Tường Tiểu Mễ đang đứng ở cầu thang chờ cậu, cô cũng đang dáo dác nhìn vào phòng thi. Cậu nhướn mày tỏ vẻ đắc ý với cô, Tường Tiểu Mễ cười đáp lại.

Khi giám thị thông báo họ có thể ra khỏi phòng thi, Quý Vân Phi phóng ra ngoài nhanh như tên bắn, sau đó hai người sóng vai cùng đi đến căn tin.

Cậu hỏi, "Cậu nộp bài trước bao nhiêu phút?"

Tường Tiểu Mễ, "Nửa tiếng."

Quý Vân Phi lấy kiệt tác cậu đã làm từ trong túi quần ra, "Đưa tay đây."

"Gì vậy?" Cô duỗi tay trái theo lời cậu.

Quý Vân Phi đặt miếng giấy trong lòng bàn tay của cô, Tường Tiểu Mễ xem xong liền nắm chặt trong tay. Cậu tặng cô một mảnh giấy nhỏ, là hai trái tim dính liền với nhau, còn có một mũi tên cupid nữa.

(1) Miêu tả về tóc của Tiểu Mễ:

https://haibonhang7.files.wordpress.com/2019/03/v2-2f9223b4022ac6019cfd4eca33625f9_hd-e1551417552496.jpg

(2) **Bánh trôi nước - 糯米小丸子**: Theo tó, QVP thấy TM mặc áo trắng, rồi cột tóc búi tói, nên mới gọi TM là "trôi nước".:))) Hay tại thấy con người ta đẹp dễ, thanh thoát, ngon miệng quá nên mới tưởng tượng như thế nhỉ:))

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

"Đưa miếng giấy đó cho mình." Quý Vân Phi lấy băng keo hai mặt trong ba lô ra, xé một miếng nhỏ.

Tướng Tiểu Mễ, "Cậu định dán đâu?"

"Một chỗ rất an toàn lại có thể nhìn thấy hàng ngày." Quý Vân Phi dán băng keo lên mặt sau của miếng giấy hình trái tim, sau đó duỗi tay ra, "Đưa điện thoại đây."

Tướng Tiểu Mễ lơ mờ đoán được cậu định dán vào đâu, nên đưa điện thoại cho cậu.

Quý Vân Phi tháo ốp lưng trong suốt ra, dán miếng giấy lên mặt sau điện thoại, rồi gắn ốp lưng lại, đưa cho cô, "Nếu không nhìn gần, ai cũng sẽ nghĩ ốp lưng có sẵn hình mũi tên Cupid."

Tướng Tiểu Mễ nhìn kỹ nhiều lần, vậy là có thể nhìn thấy mỗi ngày mà không sợ bị ai phát hiện. Cái này có thể xem như "vật định tình" giữa họ không nhỉ?

Đến căn tin, Quý Vân Phi hỏi Tướng Tiểu Mễ, "Muốn ăn gì?"

"Cậu mua gì, mình ăn đó."

"Không kén ăn à?"

"Thật đấy." Tướng Tiểu Mễ còn nhanh nhẩu giơ ba ngón tay lên cam đoan.

Quý Vân Phi tìm chỗ ngồi cho cô rồi đi mua cơm.

Sau khi cậu mua cơm xong quay lại, và biểu cảm của Tướng Tiểu Mễ là thế này đây.

"Hả?" Giọng điệu của cô nghe ra không hài lòng, cô nhìn khay cơm của mình toàn cá, sau đó ngẩng lên nhìn Quý Vân Phi, "Sao cậu mua cho mình cá kho tàu?"

Quý Vân Phi cười nói, "Ăn cá thông minh, bỏ óc, có thể học giỏi Toán." Cậu đưa đũa cho cô, "Này cậu nói không kén ăn mà?"

Tướng Tiểu Mễ, "Tớ không ăn món này đâu, tớ đòi với cậu." Dứt lời, cô đổi hai khay cơm cho nhau.

Khay cơm của cậu đều là món mặn: tôm rim và tàu hũ ky cuộn thịt. Dù cô không thích ăn cho lắm, nhưng không đến nỗi không thể ăn.

Quý Vân Phi nhìn cô, "Cậu không thích ăn cá, hay là lười tách xương?"

Tướng Tiểu Mễ, "Tớ thích ăn chứ, cũng không hề lười, tớ cũng tự lùa xương được." Dẫu sao bây giờ cô thích để cậu tách xương cho mình hơn.

Quý Vân Phi tách xương cá ra, chọn những miếng thịt cá ngon nhất để sang một bên.

"Này là cho mình ăn hả?" Tướng Tiểu Mễ chỉ vào những miếng thịt cá.

Quý Vân Phi không ngẩng đầu lên mà chăm chú tách xương cá, "Đừng tưởng bở."

Tướng Tiểu Mễ cười, rất tự nhiên gấp hết những miếng cá mà cậu đã lùa vào khay của mình.

"Bạn ơi, không ngại ngồi chung bàn chứ." Giọng nói bất cần truyền tới.

Tường Tiểu Mễ và Quý Vân Phi cùng ngẩng đầu, đã thấy Đăng Tề ngồi xuống cạnh Tường Tiểu Mễ.

Quý Vân Phi đẩy khay com của cậu ta, "Biến! Còn nhiều chỗ trống vậy mắc gì ngồi đây?"

Đăng Tề cũng chẳng vừa, "Bàn này chắc của nhà cậu quá, mình muốn ngồi đâu cần xin phép cậu à!"

Cậu ta vừa cầm đũa lên định ăn, nào ngờ vai bị vỗ một cái, "Qua đối diện ngồi."

Là Tăng Kha, cô nàng muốn ngồi chung với Tường Tiểu Mễ.

Tăng Kha đẩy khay com của Đăng Tề sang phần bàn đối diện, rồi đặt khay com của mình xuống, dặt lẩy cánh tay Đăng Tề, "Để mình ngồi đây, mình có chuyện nói với Tiểu Mễ."

Đăng Tề không nhúc nhích, "Cậu ngồi cạnh Quý Vân Phi thì cũng nói chuyện được mà?"

Tăng Kha, "Tớ không thích."

Thế là hai người cứ tôi một câu chị một câu.

Tường Tiểu Mễ nhìn Đăng Tề, "Cậu nhường con gái không được hả?"

Đăng Tề nghe lời Tường Tiểu Mễ, đành chuyển qua đối diện ngồi.

Tăng Kha hỏi Tường Tiểu Mễ, "Chùng nào cậu về Bắc Kinh?"

"Tối mai."

Tăng Kha cũng biết trước nên không mấy may ngạc nhiên, "Vài ngày nữa anh họ mình về nước, anh ấy kêu mình dẫn đi tham quan Bắc Kinh, đến lúc đó mình sẽ tìm cậu làm hướng dẫn viên, dù sao mình cũng lạ đường lạ lối ở Bắc Kinh."

Anh họ của cô sinh sống ở nước ngoài, rất ít khi về nước, mỗi lần về cũng rất vội vàng, đợt này được nghỉ dài ngày nên anh ấy muốn đi Bắc Kinh chơi.

Tường Tiểu Mễ biết anh họ của Tăng Kha, anh ấy không những là người khéo ăn nói, hoà đồng, mà còn là sinh viên xuất sắc của khoa Toán trường đại học Harvard, lúc trước khi anh ấy về Thượng Hải có ở nhà Tăng Kha một thời gian, mấy người họ đã cùng đi chơi.

Tường Tiểu Mễ gạt đầu, "Được thôi, tới đó mình sẽ đi đón hai người."

Tăng Kha, "À phải rồi, mình sẽ gọi điện cho chú Tường, nói mình muốn đi chơi nên cậu sẽ đi cùng mình vài ngày, tiện thể để cậu thư giãn."

Tường Tiểu Mễ, "Được, lúc đó ba mẹ chắc có ở nhà, tới nhà mình ăn com."

Đăng Tề vẫn nhìn Tăng Kha, "Lớp trưởng Tăng, cậu xấu tính quá."

Tăng Kha lườm cậu ta, "Tớ xấu tính chỗ nào?"

Đăng Tề, "Người sáng suốt cũng nhìn ra cậu tính giới thiệu bạn gái cho anh họ, còn định qua nhà ăn com hả? Muốn gặp phụ huynh chứ gì."

Tăng Kha trừng cậu ta, "Anh tớ đã có bạn gái rồi! Cậu lo ăn đi, đừng nhiều chuyện!"

Sau đó, cô nàng quay sang nói chuyện với Tiểu Mễ, "Trước khi đi mình sẽ gọi cho cậu."

"Được."

Quý Vân Phi thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Tăng Kha nhưng không nói gì.

Lúc ăn com, Đăng Tề vừa ăn vừa đeo tai nghe xem phim.

Tường Tiểu Mễ thương lượng xong với Tăng Kha, mới nhìn thấy khay com của Đăng Tề có sườn xào chua ngọt, "Bộ trưa nay có món sườn hả?"

Quý Vân Phi không biết cô nàng thích ăn sườn, "Ừ, cậu muốn ăn ư?"

Tường Tiểu Mễ nghĩ ngợi, "Thôi, trưa mai ăn vậy, chúng ta còn nhiều đồ ăn lắm, ăn không hết đâu."

Quý Vân Phi nhìn quây com bên kia, thấy mọi người xếp hàng rồng rắn, hơn nữa còn không biết phải xếp bao lâu mới mua được, thế là cậu nhìn Đăng Tề, cậu ta đang chăm chú coi phim. Trong khay của cậu ta có sáu miếng sườn, Quý Vân Phi gấp ba miếng sườn cho Tường Tiểu Mễ, cũng tự gấp một miếng cho mình.

Tăng Kha thấy họ ăn, tự nhiên cũng thấy thèm, cô nàng lén gấp một miếng vào trong khay của mình rồi che lại, ráng nhịn cười, vờ như không có gì mà

bắt đầu ăn mấy món khác.

Đằng Tề mới chỉ ăn được một miếng sườn, đợi cậu ta chia đôi đĩa vào khay com thì đã trống trơn, không gấp được gì hết. Cậu ta bèn ngẩng đầu nhìn lên, khiếp, chẳng còn miếng thịt nào.

"Sườn của mình đâu!" Sau đó, cậu ta quay sang Quý Vân Phi, "Cậu chừa cho mình một miếng chết à."

Quý Vân Phi, "Ồn ào cái gì, nể mặt cậu mới ăn đấy." Rồi cậu gấp tôm trong khay của Tường Tiểu Mễ cho cậu ta, "Ăn này đi, bỏ lăm."

"Tớ muốn ăn nặn! Ai ăn tôm!"

"Ai nói cậu tôm là món chay thế? Thích thì ăn, không ăn thì lát nữa đến tôm cũng chẳng có mà ăn." Quý Vân Phi làm bộ muốn gấp lại con tôm đã bỏ vào khay của cậu ta, bị Đằng Tề đưa tay ngăn lại, "Biến!"

Ba người họ vừa ăn sườn vừa cười khúc khích, Đằng Tề tức đến nổi muốn bẻ phôi, cậu ta ngẩng lên nhìn quầy bán com, tính đi mua thêm một phần sườn xào để ăn, song, bây giờ đang là giờ cao điểm, dòng người xếp hàng dài lê thê, cậu ta thở dài, đành ăn tôm thôi.

Đang ăn, Đằng Tề để ý thấy đuôi gà trong khay của Tăng Kha, thế là cậu ta gấp nhanh như chớp bỏ vào khay của mình. Khi Tăng Kha kịp phát hiện, cậu ta đã nhanh chóng cắn một miếng, hồng ngần cô nàng cướp lại.

Bữa ăn kết thúc trong tiếng cười giòn vui vẻ. Quý Vân Phi và Đằng Tề đi siêu thị, Tường Tiểu Mễ và Tăng Kha rảo bước về phòng học.

Những trường tuyết sẽ rơi dày trong những ngày này, không ngờ tuyết chỉ rơi lát phát, hôm nay nắng trời dịu nhẹ chiếu rọi khắp nơi.

"Vẫn là Bắc Kinh đẹp nhất, có thể nhìn tuyết rơi nhiều." Tăng Kha búi ngùi nói.

Tường Tiểu Mễ, "Vậy tớ đòi cho cậu, cậu đi Bắc Kinh đi."

Tăng Kha, "Ai thêm." Cô nàng đi rồi, sau này làm sao thấy Hoắc Dương được nữa?

"Nè, nếu cậu quay về Bắc Kinh, cậu với Quý Vân Phi tính sao?"

"Không biết nữa."

"Vẫn tiếp tục hả?"

"Cậu ấy muốn tiếp tục, tớ cũng sẽ tiếp tục."

"Ồi, sao nay dũng cảm thế."

"Thì tại ăn nhiều kẹo quá nên cứng như kẹo luôn rồi."

Hai người cùng cười, mỗi người đều mang trong lòng một tâm sự.

Tuổi trẻ ấy mà, là quãng thời gian của bao tâm sự, bao xúc động.

Tiếng chuông vang lên chấm dứt môn thi cuối cùng, vậy là học kỳ này đã kết thúc. Mấy bạn học cùng lớp lục tục trở về phòng học, bởi chủ nhiệm tổ chức họp lớp. Ai nấy cũng lười xếp lại bàn nên cầm ghế và tìm chỗ trống ngồi đợi.

Quý Vân Phi ngồi cạnh Tường Tiểu Mễ, "Thi sao rồi?"

"Cũng tạm được."

Chủ nhiệm lớp đã đến, ông chỉ dặn dò vài câu đơn giản, và ba ngày sau sẽ phát sổ liên lạc.

Khi các bạn khác đã ra về hết, hai người họ mới ra khỏi lớp.

"Cậu đi Bắc Kinh xong phải quay lại đây trong ba ngày, chắc sẽ mệt lăm." Quý Vân Phi thản nhiên nói.

Tường Tiểu Mễ cắn môi, "Tớ sẽ không quay lại."

Quý Vân Phi ngỡ mình nghe lầm, "Hả?"

Giọng Tường Tiểu Mễ lí nhí, "Mẹ của mình kêu Tăng Kha nhận sổ giữm."

Quý Vân Phi sững sốt thật lâu mới tiếp nhận sự thật này, cậu rầu rĩ "ừ" một tiếng, rồi im lìm.

Đoạn đường từ dãy phòng học đến cổng trường chưa bao giờ ngắn như ngày hôm nay, họ vẫn còn muốn đi tiếp nhưng chưa gì đã đến cổng trường.

Tường Tiểu Mễ dừng lại, "Mẹ tớ đang chờ ở cổng, lát nữa xe sẽ đi thẳng tới sân bay." Ý của cô là cậu đừng tìm xe của cô trên đường, vì cô sẽ không đi qua con đường về nhà đó.

Quý Vân Phi gạt đầu, lấy rất nhiều thứ từ trong ba lô ra, sau đó nhét hết vào trong hai túi áo của cô, đây đều là những đồ ăn vặt cô thích. Tường Tiểu Mễ cũng lấy quả chia tay trong ba lô ra, là bút do anh họ mang về cho cô.

"Đủ cho cậu dùng đến khi tốt nghiệp đó."

Quý Vân Phi nhận hết toàn bộ, "Không đủ thì tớ xin cậu thêm"

"..."

Hai người im lặng, dường như không có gì đặc biệt để nói. Ai cũng không muốn đi, nán nã được phút nào hay phút đó. Dẫu gió bắc vẫn thổi từ con, Tường Tiểu Mễ không hề thấy lạnh. Đến cuối cùng, Quý Vân Phi đành lên tiếng, "Mau đi đi, đừng để trễ máy bay."

Tường Tiểu Mễ cứ cúi đầu đứng đó, không muốn đi. Hai tay cô siết chặt quai túi, chuyện chia ly như thế này, có trường hợp chia xa rồi nhanh chóng gặp lại, có trường hợp một khi chia xa là ly biệt cả đời, đâu ai biết cô và Quý Vân Phi thuộc trường hợp nào.

Cô nhìn cậu, "Cậu nói nghỉ đông sẽ đến Bắc Kinh chơi."

Quý Vân Phi, "Ừ, nhất định tớ sẽ đi."

Tường Tiểu Mễ thâm thở phào và vẫy tay chào cậu, hai người gần như cùng lúc quay lưng. Cô bước ra khỏi trường học, còn cậu quay lại lấy xe đạp.

Ngồi vào xe, đồ ăn vặt trong túi áo của Tường Tiểu Mễ rơi ra ngoài.

"Đây là gì?" Mẹ nhặt lên ngắm soi, "Con bắt đầu ăn mấy món này từ khi nào? Trước kia con đâu thích ấy mấy?"

"Vâng, chắc do lớn rồi."

"..." Mẹ lẳng lặng nhìn cô, rồi lại nhìn đồ ăn vặt trong tay, bà cũng hay nhìn thấy trong quảng cáo trên TV, nhưng chưa từng ăn qua.

"Cho mẹ cái này ăn thử đi."

"Dạ? Không được." Tường Tiểu Mễ nghe xong lập tức giựt lại.

Nhậm Ngạn Văn dờ khóc dờ cười, "Tự nhiên keo kiệt vậy?" Sau đó bà lờ mờ hiểu ra, "Bạn con tặng à?"

Tường Tiểu Mễ nhét đồ ăn vặt lại vào túi áo, không trả lời mẹ.

Nhậm Ngạn Văn lắc đầu, đúng là trẻ con, tặng quà cũng tặng đồ ăn vặt cho được.

Tâm trạng Tường Tiểu Mễ rất tệ, cô chẳng muốn nói gì, chỉ hạ kính xe xuống, nhìn dòng xe lướt như nước bên ngoài. Cô ngờ ngác ngó via hè dù biết Quý Vân Phi sẽ không xuất hiện. Bỗng nhiên, có người vẫy tay với cô, ngỡ mình hoa mắt, sau khi nhìn kỹ mới thấy đúng là Quý Vân Phi.

Tường Tiểu Mễ lén sờ tay trước ngực để mẹ không thấy, cô cũng vẫy tay với cậu.

Dưới ánh chiều tà, Quý Vân Phi nhìn cô mỉm cười. Nụ cười ấy suýt nữa đã khiến Tường Tiểu Mễ chực khóc. Xe lăn bánh ngày càng nhanh, Quý Vân Phi không thể theo kịp tốc độ. Chiếc ô tô quẹo trái ở ngã tư tiếp theo, cô không thể nhìn thấy Quý Vân Phi được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

*** Đã đợi mọi người đợi lâu, về lại Nhật, tớ phải lo một số chuyện nên không post truyện được ngay. Thông cảm nhé ;)

Chương 21

Máy bay hạ cánh lúc khá trễ, Tường Tiểu Mễ lững thững đi phía sau, chân cô chưa khỏi hẳn nên tùy ý cô thích đi nhanh hay chậm, người khác có giục cũng vô ích.

Nhậm Ngạn Văn đã phải quay đầu lại không biết bao nhiêu lần, "Tiểu Mễ, đừng nhìn chăm chăm vào điện thoại nữa, đi mau lên."

Tướng Tiểu Mễ lý luận, "Coi điện thoại có thể chuyển hướng sự chú ý, không thì đi bước nào đau bước đó, Bắc Kinh lạnh quá, chân con không chịu được."

Dứt lời, cô nàng tiếp tục nhìn vào điện thoại.

Nhậm Ngạn Văn lắc đầu, sao bà không biết suy nghĩ của con gái, chắc chắn đang nói chuyện với cậu thanh niên kia, khi nào khai giảng, bà nhất định sẽ tịch thu điện thoại, cứ thế này hoài sao được? Sớm muộn gì cũng có chuyện thôi.

Tướng Tiểu Mễ đang đợi tin nhắn của Quý Vân Phi, bây giờ đã mười giờ rưỡi, cậu vẫn chưa trả lời tin nhắn. Cô không biết nói gì với cậu, đành gửi một hình động cho cậu. Đó là hình một con mèo đang cào một con chó, và con chó đó bị ức hiếp rất đáng thương. Hình động này là cô nhờ anh họ làm riêng cho mình đấy, anh họ còn đòi cô 200 tệ tiền công nữa, hôm nào cô nhất định lừa anh ấy trả lại cho cô gấp đôi mới được.

Ảnh động đã được gửi đi, nhưng Quý Vân Phi vẫn không trả lời, Tướng Tiểu Mễ bèn cắt điện thoại vào túi quần, sau đó mới mau chóng đuổi theo mẹ.

Người tới đón hai mẹ con hôm nay là tài xế của ba, chú Tô.

Trên đường về, mẹ và chú Tô trò chuyện với nhau, cuộc nói chuyện chỉ xoay quanh cô.

Nhậm Ngạn Văn hỏi, "Lão Tô, Tô Dương còn đang học cấp 3 à?"

Chú Tô, "Vâng." Sau đó ông thờ dài, "Thành tích của con bé gần như áp chót ở trường."

Nhậm Ngạn Văn cười, "Nhưng Tô Dương vẫn đỡ hơn Tiểu Mễ, rất ngoan ngoãn."

Trường Tô Dương đang học chính là ngôi trường bà muốn Tiểu Mễ chuyển vào học, có người quen nên bà cũng yên tâm.

Tướng Tiểu Mễ ngồi thẳng lên, "Chú Tô, chị Tô Dương chắc thi thử xong rồi phải không chú?"

Tô Dương là con gái của chú Tô, lớn hơn cô một tháng tuổi, cô và Tô Dương hay chơi cùng nhau lúc học tiểu học, hai người hiếm khi gặp nhau từ sau khi cô chuyển đến Thượng Hải.

Chú Tô, "Phải, thi xong sớm hơn con hai ngày, mấy bữa nay nó ở nhà suốt."

Nhậm Ngạn Văn tiếp lời, "Vậy thi tốt quá, để Tiểu Mễ qua chơi với Tô Dương đi."

Mắt Tướng Tiểu Mễ đảo một vòng, tinh ranh nói, "Mẹ, vậy con ở nhà chú Tô vài ngày được không? Ba mẹ không ai ở nhà, mình con chán lắm."

Nhậm Ngạn Văn không đồng ý, "Cô Tô của con đầu rảnh mà chăm sóc cả hai đứa, sáng qua đó chơi, rồi tối về nhà."

Tướng Tiểu Mễ không muốn nói chuyện với mẹ, có năn nỉ cũng vô ích, thà hỏi chú Tô hay hơn, "Chú Tô, tụi con lớn rồi, tự lo cho bản thân được, sẽ không làm phiền cô Tô đâu, có khi còn giúp được nhiều việc nữa đó."

Chú Tô cười, "Đâu có phiền." Ông chỉ lo lắng, "Sợ con ở nhà chú không quen đó thôi." Nhà của họ là nhà cũ, trang trí vô cùng đơn giản.

Tướng Tiểu Mễ đáp, "Quen chứ quen chứ, con sao cũng được, cho con ngủ chung với chị Tô Dương là được."

Sau khi bị Tướng Tiểu Mễ mè nheo, Nhậm Ngạn Văn đành đồng ý.

Tướng Tiểu Mễ kiểm số liên lạc của Tô Dương, sau đó nhắn ngay cho chị ấy.

Tướng Tiểu Mễ: *[Alo, chị Tô xinh đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn ~]*

Tô Dương *[Ồ la, em Tướng đẹp xinh đến chìm sa cá lặn ~]*

Tướng Tiểu Mễ cười: *[Hai mình bớt tung hứng nhau đi, biết em đang đâu không?]*

Tô Dương: *[Đang từ sân bay về chứ gì, ba chị nói sẽ đi đón em, khi nào em rảnh? Hai chúng ta đi chơi.]*

Tướng Tiểu Mễ: *[Mai em sẽ qua nhà chị, em xin mẹ cho em ở nhà chị chơi vài ngày rồi.]*

Tô Dương đang nằm trên giường lập tức bật dậy, *[Thiệt hả?]*

Tướng Tiểu Mễ: *[Gạt chị chi? Lát chú Tô về nhà chắc chắn sẽ nói chị biết.]*

Tô Dương ngẫm nghĩ: *[Hay là em qua luôn giờ đi, tối nay ba chị cũng về nhà, không phải tiện hơn sao? Nếu không tối nay em phải nghe ba em giảng đạo đó, nhắm chịu nổi không?]*

Tường Tiểu Mễ: *[(icon khóc một dòng sông) Tri kỷ của em đây rồi, qua chứ, tối nay em qua luôn, chút nữa chị gọi chú Tô đi, nói chị muốn em qua ngay tối nay.]*

Tô Dương: *[Không thành vấn đề, cứ để chị lo.]*

Cả hai rất ăn rơ với nhau, kế hoạch được thực hiện rất suôn sẻ.

Trên đường đến Tô gia, chú Tô nhìn Tường Tiểu Mễ qua kính chiếu hậu, "Tiểu Mễ."

Tường Tiểu Mễ cất điện thoại, "Dạ, chú Tô, chuyện gì ạ?"

"Nãy con về tới cửa nhà rồi, sao không ở một đêm rồi hẵng đi, không muốn gặp ba con sao?"

"Dạ muốn, nhưng không muốn ở nhà."

Chú Tô nói, "Con không được như thế, bí thư Tường nghiêm khắc với con chỉ vì muốn tốt cho con thôi, sau này lớn lên con sẽ hiểu."

Tường Tiểu Mễ giải thích, "Con không về vì nghĩ cho ba con thôi, hễ ba thấy con là nổi nóng, con không ở nhà, ba không thấy con thì sẽ không bực mình, vậy là tốt nhất."

"Con bé này, nhìn con cứ y như muốn đối nghịch với gia đình."

"Con mà có một người cha như chú, ngày nào con cũng muốn về nhà."

Chú Tô cười, "Giống chú thì chẳng làm được tích sự gì, cả đời chỉ biết lái xe, người như bí thư Tường mới có thể làm chuyện lớn, mới quản lý được con."

Tường Tiểu Mễ, "Con không cần một lãnh đạo, con muốn một người cha luôn chiều chuộng con. Từ khi con lớn, ba con luôn viện cớ vì tính chất công việc của ba nên quản lý con chặt chẽ, chưa từng nghĩ đến cảm nhận của con, ba còn không nhớ ngày sinh nhật của con."

Lặng im vài giây, cô nói tiếp, "Chú Tô, chú chắc nhớ sinh nhật của chị Tô Dương phải không? Cho dù chú có đi công tác với ba con, chú nhất định sẽ nhớ gọi điện thoại chúc mừng, nhưng ba con vốn chưa từng nhớ ngày sinh nhật của con."

Chú Tô không biết làm sao an ủi cô, thời điểm này có nói gì cũng vô ích.

Tường Tiểu Mễ cười, "Đừng nói mấy chuyện này nữa." Cô nàng nhướng người về phía trước, "Chú Tô, dạo này ba con đều ở Bắc Kinh hả?"

Chú Tô nhìn cô từ kính chiếu hậu, chú hiểu rõ suy nghĩ của cô mười mười, cười nói: "Con không muốn về nhà thật à? Sắp tới Tết rồi, nên bí thư Tường cũng khá bận, nhưng phần lớn thời gian sẽ ở Bắc Kinh."

Phần lớn thời gian đều ở Bắc Kinh? Nếu Quý Vân Phi đến, sao cô ra ngoài chơi được đây?

Tường Tiểu Mễ than ngắn thở dài trong lòng, kế hoạch tiêu tùng hết rồi.

Điện thoại rung lên, là Quý Vân Phi nhắn tin trả lời cô, cậu gửi cho cô hình động một chú chó đang trêu một con mèo.

[Nãy cậu bận hả?] Tường Tiểu Mễ hỏi.

Quý Vân Phi: *[Ừ, nãy lo sửa đề Toán, điện thoại để im lặng, mình tưởng cậu về nhà rồi sẽ không xem được điện thoại.]*

Tường Tiểu Mễ: *[Đâu có, chỉ cần không cảm điện thoại trước mặt ba mẹ là được, họ bận lắm, có khi vài ngày mới về nhà một lần, muốn quản lý tớ cũng khó.]*

Cô thắc mắc, *[Thi thử xong rồi, cậu còn sửa đề Toán làm gì? Cửa học kỳ sau hả?]*

Quý Vân Phi đặt bút xuống, nhắn tin hỏi cô: *[Giờ cậu có tiện nghe tin nhắn âm thanh không? Chứ phải gõ nhiều quá, với lại không nói rõ được.]*

Tường Tiểu Mễ vội vàng lấy tai nghe trong ba lô ra, *[Được rồi, cậu nói đi, mình không tiện trả lời bằng giọng, tại vẫn còn trên xe, cậu nói, mình gõ chữ.]*

Quý Vân Phi: *[Là nội dung của học kỳ này, giờ đang rảnh, nên tớ coi lại những đề cậu làm sai hay loại đề cậu còn kém, ghi cách giải đề với công thức lên đó, rồi sắp xếp lại, tuy giờ không cần dùng đến, nhưng tới lúc ôn thi tốt nghiệp cậu sẽ dùng tới.]*

Tường Tiểu Mễ nghe xong tin nhắn bằng giọng dài như vậy, cõi lòng bỗng ảm áp và cảm động. Lời cảm ơn giờ đây chỉ càng thêm xa lạ, cô bèn nhắn lại hỏi: *[Cả một học kỳ mình làm sai rất nhiều đề, cậu nhớ hết sao?]*

Hai ngón tay Quý Vân Phi kẹp lấy một tờ đề: *[Lúc ôn thi cuối kỳ, tớ có chụp lại cuốn ôn thi Toán của cậu, tớ đó tớ về đã đi in ra hết luôn.]*

Sau đó, cậu hỏi cô: [*Cậu ăn tối chưa?*]

Tường Tiểu Mễ: [*Chưa, lát mình qua nhà chị Tô Dương ăn, cô Tô sẽ nấu cho mình ăn, mấy ngày tới mình sẽ ở nhà chú Tô chơi với con gái chú, chị ấy cũng đang học lớp 10, nhưng lớn hơn mình một tháng.*]

Quý Vân Phi: [*Vậy mình có thể gửi tin nhắn cho bạn bất cứ lúc nào?*]

Tường Tiểu Mễ không trả lời được hay không được, cô chỉ gửi hình động con mèo nhỏ ức hiếp chú chó.

Quý Vân Phi cười, chưa kịp gửi tin nhắn tiếp theo, tiếng đập cửa vang lên, kèm theo một giọng nói, "Vân Phi?"

Cậu gõ nhanh vài chữ [*Ba tớ tìm tớ*], sau đó để điện thoại di động xuống, "Ba, chuyện gì vậy?"

Ba Quý bước vào phòng, thấy Quý Vân Phi tay cầm bút, trên bàn la liệt đề thi.

"Sắp mười hai giờ rồi, không ngủ hả?" Lúc này khi ông đi vệ sinh, nhìn qua khe cửa thấy phòng cậu còn ánh sáng, ông tưởng cậu chơi game rồi ngủ quên, không tắt đèn.

Quý Vân Phi đáp, "Dạ chưa, dù sao mai cũng không đi học." Nói xong, cậu tiếp tục cúi đầu xem đề.

Ba Quý đi tới, nhìn một lượt đồng bài thi trên bàn, bài nào bài nấy đều ghi tên Tường Tiểu Mễ, điểm số không cao lắm, "Thi xong hết rồi mà, con còn sửa gì nữa?"

Quý Vân Phi trả lời, "Bạn ấy không giỏi Toán, con sửa sẵn đề bạn ấy dùng khi thi tốt nghiệp, tại giờ cũng đang rảnh, không có chuyện gì làm."

Ba Quý nhìn cậu, "Theo đuổi được rồi hả?"

"Không có theo đuổi."

"Hả?"

"Nhà bạn ấy nghiêm khắc, không cho phép yêu đương, đợi thi xong Đại Học mới tính tiếp."

Ba Quý gật đầu, không hỏi thêm nữa, ông giục cậu, "Dù mai không đi học cũng không thể ngủ trễ vậy, mau đi ngủ đi."

"Vâng." Quý Vân Phi bỗng nhiên ngẩng đầu, "Ba, nghỉ đông này con muốn đi Bắc Kinh chơi được không?"

Ba Quý tò mò, "Hồi đó con đi Bắc Kinh hoài, tới lúc muốn dẫn con đi thi con không chịu, tự nhiên giờ lại muốn đi Bắc Kinh chơi?"

Chẳng lẽ gia đình của Tường Tiểu Mễ ở Bắc Kinh? Không thể nào, gia đình ở Bắc Kinh sao lại tới Thượng Hải học.

Quý Vân Phi, "Lần này khác, con tính đi dạo phố xá Bắc Kinh, sau đó đến thăm Tử Cấm Thành để cảm nhận sự cổ kính, đề văn hay bắt miêu tả mấy cái này lắm, hiểu rõ chút cũng tốt hơn."

Chuyện này thì ba Quý đồng ý, "Đi đi, con tự tính đi, mà có mình con thôi sao?"

Quý Vân Phi, "À, không phải, còn có mấy bạn cùng lớp nữa."

Vừa nghe có bạn cùng lớp đi cùng, điều ba Quý nghĩ đến đầu tiên là, "Tường Tiểu Mễ cũng đi à?"

Quý Vân Phi, "... Bạn ấy không đi, nhà bạn ấy ở Bắc Kinh."

Ba Quý cười, "Gi mà đi tham quan phố xá, rồi đi dạo Tử Cấm Thành, toàn viện cớ, con muốn đi gặp nó chứ gì?"

Quý Vân Phi không phủ nhận, cậu thật thà trả lời ba, "Con cũng tính thế, nhưng chưa chắc gì gặp được, gia đình bạn ấy luôn cho tài xế chở đi."

Cậu vẫn đang nghĩ cách hẹn cô ra đi chơi sau khi tới đó.

Đắn đo chốc lát, ba Quý nói, "Nếu như chỉ muốn gặp cô bé đó, ba thấy không nhất thiết phải đi, có thể liên lạc qua điện thoại, hoặc gọi qua video, đâu cần thiết phải gặp trực tiếp."

Ông không phản đối Quý Vân Phi yêu sớm, không có nghĩa sẽ dung túng cậu.

Quý Vân Phi tiếp tục cúi đầu xem đề, rầu rĩ thốt lên, "Bạn ấy không quay lại sau kỳ nghỉ đông."

"Là sao? Định chuyển trường?"

"Dạ." Trực giác mách bảo cậu, lần này cô về Bắc Kinh sẽ một đi không trở lại.

Ba Quý không nhiều lời, vỗ vai cậu, "Chút nữa ba chuyển cho con ít tiền."

"Không sao đâu, cũng không tốn bao nhiêu tiền, và lại con còn tiền trong tài khoản." Ngập ngừng giây lát, Quý Vân Phi nhỏ giọng nói, "Cám ơn bà."

Ba Quý gật đầu, sau đó dẫn cậu ngủ sớm, rồi rời khỏi phòng.

Quý Vân Phi thờ thẩn nhìn màn hình vì tính toán đen như mực, khi lấy lại tinh thần, cậu cũng không biết mình đã nghĩ gì, sau đó lật coi tiếp bài thi và sửa những đề sai. Đối với mỗi đề, cậu sử dụng bút màu xanh để chép câu hỏi và bút màu đen để viết câu trả lời đúng. Tiếp đó, cậu đổi sang bút đỏ để đánh dấu các điểm kiến thức liên quan, đồng thời ghi kèm số trang có chứa phần kiến thức đó.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Chào bạn, tớ xin thông báo một tí về lịch up truyện "Thanh Xuân Của Tôi Đó".

Như các bạn biết, 4 năm trước tớ qua Nhật học nên đã bỏ dở edit truyện suốt thời gian đó, gần cuối năm 2018, sau khi nhận được tuyển dụng của công ty nước bạn, tớ mới bắt đầu edit lại. Hiện tại tớ đã tốt nghiệp, và tuần sau sẽ bắt đầu đi làm, thời gian của tớ có thể sẽ ít hơn hiện tại, thế nên với tốc độ up truyện có thể sẽ nhỏ giọt theo. 3-4 chương 1 tuần thì tớ k đảm bảo, tớ sẽ giữ ổn định 1-2 chương / tuần. Đôi khi thấy các bạn cmt nhiệt tình mà tớ edit truyện lâu, thật ra cũng rất ngại, các bạn thông cảm.

Chương 22

Tường Tiểu Mễ lần đầu tiên đến nhà của Tô Dương, ngôi nhà nằm trong khu chung cư tập thể, nhìn từ ngoài trông cũ kỹ nhưng nội thất với chất liệu gỗ đơn giản nhưng lại rất ấm áp, nhiều loại cây cảnh được bày trong phòng khách, phòng ngủ của Tô Dương được tô điểm với giấy dán tường màu hồng nhạt, toát lên phong cách nữ tính.

Tô Dương đem hành lý để vào phòng mình rồi cùng đi ăn với Tiểu Mễ. Mẹ Tô tự tay làm món mì sợi, Tường Tiểu Mễ đã ăn xong một chén, nhưng vẫn chưa no.

"Cô ơi, còn mì không cô?"

"Còn chứ, đủ con ăn." Mẹ Tô chỉ múc cho Tiểu Mễ nửa chén mì, "Sắp một giờ rồi, ăn no quá khó ngủ lắm, con muốn ăn mì nữa thì mai cô nấu thêm cho con."

Tường Tiểu Mễ cười nói sáng mai muốn ăn mì tiếp, "Cô, con nghe anh họ con nói cô làm mì ngon lắm, anh ấy khoe với con suốt, giờ con đã được ăn rồi."

Mẹ Tô chỉ cần nhắc đến Tường Bách Xuyên là không thể khép miệng được, trước đây khi còn làm bảo mẫu ở nhà chú Hai của Tường Tiểu Mễ, bà có ấn tượng rất tốt về Tường Bách Xuyên, luôn ca ngợi suốt. Chú Tô cũng nói chuyện với Tường Tiểu Mễ về Tường Bách Xuyên, "Thằng nhóc Bách Xuyên rất ngoan, học giỏi nữa, nghe nói giờ nó đang tự mình gây dựng sự nghiệp phải không?"

Tường Tiểu Mễ, "Dạ đúng, anh ấy đang làm đầu tư."

Thế là, mấy người bắt đầu cuộc trò chuyện.

Tô Dương ngồi một bên, tay chống má, cô nàng chán ngấy việc họ thổi phồng Tường Bách Xuyên, đặc biệt là Tường Tiểu Mễ, thiếu điều muốn nâng Tường Bách Xuyên lên tận trời cao. Cô nàng chưa từng gặp Tường Bách Xuyên, nhưng khi còn nhỏ đã bị cái tên này ám ảnh suốt, vì mỗi lần thi không tốt, y như rằng bà cô sẽ nói: *Con nhìn Tường Bách Xuyên nhà người ta kia...*

Và rồi từ đó, cái tên Tường Bách Xuyên đã ám cô suốt cả tuổi thơ, đến cả tuổi trẻ cũng không tha. Cái bóng không bao giờ phai nhạt được.

Tường Tiểu Mễ vẫn huyền thuyên về Tường Bách Xuyên, Tô Dương thật sự không muốn nghe cái tên này nữa, cô nàng đứng lên, "Tiểu Mễ, em từ từ ăn, chị lên dọn giường."

"Chờ em với, em phụ chị cho." Tường Tiểu Mễ nắm lấy tay Tô Dương, kéo cô nàng ngồi xuống, sau đó quay sang nói tiếp với chú Tô, "Gần đây anh con mới làm một vụ đầu tư lớn, đồng nghiệp ai cũng ngưỡng mộ anh ấy hết."

Tô Dương, "*sa mạc lời*"

Trái tim này, làm sao chịu nổi đây.

Tường Tiểu Mễ miệt mài trò chuyện thêm mười phút, thấy chén mì đã nguội, cô mới vội ăn nhanh.

"Cô ơi, con xin lỗi đã làm phiền gia đình mình nghỉ ngơi."

Mẹ Tô, "Sao lại phiền, con không đến thì cô cũng phải làm cho chú Tô của con ăn, đợi ông ấy ăn xong, cô còn pha thuốc Đông Y cho ông ấy ngâm chân, không thì ông ấy không chịu được cả ngày."

Mẹ Tô dọn chén đĩa, rồi dặn dò Tô Dương, "Con dẫn Tiểu Mễ đi tắm đi."

Tô Dương thờ phào như được đại xá, cuối cùng không phải nghe cái tên Tường Bách Xuyên nữa.

Sau khi tắm rửa, hai người về phòng cũng đã hai giờ sáng, cả hai đều vui vẻ đến không buồn ngủ. Hai người tắt đèn phòng, rồi nằm trên giường trò chuyện.

"Nè, cho em một con gấu để ôm." Tô Dương cũng ôm trong lòng một con gấu khác.

Con gái ở lứa tuổi này thích tám chuyện về con trai, nhất là tình yêu đôi lứa.

"Nè, em có bạn trai chưa?" Tô Dương hỏi Tường Tiểu Mễ.

Tường Tiểu Mễ mỉm cười, nhưng phòng tối đen nên Tô Dương không nhìn thấy, cô trả lời, "Cũng không tính là có."

Tô Dương bắt đầu hào hứng, "Sao không tính là có? Em chưa đồng ý với người ta hả?"

Tường Tiểu Mễ hơi buồn bã, "Ừ, chị cũng biết ba em rồi, chị nghĩ em dám yêu đương không?"

Tô Dương cười, "Cũng đúng, nếu như bị bí thư Tường phát hiện, em cứ chờ bị chặt chân là vừa. Cậu ta trông thế nào? Đẹp trai không?"

Tường Tiểu Mễ thẹn thùng, "Đẹp trai cỡ anh họ em."

Tô Dương, "..."

Mới nói được ba câu là nhắc tới Tường Bách Xuyên, có định trò chuyện nữa không thể.

Tường Tiểu Mễ hỏi ngược cô nàng, "Còn chị, có bạn trai chưa? Chắc con trai theo đuổi chị xếp hàng dài dài."

Tô Dương lắc đầu, "Nhưng không ai đẹp trai hết."

Tường Tiểu Mễ ngạc nhiên, "Này, hay em giới thiệu trai đẹp cho chị nha?"

"Ai?"

"Anh họ em đó."

"*hạn hán lời*"

Tường Tiểu Mễ ngồi dậy, sau đó nói, "Thì em kể chị nghe rồi đó, anh họ em đẹp trai tới nỗi ai cũng ghen tỵ, chị không biết đâu, con gái theo đuổi anh ấy nhiều vô số kể."

Tiếc là trong điện thoại không có hình của anh họ, anh họ cô ghét nhất là chụp hình. Nếu có hình ở đây, chắc chắn cô sẽ có dịp khoe khoang.

Tô Dương vô cùng nghi ngờ vẻ đẹp trai từ miệng của Tường Tiểu Mễ, một người vừa có gia cảnh tốt, vừa tài giỏi, lại còn đẹp trai, hoàn toàn không tồn tại, chắc Tường Tiểu Mễ thấy người nhà mình nên mới tăng bốc lên.

Đến cả ếch còn biến thành hoàng tử được mà.

Tuy nhiên, cô nàng không tiện từ chối thẳng, Tô Dương suy nghĩ, "Anh họ em đang tạo dựng sự nghiệp, vậy chắc cũng lớn tuổi rồi hả?" Thật ra, Tô Dương biết rõ Tường Bách Xuyên bao nhiêu tuổi, bởi ba mẹ thường hay nhắc đến.

Tường Tiểu Mễ, "Anh họ em lớn hơn chị em mình bốn tuổi." Sau đó, cô lần tìm số điện thoại của Tường Bách Xuyên, "Hay chị lưu lại số đi, lỡ sau này cần dùng sao."

Cô đang nỗ lực giúp anh họ thoát ế, anh ấy lớn tới từng tuổi này rồi mà chẳng thấy có mối nào hết, cô Hai sốt ruột muốn chết, sợ anh ấy tâm lý không được bình thường.

Tô Dương lập tức từ chối, "Chị còn nhỏ, anh họ em lại đang tạo dựng sự nghiệp, không hợp đâu."

Tường Tiểu Mễ, "Đâu ai kêu chị yêu bây giờ, mấy năm nay anh họ em bận rộn, không có thời gian yêu đương, hai người cứ làm quen với nhau trước đi, lỡ mai một cần thì chẳng phải tiện hơn à."

Tô Dương vội vàng tìm cớ, "Anh họ em lớn hơn chị bốn tuổi, vậy cũng hai mươi rồi, chị thấy..."

"Thấy gì?" Tường Tiểu Mễ chen vào nói.

Tô Dương, "Có hơi già, chị sợ hai người không hợp, chị vẫn thích mấy cậu nam sinh trẻ tuổi hơn."

Tường Tiểu Mễ, "..."

Không để Tường Tiểu Mễ nói tiếp, Tô Dương nhanh chóng chuyển chủ đề, "À phải rồi, sao tự nhiên em đòi tới ở nhà chị thế, có biến hả? Mau kể chị nghe."

Tạm gác chủ đề vừa nãy, Tường Tiểu Mễ lại rầu rĩ, "Phải, bạn em sắp đến Bắc Kinh chơi, mà ba em chắc chắn sẽ không cho em ra ngoài chơi."

"Hả? Bạn học?" Tô Dương cười ranh mãnh, nhấn mạnh hai chữ "bạn học".

Tường Tiểu Mễ cũng thật thà đáp, "Thì cậu bạn đó đó."

"Ồ ~ hai người các em sến thế, có kỳ nghỉ đông thôi mà phải gặp nhau bằng được."

"Cũng không phải vậy, cậu ấy chưa từng đến Bắc Kinh, sẵn tiện đi du lịch luôn thôi."

Tô Dương cố tình trêu, "Vậy em nói cậu ta đăng ký đoàn du lịch đi, bao ăn bao ở, tiết kiệm hơn đi tự túc, lại đỡ phải xếp hàng chờ tàu điện ngầm."

Tường Tiểu Mễ lấy con gấu đang ôm trong lòng đánh Tô Dương vài cái, "Chị đáng ghét thế."

Tô Dương cười, hỏi cô, "Em định nhờ chị giúp thế nào?"

Tường Tiểu Mễ, "Tới khi đó nếu không ra ngoài được, em sẽ nói là đi chơi với chị, chị giúp em qua ải."

"Không thành vấn đề, cứ để chị lo."

Ngập ngừng, Tường Tiểu Mễ lí nhí nói, "Nhưng... không chỉ kỳ nghỉ đông này."

Tô Dương không hiểu, "Hả? Là sao?"

Tường Tiểu Mễ buồn rầu, "Kì này em thi Toán không được, ba em bắt em phải chuyển trường, sau này mỗi tuần cậu ấy đến thăm em, em sẽ nói là đến nhà của chị để ôn Toán cùng chị."

Tô Dương, "... Cô có tính là giúp đỡ không nhỉ?"

Đêm đó, hai người trò chuyện đến tận ba giờ rưỡi sáng, rồi mơ mơ màng màng thiếp đi.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, Quý Vân Phi đã chỉnh sửa xong những bài Tường Tiểu Mễ hay làm sai và loại đề cô còn kém trong học kỳ vừa qua, vì vậy đã sử dụng hai phần ba quyển sổ tay dày cộm. Rạng sáng lúc viết xong, tay cậu cứng đơ như bị chuột rút. Hôm nay Tường Tiểu Mễ không đến trường, cậu cũng chẳng còn động lực như xưa. Ngày trước, cậu là người đến lớp sớm nhất, hôm nay khi cậu đến lớp, bạn bè đã đến đông đủ. Như mọi khi, điểm của cậu đứng nhất khối, điểm của Giang Nguyệt xếp thứ sáu..

Tường Tiểu Mễ thi Toán được 102 điểm ngoài dự tính của cậu, cậu vội chụp lại rồi gửi cho Tường Tiểu Mễ: *[Không tệ, được hơn điểm trung bình vài điểm.]*

Nhưng không đạt được số điểm bắt buộc. Chỉ kém có 8 điểm, nếu như gia đình bắt cô phải chuyển trường, chắc chắn họ sẽ không quan tâm tới độ khó của bài thi lần này.

Chủ nhiệm tới nói vài câu đơn giản, dặn dò vệ sinh lớp sạch sẽ, rồi cho phép họ về.

Quý Vân Phi vẽ hình mặt cười lên bàn của Tường Tiểu Mễ, sau đó cảm quả bóng rổ rồi khỏi lớp.

Đặng Tề đang chờ cậu ở hành lang trước lớp, "Ê, bàn với cậu chuyện này."

Quý Vân Phi thờ ơ đáp, "Cậu mà có chuyện gì để bàn với mình?"

Đặng Tề kéo cậu lại rồi thì thầm, "Cậu cũng tính nghỉ đông lên Bắc Kinh đúng chưa?"

Quý Vân Phi ngó cậu ta với ánh mắt dò xét, nói, "Ý gì?"

Đặng Tề cười tự tin, "Cậu cứ trả lời đúng hay không là được."

"Liên quan gì tới cậu?"

"Thì đâu liên quan, tớ cũng tính đi thôi."

"Đặng Tề, cậu đủ rồi đó!"

Đặng Tề vậy mà không hề nổi cáu với cậu, "Minh tìm cậu không phải để cãi nhau, chỉ muốn hỏi cậu đã nghĩ ra cách hẹn Tiểu Mễ ra ngoài khi tới Bắc Kinh chưa"

Quý Vân Phi không lên tiếng, tay chuyển bóng qua lại.

Cậu đã từng nghĩ tới, nhưng sợ mang thêm phiền phức cho Trương Tiểu Mễ, lỡ bị gia đình cô phát hiện, không chừng cô sẽ bị mắng rất thê thảm, cậu không muốn điều đó xảy ra.

Đặng Tề nghĩ cậu im lặng đồng nghĩa với việc chưa tìm ra cách, thế là cậu ta lại nhỏ giọng nói, "Minh nghĩ ra cách rồi, nhưng mình tớ cũng làm không được, hai chúng ta cùng làm, cậu lo cái tên một sách kia, tớ đối phó Tăng Kha, chắc chắn sẽ thành công."

Quý Vân Phi ngừng chuyển bóng, ngo cậu ta, "Tự nhiên cậu thông minh đột xuất thế?"

"Mợ, thể tích não của ông đây to hơn của cậu đấy nhé, chỉ là làm biếng dùng thôi." Sau đó, Đặng Tề phân tích, "Nếu hai chúng ta đều đi sẽ thành nhiều người, thì còn ai nghi ngờ nữa, đúng chưa? Cậu gặp Trương Tiểu Mễ của cậu, tớ cũng gặp Trương Tiểu Mễ của tớ, không ai cản trở ai, tớ đảm bảo tới lúc tốt nghiệp sẽ xoá được sự tồn tại của cậu."

Quý Vân Phi, "...Thần kinh!"

Đặng Tề, "Cái này gọi là cạnh tranh công bằng, cũng thể hiện chân tình của tớ, cậu biết cái gì!"

Trong khi cả hai đang nói chuyện, Tăng Kha bước từ lớp ra.

"Lớp trưởng Tăng, lại đây." Đặng Tề gọi cô bạn.

"Chuyện gì?"

"Định nhờ cậu giúp một chuyện." Đặng Tề không còn ra vẻ ta đây nữa, rất chân thành nhờ cậu.

"Nhờ mình giúp? Mình giúp được gì?"

Đặng Tề, "Chẳng phải lần trước cậu nói muốn dẫn anh họ đi Bắc Kinh sao? Mình với Quý Vân Phi cũng muốn đi theo góp vui, nhiều người mới náo nhiệt, nói đúng hơn là Quý Vân Phi nghe anh họ của cậu là sinh viên Toán xuất sắc của Harvard nên rất ngưỡng mộ, định nhân cơ hội này học hỏi, còn mình chỉ đi theo mấy cậu cho vui thôi."

Tăng Kha hết ngó Quý Vân Phi rồi lại nhìn Đặng Tề, cô nàng biết tông họ muốn gì, nhưng lại vờ không biết, cười nói, "Muốn học hỏi anh họ tớ thì rất đơn giản mà, anh họ tớ sẽ ở Thượng Hải vài ngày, có gì hẹn anh ấy ra đi chơi."

Đặng Tề và Quý Vân Phi, "..."

"Tăng Kha, làm người đừng làm thế, không có hậu đâu." Đặng Tề chống nạnh, "Tốt xấu gì chúng ta cũng có mối giao tình từ miếng sườn mà?"

Tăng Kha lúng túng, chết cũng không nhận, "Tớ ăn sườn của cậu lúc nào hả?"

Đặng Tề, "Hừ, đừng tưởng ông đây không biết, chén của cậu lúc đó đổi màu, nhất định là dính nước sốt của miếng sườn của tớ, đã ăn còn không dám nhận."

Tăng Kha cầm nín, "..."

Quý Vân Phi không nhịn được, cười to không chút nể nang.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

From Elvie: *Mỗi cuộc tình đều là một câu chuyện đẹp, duy chỉ cuộc tình mang tên "chúng ta" mới là câu chuyện yêu thích của em!*

Chương 23

Tăng Kha tức giận đến nghiêng răng, "Hai người đủ rồi nha!" Sau đó, cô nàng đập Đẳng Tề một cái cho hả giận.

"Muốn đi Bắc Kinh sao?" Cô nàng nói với giọng trịch thượng.

"Phải, giúp đỡ đi mà, tớ chịu hết mọi chi phí đi Bắc Kinh được chưa?" Đẳng Tề nhỏ nhẹ nói.

Tăng Kha, "Cầu xin mình đi, không chừng mình sẽ bỏ thí lòng tốt cho cậu đấy."

Suýt nữa Đẳng Tề đã hét lên "dựa vào cái gì", cậu ta nhìn tới nỗi phổi cũng muốn bể luôn, ráng nhịn để thương lượng, "Lớp trưởng Tăng xinh đẹp lương thiện ơi, giúp mình đi mà."

Tăng Kha liên tục xua tay, "Đừng nịnh, vô dụng thôi." Cô nàng nhìn đồng hồ trên điện thoại, "Không xin xỏ đúng chưa? Không xin thì mình đi về, anh họ còn đang chờ mình."

Cô nàng vừa mới quay người liền bị Đẳng Tề kéo lại, "Bà cô ơi, tớ sẽ mời cậu ăn sườn nguyên một học kỳ sau, được chưa hả?"

Rồi cậu ta mắng thâm bản thân, cậu ta chưa từng hạ mình như vậy bao giờ.

Quý Vân Phi điềm nhiên như không phải chuyện của mình, ung dung chuyển bóng trên tay. Cậu thừa biết Tăng Kha vốn đồng ý dẫn họ đi, nhưng cô bạn chỉ muốn ra về với Đẳng Tề, cậu chẳng muốn nhắc Đẳng Tề làm chi, đứng xem họ đấu võ mồm không hay hơn sao.

Hạ đo ván Đẳng Tề, trong lòng Tăng Kha tung tăng như chim sẻ, cô nàng hást cảm với Quý Vân Phi, "Muốn học hỏi anh họ tớ đến vậy à?"

Quý Vân Phi ngừng chuyển bóng, "Ừ, khó có cơ hội mà."

Tăng Kha đồng ý dẫn họ chỉ vì nể mặt Tường Tiểu Mễ, cô biết rõ Tiểu Mễ nhất định rất muốn gặp Quý Vân Phi, khổ nỗi không có cơ hội. Tăng Kha ngó Đẳng Tề, "Vậy cậu ở nhà đi, Quý Vân Phi người ta đi học hỏi, người dốt đặc như cậu nghe hiểu gì đâu?"

Đẳng Tề tưởng thật, "Bà mẹ nó, dựa vào đâu!"

Quý Vân Phi chỉ vào đầu của cậu ta, "Dựa vào cậu không nhiều cái này."

"Biến!" Đẳng Tề hất tay Quý Vân Phi ra.

Ba người vừa trò chuyện vừa đi xuống lầu, Tăng Kha liên tục dặn dò, "Tới lúc đó hai cậu cứ nói là bạn học chung với anh họ mình ở Havard, tới Bắc Kinh chơi, nhớ đừng làm lộ đó, không thì hại chết Tiểu Mễ."

Đẳng Tề, "Yên tâm, tớ không có ngu."

"Ồ mà, hai người có quen Hoắc Dương không? Mình có đưa bạn thích cậu ta." Tăng Kha rụt rè hỏi.

Quý Vân Phi lén liếc nhìn Tăng Kha, xem ra cô bạn chưa biết Hoắc Dương có bạn gái.

Đẳng Tề, "Quen, nhưng không thân lắm, mà kêu bạn cậu đừng thích cậu ta thì hơn."

"Tại sao?" Tăng Kha ra vẻ bình tĩnh, hỏi lại.

Đẳng Tề, "Hoắc Dương có bạn gái rồi."

Tăng Kha nhói lòng, "À? Có bạn gái? Không nghe nói." Giọng điệu nửa câu sau không ổn định, tới từng tuổi này lần đầu tiên cô trải qua cảm giác đau thất lòng.

Đẳng Tề không chỉ biết rõ Hoắc Dương có bạn gái, còn từng gặp qua, "Là bạn cấp hai của Hoắc Dương, học cũng thường thường nên không thi đậu vào trường chúng ta, nhưng Hoắc Dương rất thích cô bạn đó."

Tăng Kha cười gượng, thân nhiên buông câu, "Còn tưởng Hoắc Dương chỉ biết học thôi chứ."

Bước ra khỏi dãy phòng học, gió lạnh tấp vào mặt, tâm trạng của cô hiện tại cũng lạnh lẽo như cơn gió Đông Bắc này.

Đẳng Tề không tình ý nhận ra sự khác lạ ở Tăng Kha, cậu cười hỏi, "Bạn của cậu xinh không? So với cậu thì sao."

Tăng Kha, "Cũng na ná."

Trong mắt Đẳng Tề, Tăng Kha tính ra cũng là một cô gái xinh xắn, ngũ quan thanh thú, da dẻ mịn màng, tính cách cũng không tệ.

Cậu đùa, "Thế kêu bạn cậu thích mình đi, cậu nhìn đi, tớ vẫn còn độc thân, cũng đẹp trai như Hoắc Dương, cũng có tiền như cậu ta, nếu bạn cậu theo đuổi tớ, tớ miễn cưỡng xem xét thử."

Tăng Kha quát mắt nhìn cậu ta, "Cậu biến đi cho nhanh, phiền chết đi được."

Từ đầu đến cuối, Quý Vân Phi không mở miệng nói lời nào, Tăng Kha biết rõ sự thật cũng tốt, ít nhất không phải lãng phí thời gian.

Về đến nhà, cậu mới nhận được hồi âm của Trương Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ Kê: *[Minh vừa thức.]*

Quý Vân Phi: *[11 giờ rồi, giờ cậu mới thức à?]*

Tiểu Mễ Kê: *[Mấy ngày nay tớ đâu có ngủ được, ngày nào cũng tám chuyện với chị Tô Dương đến ba bốn giờ sáng, đuổi quá luôn.]*

Quý Vân Phi: *[Thành tích kỳ này của cậu khá lắm.]*

Trương Tiểu Mễ mở hình trong tin nhắn mà Tăng Kha gửi cho cô, đều là hình chụp kết quả các môn thi cuối kỳ, không ngờ cô thi được hơn 100 điểm Toán.

Đánh chữ mất thời gian, cô trực tiếp gọi cho Quý Vân Phi.

"Cậu nói chuyện tiện không đấy?" Quý Vân Phi bước tới đóng cửa phòng lại.

Trương Tiểu Mễ vẫn còn mê ngủ, "Được, ba mẹ mình không có nhà, di giúp việc cũng không quan tâm tới mình."

Rồi cô hỏi cậu, "Cậu lại đứng nhất khối hả?"

"Ừ."

"Còn Giang Nguyệt?"

Đứng thứ sáu, do chủ nhiệm đặc biệt đọc tên hai mươi người đứng đầu trong danh sách, tổng cộng có hai mươi lăm lớp, riêng lớp họ có ba người trong danh sách đó, nhưng Quý Vân Phi lại trả lời, "Không biết nữa. Cậu hỏi kết quả của bạn ấy làm gì?"

Trương Tiểu Mễ rầu rĩ đáp, "Thì muốn xem thử khoảng cách của tớ và bạn ấy thế nào."

"Đừng so bản thân với ai hết, mỗi người mỗi khác, cậu chỉ cần so sánh bản thân đã tiến bộ hơn lần trước là được." Quý Vân Phi nói sang chuyện khác, "Không đi ăn sáng hả? Không đói sao?"

"Chưa đói lắm, tớ qua tớ ăn khuya xong mới đi ngủ." Trương Tiểu Mễ kê gối sau lưng, ngồi dựa vào đầu giường, "Ba nhất định bắt mình chuyển trường, mình đoán chắc là trường chị Tô Dương đang học."

Quý Vân Phi an ủi cô, "Thế cũng được, có người bầu bạn."

Trương Tiểu Mễ thờ dãi, "Nhưng trường chị ấy nghiêm lắm, không cho phép mang điện thoại, bị phát hiện là gọi phụ huynh liền."

Quý Vân Phi cố gắng trấn an cô, "Vậy cậu nhớ phải nghe lời đấy, tớ về chúng ta liên lạc, có bài nào không hiểu tớ sẽ giảng cho, cậu đừng buồn, cho dù cậu không chuyển trường, thì lên lớp 11 cũng phải học hành bù đầu, lớp 12 thì khỏi nói rồi, tớ lúc đó chúng ta làm gì còn thời gian vui chơi nhiều nữa?"

Trương Tiểu Mễ "ừ" một tiếng, ngập ngừng một lúc mới nói tiếp, "Cậu đừng suốt ngày xuống lầu la cà nữa, với bót chém gió với mấy người khác, phải siêng làm bài tập hơn."

Quý Vân Phi cười, "Được, mai một tớ sẽ ở trong lớp chơi, không tán dóc với mấy bạn gái khác."

Trương Tiểu Mễ vui mừng như mở cờ, lời nói ra lại trái với lòng, "Đâu ai kêu cậu không nói chuyện với mấy bạn gái khác, tớ đâu phải dạng người vô lý đến thế."

Quý Vân Phi nín cười, "Là tại tớ không muốn nói chuyện với mấy bạn gái khác, không liên quan đến cậu."

Trương Tiểu Mễ cảm thấy cuộc nói chuyện của họ rất mập mờ, bèn lảng sang chuyện khác, "Nè, nghỉ đông cậu định làm gì?"

Cô không giục cậu đến Bắc Kinh.

Quý Vân Phi vốn muốn làm cô bất ngờ, nên đành nói dối, "Sáng nay ba mình nói vài ngày tới sẽ đi Hải Nam, cả nhà mình đều đi."

"Ừm." Trương Tiểu Mễ vẫn ôm một tia hy vọng, "Đi chơi vài ngày rồi về hả?"

"Không, năm nay gia đình tớ định ở Hải Nam mừng năm mới luôn, sau đó mới quay về."

"Thế à." Tường Tiểu Mễ thất vọng vô cùng, nhưng cố tỏ ra thoải mái, "Vây hay rồi, vừa khéo có thể ra biển thư giãn, thư thái đầu óc."

Quý Vân Phi, "Tớ sẽ mua cho cậu mấy món đặc sản ngon ngon."

"Ừ."

Kỳ nghỉ đông vốn ngắn ngủi, vậy mà cậu ở Hải Nam đến qua năm mới, về là nhập học ngay, còn đâu thời gian đến Bắc Kinh? Dù muốn đến Bắc Kinh, gia đình cậu làm gì cho phép.

Cúp điện thoại, tâm trạng Tường Tiểu Mễ sa sút, dù cả bàn đều là những món cô thích, nhưng cô ăn vào chẳng có chút vị, nhạt như nước ốc. Khó trách trường học và phụ huynh lại cấm yêu sớm, cô và Quý Vân Phi vẫn chưa bước vào giai đoạn yêu đương nhưng mỗi hành động của cậu đều có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. May là đang nghỉ đông, nếu bây giờ đang đi học, cô làm sao học vô được?

Lời của ba có lẽ đúng, yêu sớm chính là con dao hai lưỡi.

Quý Vân Phi nghiền ngẫm cầm điện thoại, vừa rồi lúc cúp máy, Tường Tiểu Mễ dường như không vui, đến chính cậu còn không biết khi nào mới có thể cùng Tăng Kha đi Bắc Kinh, chẳng phải cô sẽ buồn rất nhiều ngày sao?

Cậu mau chóng nhắn tin cho Tường Tiểu Mễ: *[Nãy gạt cậu đấy, gia đình mình không đi Hải Nam, định tạo bất ngờ cho cậu nhưng thấy cách này không được. Thôi, khỏi tạo bất ngờ nữa, vài ngày nữa sẽ đến gặp cậu.]*

Sau đó cậu lại gửi thêm một tin: *[Đây là lần đầu tiên nói dối với cậu, tớ cam đoan đây là lần cuối cùng, sau này sẽ không có nữa.]*

Tường Tiểu Mễ đọc tin nhắn xong lập tức thấy bụng đói, muốn ăn ngay. Miệng cô cứ cười miết, sau đó gửi cho cậu hình sticker mèo con ức hiếp chú cún, còn gửi tận ba tấm

Trước khi xuống giường, cô đã tính gửi tin nhắn cho anh họ nhờ làm thêm mấy hình động nữa, có mỗi hình sticker này không đủ dùng, nào ngờ cuộc điện thoại với Quý Vân Phi khiến tâm trạng cô sa sút. Song, giờ lại có thêm động lực, cô liền mở Wechat của anh họ ra, *[Anh ơi.]*

Tường Bách Xuyên hồi âm trong tích tắc: *[Điểm Toán đạt chuẩn rồi hả?]*

Tường Tiểu Mễ: *[Dạ, được 102 điểm.]*

Tường Bách Xuyên: *[Không tệ.]*

Tường Tiểu Mễ cười: *[Không thưởng gì cho em hả?]*

[Muốn thưởng gì?]

[Làm cho em thêm mấy hình động mèo đánh chó đi, là cái hình con mèo ăn hiếp con chó, mà con chó không dám phản kháng, càng nhiều càng tốt.]

[Em thấy anh rảnh lắm à?]

[Anh ơi, anh là người anh tốt nhất, sau này em giới thiệu bạn gái cho anh.]

[Anh thà cô độc còn hơn.]

[Anh phũ với em vậy sao?]

Tường Bách Xuyên không có thời gian trò chuyện với cô: *[Anh đi ngủ đây.]*

Tường Tiểu Mễ lúc này vui mừng quá độ, quên mất bên chỗ anh họ đã khuya: *[Dạ, anh ngủ ngon, về rồi em khao anh ăn món ngon:]*

Tường Tiểu Mễ lại gửi thêm một hình động nữa cho Quý Vân Phi, sau đó tắt màn hình di động rồi ăn cơm, lòng vui như mở cờ. Ăn hết một chén, cô lại bới thêm một chén khác.

Quý Vân Phi nhú mày khi nhìn thấy hình động, chả lẽ cô nghiện tám hình này rồi ư?

Những ngày đầu tiên của kỳ nghỉ rất buồn chán, chỉ ăn, uống, ngủ, và thỉnh thoảng đi chơi bóng rổ với Đằng Tề. Mấy ngày nay, cậu đã chuẩn bị xong hành lý đi Bắc Kinh, chỉ còn đợi điện thoại của Tăng Kha, kết quả tới ngày nghỉ thứ năm, Tăng Kha gọi cho cậu, nhưng tin tức rất đau lòng.

Tăng Kha nói xin lỗi, "Tớ xin lỗi, đề án anh họ và thầy hướng dẫn đang làm xảy ra chút lỗi, không thể về nước được."

Quý Vân Phi, "Thế sau năm mới?"

Tăng Kha, "Kỳ nghỉ đông của bên họ khác với bên mình, qua Tết âm lịch bên mình là họ đi học lại rồi, anh ấy kêu đợi nghỉ hè, họ nghỉ hè sớm lắm."

Nghỉ hè sớm có ích gì, đợi tới nghỉ hè thì quá muộn rồi.

Tuy nhiên, nếu chỉ mình cậu đi, Tường Tiểu Mễ chắc chắn không được phép ra ngoài, hơn nữa thời tiết ở Bắc Kinh không tốt, vừa mưa vừa có tuyết rơi, chân Tiểu Mễ còn chưa khoẻ hẳn, ba mẹ của cô khẳng định không cho cô ra khỏi nhà.

Quý Vân Phi im lặng suy nghĩ một lát, "Lần này xem như mình thiếu các cậu ân tình, mình giả làm anh họ cậu, Đằng Tề là bạn của anh họ cậu, chúng ta cùng đi Bắc Kinh."

Tăng Kha, "..."

Elvie: O, thế hoá ra bé Bay nhà tớ là hoá thân của "troá" à =))) Gạo ơi Gạo, quá đáng quá!

Quý Vân Phi: <http://img.zynews.cn/attachement/jpg/site2/20141119/00219761fd2015d64a7217.jpg>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Chuyến đi Bắc Kinh đã sắp xếp đâu vào đấy, gió Đông cũng đã thổi. Buổi tối, khi Quý Vân Phi sắp xếp hành lý trong phòng của mình, mẹ Quý thấy mép cửa phòng Quý Vân Phi hé ánh sáng, bà đẩy cửa đi thẳng vào phòng. Bà vốn có mục đích sẵn, với đôi mắt tinh tường chỉ liếc một cái đã thấy trong vali của Quý Vân Phi có một chiếc túi màu hồng.

"O, mang quà mừng năm mới cho bạn gái hả?" Bà tiện tay đóng cửa phòng lại. Sắp tới năm mới, nên cơ quan của bà bận tới mất tối mũi, mấy ngày qua không có thời gian hỏi han Quý Vân Phi. Vừa rồi, nếu không phải ba Quý vô tình nói lộ vài câu, chắc tới lúc Quý Vân Phi trở về từ Bắc Kinh, bà cũng sẽ không biết Quý Vân Phi đã đi đến đó.

Quý Vân Phi vội vã đóng nắp vali, kéo dây khoá lại.

"Ê ê ê, con làm gì thế, có tạt giặt mình hả?" Mẹ Quý phản ứng nhanh, với tay vào trong vali, không cho cậu kéo khoá lại.

Quý Vân Phi nhìn bà với vẻ bất đắc dĩ, "Mẹ, mẹ làm gì thế!" Âm cuối cùng kéo rất dài.

Mẹ Quý cười, một nụ cười rất giả tạo, "Nói mẹ nghe, con đi Bắc Kinh hẹn hò với bạn gái hả?"

Quý Vân Phi kiên quyết phủ nhận, "Không phải, con ở đâu ra bạn gái mà hẹn hò, nãy con nói rồi mà, tranh thủ nghỉ đông chủ nhiệm lớp con dẫn những học sinh ưu tú đi Bắc Kinh giao lưu học tập."

Mẹ cậu làm gì chịu tin, không cạy được miệng của chồng, bà bèn gạt con trai, "Thế để lát mẹ kêu ba con đưa số điện thoại của chủ nhiệm, mẹ sẽ gọi cảm ơn thầy ấy, dù gì ngày thường mẹ cũng không có thời gian trò chuyện với chủ nhiệm lớp con nhiều."

Dù bị mẹ uy hiếp, Quý Vân Phi vẫn tỏ ra bình tĩnh, "Mẹ, mẹ cứ gọi đi, nhưng lỡ như con trai mẹ nói dối, không phải chính mẹ hại con bị hạ thành tích sao?"

Mẹ Quý, "...". Bà bực mình, ký một cái vào đầu con trai, "Gì mà lỡ nói dối, con vốn đang nói dối!"

Sắc mặt mẹ Quý trở nên nghiêm nghị, "Nói thật với mẹ, tại sao con lại đi Bắc Kinh? Đi với ai? Mẹ thấy ba con chiều con quá rồi, không thể như thế được, mẹ cho phép con quen bạn gái, nhưng chỉ ở mức giới hạn, còn nếu con muốn qua đêm bên ngoài, mẹ tuyệt đối không đồng ý."

Không đợi Quý Vân Phi lên tiếng, mẹ Quý nói tiếp, "Tụi con mới mười sáu tuổi, con có nghĩ tới nỗi lòng của ba mẹ nhà người ta không? Nếu con tính đi Bắc Kinh, mẹ sẽ không cho phép." Sau đó, bà chỉ vào vali của cậu, "Con khỏi dọn hành lý nữa, nếu muốn hẹn hò thì hẹn ở Thượng Hải, mời con gái người ta coi phim, ăn cơm, mới từng tuổi này đừng suy nghĩ tới những chuyện quá phận."

Quý Vân Phi biết rõ không thể nói qua loa cho xong chuyện, tay cậu rời khỏi vali, nhìn mẹ, "Mẹ, con không đi để hẹn hò, con chỉ muốn đi gặp người con gái mình thích."

Sau đó, cậu đem chuyện của Tường Tiểu Mễ từ đầu đến cuối kể ra hết, không giấu diếm nửa câu.

Mẹ Quý, "Chuyển trường thật sao?"

Quý Vân Phi rầu rĩ đáp "vâng", "Nếu không con cố tình đi gặp bạn ấy làm chi?"

"Định khi nào về?"

Quý Vân Phi cũng không dám chắc lúc nào quay về, "Phải xem tình hình đã, nếu ba mẹ bạn ấy ở nhà thì tối đó con sẽ về, còn nếu ba mẹ bạn ấy không ở nhà thì hôm sau bạn ấy có thể ra ngoài chơi, con sẽ ở lại thêm một ngày, tối hôm sau mới về."

Mẹ Quý suy nghĩ vài giây: "Đừng ở lại qua đêm, gấp mặt xong rồi về đi."

Quý Vân Phi, "Mẹ, con biết mẹ đang lo lắng điều gì, mẹ yên tâm, con không phải đứa không biết suy nghĩ, con cũng không để ba mẹ bạn ấy tìm đến tận cửa, trách mẹ và ba không biết dạy con. Ba cũng dặn dò con nhiều lần, hiện tại việc học quan trọng hơn, có yêu đương cũng chỉ dừng lại ở việc nắm tay, con hiểu."

Im lặng một lúc, rồi mẹ vỗ vai cậu, không nói thêm lời nào. Sau khi rửa mặt, mẹ cậu vẫn không quên xem trong hành lý chứa gì.

"Kìa, mẹ!"

"Chao ôi!!! Toàn đồ ngon không." Vali chất đầy đồ ăn vặt mà đám con gái bây giờ thích ăn, mẹ Quý bèn trêu cậu, "Mẹ cũng thích ăn kẹo dẻo hiệu QQ này, cho mẹ một bịch đi."

Quý Vân Phi đẩy bà ra khỏi phòng, "Kêu ba con mua cho, ba con mua ăn mới ngọt."

Mẹ Quý còn cố tình nói, "Mẹ thèm giờ cơ, con cho mẹ mượn một bịch trước đi, đợi ba con mua rồi mẹ trả lại cho con được không? Thôi vậy đi, con cho mẹ mượn một bịch, mẹ trả lại con hai bịch."

Quý Vân Phi, "Mẹ, mẹ tha cho con đi."

Sáng hôm sau, chưa tới năm giờ, Quý Vân Phi đã thức dậy định tới sân bay. Tối qua ba xã giao đến hai giờ sáng mới về nhà, cậu không muốn làm phiền ba mẹ đưa mình đến sân bay, nên thức sớm nửa tiếng định tự mình bắt xe đi. Không ngờ vừa mới mở cửa phòng đã thấy phòng bếp sáng đèn, hoá ra ba đang làm điểm tâm.

"Ba, không cần phiền như vậy, ba đi ngủ đi." Khi đến gần, Quý Vân Phi vẫn ngửi được mùi rượu trên người ông.

"Có gì phiền đâu." Ông chỉ làm điểm tâm đơn giản cho cậu, "Lát chúng ta gọi xe đi, tối qua ba uống nhiều rượu nên không lái xe được."

"Ba không cần tiễn con đâu, con tự đi được."

"Vậy không được, trời còn chưa sáng mà."

Không xoay chuyển được ông, Quý Vân Phi bắt đầu ngoan ngoãn dùng điểm tâm.

Năm giờ sáng ngày đông, toàn bộ cư xá chìm trong im ắng, màn đêm vẫn bao trùm lấy không gian. Đạo gần đây trời trở lạnh, hơi thở cũng biến thành làn khói trắng. Xe taxi lặng lẽ lao vun vút trên đường cao tốc, ban mai ửng sáng trời, vàng dương dần lộ dạng. Quý Vân Phi lúc thì nhìn màn đêm tĩnh lặng bên ngoài cửa sổ, lúc thì quay sang nhìn ba mặt mệt mỏi vì chất cồn chưa tan hết, ông nhắm mắt nghỉ ngơi, hai đầu lông mày nhũn lại vì mệt mỏi. Cậu không biết nói tâm trạng bây giờ của mình thế nào, có lẽ... Bản thân đã quá bốc đồng.

Tình yêu tuổi mười sáu vốn không nói lên được kết quả gì, nhưng ba mẹ rất tin tưởng và tôn trọng mối tình đầu này của cậu. Hơn nữa, sáng nay ba đã dùng hành động thực tế nói cho cậu biết trách nhiệm một người đàn ông phải gánh vác.

Đến sân bay, ba không xuống xe, chỉ hạ cửa sổ xe, dặn dò cậu, "Con nhớ cẩn thận, thuận buồm xuôi gió."

"Cảm ơn ba." Quý Vân Phi chào ba, nhìn chiếc xe taxi lăn bánh ngày càng xa trong nắng sớm.

Đặng Tề và Tăng Kha đã đến, hai người lưng đeo ba lô, hành lý rất ít, vẫn còn buồn ngủ đến nỗi mắt mở không lên.

"Bà mẹ nó! Cậu dọn nhà hay sao mang lăm thế!" Đặng Tề dùng chân đạp vài cái vào vali, "Có đồ quý gì hả?"

Tăng Kha không cần đoán cũng biết, "Chắc chắn đem đồ ăn vặt cho Tiểu Mễ rồi." Từ khi Trương Tiểu Mễ ngồi kế bàn của Quý Vân Phi, ngày nào Trương Tiểu Mễ cũng sẽ có món gì đó để ăn.

Vừa nhắc đến đồ ăn vặt, Đặng Tề đã biết ngay Quý Vân Phi mang theo cái gì, cậu ta bực dọc thốt lên, "Bộ Bắc Kinh không bán sao mang theo? Cậu định ngàn dặm xa xôi mang từ Thượng Hải tới đó à?"

Quý Vân Phi, "Cậu bớt nói không ai nói cậu cầm."

Đặng Tề, "*cạn cmm lời*"

Tăng Kha ghét nhất hai người họ cãi nhau, "Mình đói bụng, mua chút gì ăn đi, hai người có ăn không?"

Đặng Tề, "Mình cũng chưa ăn ở nhà."

Quý Vân Phi đứng lên, "Đề mình đi mua cho hai cậu." Cậu rất áy náy vì chuyện của mình mà Tăng Kha và Đặng Tề phải theo giúp đỡ, nên chủ động đi mua đồ ăn.

Đội Quý Vân Phi đi xa, Tăng Kha quay sang nhìn Đặng Tề, "Này, cậu nghĩ mình có trọng lượng lắm hả? Quý Vân Phi người ta và Trương Tiểu Mễ tâm đầu ý hợp, cậu còn rảnh đi theo làm gì?"

Đặng Tề nhàm chán, lấy vali của Quý Vân Phi đẩy tới đẩy lui. Cậu ta nghe xong liền nhướn mày đáp, "Cậu tưởng mình rảnh đi làm bóng đèn lắm hả? Mình chỉ vì muốn tốt cho Trương Tiểu Mễ, dù gì cũng là người con gái mình từng thích, đúng chưa?"

Với lời ngụy biện này, Tăng Kha tỏ vẻ ghét bỏ, hô "cắt".

Đặng Tề nói, "Quý Vân Phi là một người anh em tốt, hơn nữa trong chuyện tình cảm không có tệ bạc như tớ, tớ không phải người đáng tin tưởng, trước đây tớ đã nói rõ với cậu ta, nếu cậu ta không chủ động theo đuổi Trương Tiểu Mễ thì tớ sẽ theo đuổi, kết quả cậu ta chẳng hề lo sợ, miêng lúc nào cũng nói vì muốn tốt cho Trương Tiểu Mễ. Còn nói gia đình bạn ấy không cho yêu sớm, dù tớ không phải người đáng tin tưởng, nhưng nếu tớ thích một người con gái, tớ nhất định sẽ theo đuổi ngay."

Tăng Kha, "Cho nên cậu cảm thấy Quý Vân Phi gạt Tiểu Mễ, không muốn chịu trách nhiệm?"

Đặng Tề nhún vai, tỏ vẻ không cần nói cũng biết. Rồi cậu ta nói tiếp, "Mình đi theo cũng chỉ muốn gặp Trương Tiểu Mễ, nếu như bạn ấy phải chuyển trường thật, lần tới gặp nhau chẳng biết năm nào nữa, và lại mình phải canh chừng Quý Vân Phi, đề cậu ta đừng làm gì bậy bạ với con gái người ta."

Tăng Kha cười, "Phải vậy chứ, rốt cuộc cũng biết nói tiếng người rồi."

Đặng Tề, "Mình cũng chúc mừng cậu, rốt cuộc nghe hiểu tiếng người rồi."

Tăng Kha, "... Biến!"

Sau đó, cô nàng nói trở lại chuyện chính, "Quý Vân Phi không phải không chịu trách nhiệm, mà là do cậu không hiểu gia đình Trương Tiểu Mễ, bạn ấy thật tình không dám yêu sớm, cậu cũng thấy bạn ấy còn chưa chính thức yêu đương đã bị chuyển trường rồi, Quý Vân Phi cũng vì muốn tốt cho bạn ấy thôi."

Đặng Tề nghĩ, "Vậy là chúng ta đến đây để làm bóng đèn hả? Thế để mình cậu ta đi đi, chúng ta về nhà ngủ."

"Một mình cậu ta đi chẳng phải thất bại hả? Trương Tiểu Mễ lúc nào cũng được xe nhà chở hết, chúng ta đi thì có thể giúp đỡ, để hai người họ gặp nhau một lần đi, rồi chiều chúng ta cùng về."

Đặng Tề trả lời, "Mình thấy chúng ta đổi tên được rồi đó."

"Tên gì?" Tăng Kha hỏi.

"Tớ tên Đặng Mười Ngàn Watt, cậu là Tăng Một Ngàn Watt, chúng ta là gia đình bóng đèn."

"Xê ra đi! Ai gia đình với cậu."

Đương lúc nói chuyện, điện thoại của Trương Tiểu Mễ gọi đến, "Qua hỏi quan chưa?"

Tăng Kha, "Chưa, còn sớm mà, cậu thức sớm vậy?"

"Ừ, trưa qua ngủ nhiều quá nên không buồn ngủ lắm." Trương Tiểu Mễ đang thay quần áo.

Tăng Kha nhỏ giọng nói, "Hôm nay nhớ mặc đẹp vào nha."

"Tớ đâu phải đi coi mắt đâu mà mặc đẹp làm gì?" Thay xong quần áo, Trương Tiểu Mễ đóng tủ lại rồi xuống lầu ăn cơm.

Tăng Kha cười, "Thì tại ai đó muốn đi, mà anh họ tớ lại bạn không đi được, thế là có người thuê tớ giả làm em họ, còn thuê cả tên gốc Đặng Tề giả làm bạn học ở Harvard."

Trương Tiểu Mễ sững sốt, lúc này mới hiểu ra Quý Vân Phi cũng sẽ đến, cô lập tức đáp, "Không nói nữa, mình đi ăn sáng đây."

Đã đi được nửa cầu thang, cô lại quay ngược về phòng. Hôm qua đi giúp việc có mua cho cô hai bộ quần áo mới, hôm nay cô không mặc bộ đồ yêu thích của mình, tính để dành khi nào Quý Vân Phi đến thì mặc, nào ngờ hôm nay cậu lại tới, may là Tăng Kha nói trước cho cô biết.

Trương Tiểu Mễ đến sân bay sớm nửa tiếng, cô đi vệ sinh tận ba lần, cứ mỗi lần đi là mỗi lần chỉnh trang lại đầu tóc, quần áo cho phẳng phiu.

Ngồi chờ chán chê suốt một tiếng, cô đã thấy ba người họ trong dòng người đông như kiến, Quý Vân Phi đi đầu tiên, cậu tự mình kéo vali. Chỉ mới mười ngày không gặp cứ ngỡ đã qua mười năm, trái tim của Tường Tiểu Mễ đập thật nhanh, hít thở sâu cũng không làm nó yên ổn được. Cuộc gặp gỡ lần này khác với những lần gặp mặt tại trường, nhưng khác thế nào đến chính cô cũng không nói lên được.

Cô bặm môi, trước khi ra ngoài, cô lên tới phòng của mẹ để trang điểm, mẹ cô không có nhiều son môi, cô đã lấy son hồng đất để thoa, đánh một lớp phấn nhè nhẹ, vì sợ bị phát hiện bản thân trang điểm, thoa xong cô lại lấy khăn lau đi.

Cô cũng không biết Quý Vân Phi có thể nhận ra hôm nay cô cố tình làm tóc và ăn mặc thật đẹp hay không, lúc thì sợ cậu nhận ra, lúc lại lo cậu không nhận ra.

Thật là mâu thuẫn!

Trong khi cô miên man nghĩ ngợi, họ đã đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

"Tiểu Mễ, cậu biết mình tới thăm nên mới diện đồ đẹp vậy phải không?" Đằng Tề tí từng nói, cậu ta cũng thấy Tường Tiểu Mễ xinh đẹp, mặc đồ thường còn đẹp hơn đồng phục một nghìn lần, không phải, là một vạn lần.

Tường Tiểu Mễ giả vờ dối, không chịu thừa nhận, "Ai nói tớ cố tình diện chứ, bình thường tớ cũng mặc như này mà." Dứt lời, cô nhìn Quý Vân Phi, cậu cũng đang nhìn cô.

Mười ngày xa cách, ngỡ qua mấy thu.

Đằng Tề không ồn ào như trước đây, lặng lẽ đi phía trước cùng Tăng Kha.

Tường Tiểu Mễ cố ý đi thật chậm, ra vẻ như bản thân phải cố hết sức.

"Chân còn đau hả?" Quý Vân Phi quan tâm hỏi.

Tường Tiểu Mễ nói dối, "Ừ, còn hơi đau."

"Vậy đi chậm thôi, đừng có gấp." Cậu cũng vui vẻ khi được đi riêng với cô.

"Ba mẹ của cậu có biết cậu đi Bắc Kinh không?" Tường Tiểu Mễ sợ cậu không nói cho gia đình biết.

Quý Vân Phi gật đầu, "Biết chứ, tớ đã nói trước với họ là tới Bắc Kinh gặp cô gái tớ thích." Cậu tranh thủ từng cơ hội tỏ tình với cô.

Tường Tiểu Mễ dễ gì tin, cứ cho rằng cậu nói vậy để dỗ mình, "Cậu mà dám nói tới đây gặp tớ, thế nào ba mẹ cậu cũng đánh gãy chân cậu."

Quý Vân Phi mở đi động rồi đưa tới trước mặt cô, là tin nhắn từ số liên lạc của ba, [*Đến Bắc Kinh chưa?*]

Quý Vân Phi: [*Dạ, con vừa xuống máy bay.*]

Ba: [*Tường Tiểu Mễ đi đón con?*]

Quý Vân Phi: [*Vâng, chắc cũng tới rồi.*]

Ba: [*Mời người ta ăn trưa, rồi chiều đi xem phim, trước 5 giờ phải đưa con bé về nhà, mấy đứa nhỏ như tụi con ở ngoài buổi tối không an toàn, đặc biệt là con gái.*]

Quý Vân Phi: [*Vâng, con hiểu rồi, cảm ơn ba.*]

Tường Tiểu Mễ kinh ngạc thật lâu, không dám tin vào mắt mình, "Ba cậu biết tên của mình hả?"

Quý Vân Phi cất điện thoại rồi trả lời, "Biết chứ, mẹ tớ cũng biết, họ cũng biết tớ thích cậu từ lần đầu gặp mặt, vô cùng thích nữa."

Tường Tiểu Mễ đánh cậu một cái, nhưng trong lòng đang như nai chạy loạn. Không biết có phải do sân bay nóng nực mà Tường Tiểu Mễ cảm thấy muốn toát mồ hôi, lấy tay phẩy như quạt, "Ồ đây hầm quá, nóng gì đâu."

Quý Vân Phi cười, không vạch trần cô.

Tường Tiểu Mễ lắng sang chuyện khác, "Ba cậu suy nghĩ thoáng thế à? Cậu muốn làm gì cũng được?" Ngay lúc này, cô rất hâm mộ cậu có ba mẹ biết tôn trọng cậu.

Quý Vân Phi, "Họ biết tớ có chừng mực, sẽ không làm gì bậy bạ."

Ra khỏi sân sân bay, xe đón họ đã chờ sẵn, Đằng Tề tự giác ngồi ở ghế phụ, Tăng Kha ngồi ngay sau Đằng Tề, để lại không gian cho hai người Tường Tiểu Mễ. Vừa lên xe, Tăng Kha bắt đầu trò chuyện cùng Đằng Tề về New York. Đằng Tề từng đi New York, dù lạ nước lạ cái nhưng cũng xem như có chút kiến thức. Quý Vân Phi không tham gia cùng họ, chỉ cúi đầu gõ chữ miết.

Điện thoại của Tường Tiểu Mễ rung, là Quý Vân Phi hỏi cô: *[Hôm nay cậu trang điểm à?]*

Tiểu Mễ Kê: *[Ừ.]*

Quý Vân Phi khẽ cười, lên nhìn cô rồi trả lời tin nhắn: *[Xinh lắm.]*

Sau đó gửi thêm một câu: *[Không trang điểm cũng đã xinh rồi]*

Tường Tiểu Mễ nhoen miệng cười, ánh mắt tràn ngập sự vui vẻ, *[Thật hả?]*

Quý Vân Phi: *[Thật sự rất xinh, sau này mỗi ngày tớ sẽ khen cậu xinh đẹp một lần, như vậy khiến tâm trạng vui vẻ, học hành mới tiến lên:)]*

Bị cậu chọc ghẹo trắng trợn, Tường Tiểu Mễ xấu hổ, dùng chân đá nhẹ vào cậu, lại sợ bị tài xế phát hiện điều bất thường nên cô quay sang nói chuyện với Tăng Kha, "Cậu có mạng số lên lạc của tớ đến không?"

Tăng Kha, "Sao dám quên được, tớ về khách sạn mình đưa cho."

Tường Tiểu Mễ gật đầu, "Được, mang đến là được." Cô lại hỏi, "Mấy cậu muốn đi đâu chơi?"

Tăng Kha, "Hỏi 'anh họ' tớ kìa, tớ sao cũng được." Sau đó cô nàng cố ý chọc ghẹo, đá mắt về phía Quý Vân Phi, nói với Tường Tiểu Mễ, "Cậu cứ gọi 'anh họ' giống tớ là được."

Tường Tiểu Mễ, "..."

Tài xế lần này không phải chú Tô thường lái xe cho ba, mà là người khác do ba sắp xếp, cô không thể nói chuyện tùy hứng, lờ lờ đuôi là phiền lắm.

Cô ngượng ngùng hỏi, "Anh họ, anh muốn đi đâu?"

Thấy có tài xế, Quý Vân Phi không thể tỏ ra bức tức với Tăng Kha, cậu bèn nghiêm túc kể tên vài nơi cho Tường Tiểu Mễ, về phần lịch trình thế nào thì để Tường Tiểu Mễ quyết định.

Tường Tiểu Mễ, "Vậy chúng ta đi Từ Cẩm Thành trước đi."

Đến nơi, họ cùng nhau xuống xe, Tường Tiểu Mễ nói với tài xế, "Chú, chú về trước đi, tụi con về sẽ bắt xe, chú chờ ở đây cũng mệt lắm."

Tài xế, "Đây là trách nhiệm của chú, không chán chút nào."

Tường Tiểu Mễ kiên nhẫn khuyên, "Chú, bạn con đến đây để tham quan Bắc Kinh, anh họ của Tăng Kha hứng thú với phố xá Bắc Kinh, tụi con có thể sẽ ghé chỗ này chỗ kia, chưa biết chính xác sẽ đi đâu, sáng nay đi giúp việc nói muốn đi sắm đồ Tết, hay là chú về chờ đi đi đi, nếu tụi con cần xe thì sẽ gọi cho chú."

Tài xế cân nhắc vài giây, "Được, vậy chú quay lại biệt thự trước."

Sau khi tài xế rời đi, họ hoàn toàn được tự do, có điều khá bất tiện cho Quý Vân Phi khi phải kéo theo hành lý.

"Mấy cậu muốn đi Từ Cẩm Thành không?" Tường Tiểu Mễ hỏi.

Mọi người đồng loạt lắc đầu, mặc dù họ không quen thuộc với Bắc Kinh, nhưng họ từng đến Từ Cẩm Thành, không có ý định tham quan lần thứ hai.

Tăng Kha đã hoàn thành sứ mạng, "Cậu với Quý Vân Phi đi dạo đi, tớ với Đằng Tề đi chỗ khác chơi, chiều nay chúng tớ trở về Thượng Hải."

"Chiều nay phải về?" Tường Tiểu Mễ hỏi trong sùng sốt, lập tức nhìn sang Quý Vân Phi.

Tăng Kha cười, "Cậu nói chuyện với mình mà mắt nhìn ai thế!"

Tường Tiểu Mễ bị trêu khiến mặt nóng bừng, trừng cô nàng, "Cậu lắm điều quá!"

Quý Vân Phi trấn an cô, "Hai người tối nay về, tớ ở lại, sáng mai mới về."

Đặng Tề chìa tay ra trước mặt Quý Vân Phi, "Phí bặt miệng, phí khấu hao thời gian, phí hao mòn bóng đèn, phí tổn thất tinh thần, phí tổn thất tuổi trẻ."

Quý Vân Phi lườm Đặng Tề, hào phóng đưa 500 tệ cho cậu ta.

Đặng Tề cũng chẳng khách sáo, tức khắc nhận lấy, hất cằm nói với Tăng Kha, "Đi, anh đây dẫn em đi ăn mấy món ngon nổi tiếng."

Tăng Kha không nhúc nhích, bắt chước Đặng Tề chìa tay trước mặt Quý Vân Phi, "Phí bặt miệng, phí khấu hao thời gian, phí hao mòn bóng đèn, phí điện thoại, phí làm công, phí tổn thất tinh thần, phí tổn thất tuổi trẻ, 500."

Quý Vân Phi tròn mắt, "Mấy cậu định cướp của hả?"

Tăng Kha, "Một câu thôi, cho hay không?"

Quý Vân Phi lại lấy tờ 500 đưa cho Tăng Kha, sau đó đập Đặng Tề một cái.

"Chết tiệt, cậu ấy đòi tiền, tự nhiên lại đập tớ!"

Tăng Kha và Đặng Tề phải đi, Tường Tiểu Mễ rất áy náy, "Hay là cùng nhau ăn trưa xong rồi hãy về Thượng Hải?"

Tăng Kha đưa sô liên lạc cho cô, "Com lúc nào mà ăn chẳng được? Đầu phải sau này hết gặp nhau, chừng nào cậu về Thượng Hải thì mời tớ với Đặng Tề ăn com cùng được."

Đặng Tề tiếp lời, "Phải mời một mình tớ hai bữa, còn phải một mình mình thôi."

Tường Tiểu Mễ làm động tác "OK", "Nhất định."

Đặng Tề được nước lấn tới, cố ý chọc giận Quý Vân Phi, cười bảo, "Tớ với em họ cậu về trước, cậu nhớ phải chăm sóc vợ tớ cho tốt, đừng để bạn ấy một mình."

Quý Vân Phi, "Cút!"

Vẫy tay, hai người họ gọi xe, vừa đi được vài bước, Đặng Tề quay người lại, trước khi đi còn tính chọc Quý Vân Phi bực thêm, "Tiểu Mễ, mình có mang cho cậu đồ ăn vặt, để trong vali của Quý Vân Phi."

Sau đó giả bộ nhăn nhu Quý Vân Phi, "Nhớ đưa cho Tiểu Mễ đó." Dứt lời, cậu ta quay người, vừa đi vừa cười thật to với Tăng Kha.

Quý Vân Phi, "... " Về mặt bó tay nhìn bóng lưng hai người bạn dần xa.

Tường Tiểu Mễ tưởng thật, "Đặng Tề mua đồ ăn vặt à?"

Quý Vân Phi, "Cậu ngốc thế." Rồi vỗ đầu của cô, "Chắc hít khói xe nhiều quá rồi."

Tường Tiểu Mễ đánh vào tay cậu hai cái, "Cậu mua sôcôla cho mình hả?"

"Ừ, còn mấy cái khác nữa."

"Tớ muốn ăn sôcôla liền."

"Được."

Quý Vân Phi để cô tự chọn, rồi tìm chỗ vắng người mở hành lý lấy một viên sôcôla cho cô, "Phần còn lại tối nay đưa cậu mang về."

"Được." Dù đứng trong gió lạnh, Tường Tiểu Mễ không cảm thấy lạnh mà còn ăn rất ngon lành. Rồi cô hỏi, "Lát chúng ta đi đâu?"

Quý Vân Phi dựng vali lên, đứng dậy, "Đem hành lý về khách sạn cái đã, rồi tìm chỗ nào ấm để ngồi, nhìn mũi cậu đỏ lên, sắp đông lạnh rồi kia."

"Vậy chúng ta kiếm quán nước nào gần đây đi, để mình kêu đi đặt phòng giúp cậu."

"Không cần, ba của Đặng Tề đã kêu nhân viên của ông đặt rồi, tới khách sạn lấy chìa khoá là được."

Gọi xe chở đến khách sạn, Quý Vân Phi không để Tường Tiểu Mễ cùng lên phòng, "Cậu ngồi ở đại sảnh chờ mình, mình lên rồi xuống ngay." Phòng khách sạn quá ngột ngạt, nếu hai người ở trong một không gian như vậy, cậu sợ mình không nhịn được sẽ ôm cô. Hơn mười ngày không gặp nhau, cậu rất nhớ cô.

Quý Vân Phi lên phòng cất hành lý, rót một bình nước ấm đầy, tiếp đó cất hai bịch đồ ăn vặt và bình nước vào ba lô. Đi đến cửa, cậu đột nhiên quay

vào phòng, lấy hai cái khẩu trang mà cậu đã chuẩn bị, một đen một hồng, là khẩu trang tình nhân.

"Sao lâu thế?" Giọng Tường Tiểu Mễ nũng nịu.

"Lấy cho cậu miếng nước, không lúc cậu muốn uống lại không có nước ấm." Quý Vân Phi đội nón lên cho cô, rồi đưa cô một cái khẩu trang, "Đeo vào đi, mũi bị đông lạnh mất."

Tường Tiểu Mễ nhìn chăm chăm vào khẩu trang, thích đến nỗi cầm miết trên tay, "Mua ở tiệm trước cổng trường chúng ta sao?"

"Ừ."

"Mua có một cái à?"

"Tớ cũng có."

"Ồ." Tường Tiểu Mễ vui vẻ đeo khẩu trang.

Hai người đã chuẩn bị xong xuôi, cùng đi ra khỏi khách sạn.

Gió rét thấu xương thổi đến, Tường Tiểu Mễ rung mình một cái.

Quý Vân Phi nhìn cô, "Chúng ta tìm chỗ nào ấm đi."

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Đi dạo cũng rất tốt." Cô không thích ở nơi yên tĩnh, không thuận tiện để nói chuyện, có vẻ như quá trang trọng, thà đi dạo như thể này còn hay hơn, có điều phải chịu lạnh.

Tường Tiểu Mễ bật phần mềm nhạc trong điện thoại, gán tai nghe, rồi nhét một bên tai nghe vào tai mình, một bên vào tai cậu, "Đi bộ đỡ chán."

Cả hai sử dụng cùng một dây nghe nên phải đi gần nhau, Quý Vân Phi nhìn cả nửa ngày mới hỏi cô, "Mệt không? Nếu mệt, mình nắm tay cậu đi."

Tường Tiểu Mễ cũng đắn đo, nhưng tình cảm đã vượt lên tất cả, cô bèn lên gật đầu.

Quý Vân Phi căng thẳng nuốt nước miếng, mò mẫm tìm bàn tay của Tường Tiểu Mễ, là lần đầu tiên nên cậu không dám nắm lấy tay cô ngay, chỉ chạm vào đầu ngón tay của cô thì bối rối rút lại. Hai người cảm giác cơ thể mình như bị điện giật, cả hai đều im lặng, lúng túng ngoảnh đầu nhìn hai bên đường. Trái tim họ gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, còn căng thẳng hơn cả lúc giáo viên công bố kết quả thi.

Khi đi bộ, cánh tay hai người gần kề, thỉnh thoảng cọ vào nhau. Lần này Quý Vân Phi hít một hơi thật sâu, mạnh dạn nắm bàn tay đang lạnh buốt của Tường Tiểu Mễ. Tường Tiểu Mễ huyếch nhẹ vào người cậu, ngón tay ngọc ngậy. Quý Vân Phi hiểu ý, hơi buông tay ra, sau đó mười ngón tay nhẹ nhàng đan vào nhau.

Một cái nắm tay thật chặt. Điều duy nhất trong suy nghĩ của Quý Vân Phi ngay lúc này là: một cái nắm tay, nắm mãi không buông.

Elvie: Hai bạn nhỏ đã nắm tay :) Cả một chặng đường 25 chương đã được 1 cái nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tặng em chiếc ly, theo em suốt cuộc đời

Bắc Kinh của những ngày giáp Tết không náo nhiệt như ngày thường, phố xá giờ đây thoáng đãng, rất yên tĩnh.

Tay của Tường Tiểu Mễ luôn được Quý Vân Phi nắm trong túi áo, không biết lòng bàn tay của ai đang đổ mồ hôi, có chút ẩm ướt. Quý Vân Phi nhìn đồng hồ trên điện thoại, đã hơn mười hai giờ trưa, họ đã đi dạo hơn hai tiếng, không biết đi đến gần khu quân đội từ lúc nào.

"Trưa nay muốn ăn gì?" Quý Vân Phi hỏi cô.

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Mình không đói." Cô chẳng muốn đi đâu hết, chỉ muốn nắm mãi tay cậu.

"Đi tiếp có mệt không?"

"Không mệt."

Quý Vân Phi dừng lại, lấy bình giữ nhiệt từ túi áo khoác đưa cho cô, "Uống tí nước đi." Sau đó, cậu quay người đối mặt với cô, giúp cô chắn gió.

Hai tay Tưởng Tiểu Mễ cầm bình giữ nhiệt màu hồng, nước trong bình còn đang bốc hơi, nên cô uống từ từ, "Cậu cố tình mua bình này cho mình hả?"

Quý Vân Phi thành thật đáp, "Ừ, bình này mẹ của mình đem từ nước ngoài về để xài, mà chưa kịp xài thì bị mình lên lấy đi rồi."

Tưởng Tiểu Mễ, "...Cô chắc chắn biết cậu lấy đây, về nhà thế nào cũng la cậu cho xem." Nhưng cô lại thích chiếc bình này, "Mình giữ lại xài, chừng nào anh họ mình về nước, mình sẽ mua bù lại cho cô."

Quý Vân Phi, "Không cần đâu, mình nói với ba rồi, ba nói sẽ mua tặng mẹ một cái ly vào ngày Valentine, mẹ thích ba tặng cho mẹ một cái ly."

Rồi cậu còn trịnh trọng nói, "Ly không giống với mấy món quà khác, không thể tùy tiện tặng được."

Tưởng Tiểu Mễ nhũn mày suy nghĩ, có chút bối rối, "Tặng ly có ý nghĩa gì đặc biệt sao?"

Quý Vân Phi úp úp mở mở đáp, "Mình cũng không rõ nữa, hình như là bên nhau trọn đời ấy nhỉ?"

Tưởng Tiểu Mễ cúi đầu uống nước, thầm cười trộm trong lòng. Cô với Quý Vân Phi hợp nhau thật, một người già ngốc, một người già khờ. Bình giữ nhiệt có thể tích 200ml, nhỏ nhỏ xinh xinh, cô uống một chút thì thôi, Quý Vân Phi đẩy nắp rồi cất lại trong túi áo.

"Chúng ta tìm quán nào ăn cơm đi, không thể bỏ bữa."

Tưởng Tiểu Mễ nghe lời cậu, "Vậy tìm quán nào nhỏ nhỏ, ăn đơn giản cũng được."

"Không được."

"Không sao đâu mà, đi mấy nhà hàng cao cấp càng nguy hiểm, dễ bị lộ hơn, họ hàng tớ đều sống ở Bắc Kinh, nhiều người trong số họ đang nghỉ lễ, lỡ gặp phải là tiêu đấy."

Quý Vân Phi suy nghĩ, an toàn vẫn quan trọng hơn, cậu đành tìm quán ăn nhỏ có môi trường tốt trong khu phố, dò được địa chỉ trên định vị bản đồ, hai người thong thả đi.

Tưởng Tiểu Mễ rất tự giác dút tay vào túi áo của cậu, ấm áp không kê siết. Cô nhìn cậu, "Nè, cậu thấy chúng ta có tính là... yêu sớm không nhỉ?"

Quý Vân Phi, "Không tính, tớ nắm tay cậu vì chân cậu đi nhiều sẽ đau, cái này gọi là bạn bè giúp đỡ lẫn nhau."

Tưởng Tiểu Mễ, "...Rồi cô nở nụ cười, "Không biết xấu hổ."

Quý Vân Phi cũng cười, thấy cô cười vui vẻ như một đứa trẻ, đột nhiên cậu rất muốn hôn lên trán cô một cái, nhưng lời dặn dò của ba văng vẳng bên tai: "Chỉ dừng lại ở nắm tay". Thế nên, cậu gạt bỏ những suy nghĩ không nên có.

Quán ăn ngay khu dân cư, nên khá nhiều người đến đây ăn, hai người chọn bàn cạnh cửa sổ.

"Cư xá của chị Tô Dương nằm đối diện khu này." Tưởng Tiểu Mễ chỉ cho Quý Vân Phi xem.

Quý Vân Phi tìm kiếm tên Tô Dương trong trí nhớ của mình, "Là con gái của chú tài xế nhà cậu phải không?"

Tưởng Tiểu Mễ gật đầu, "Phải, trước khi đến Thượng Hải, mình với chị ấy hay chơi cùng nhau, dù mấy năm nay không liên lạc, nhưng vừa gặp lại là thân nhau ngay, chị ấy thú vị lắm, rất thích chọc ghẹo người khác."

Quý Vân Phi chợt nhớ đến một chuyện, vội đưa điện thoại cho cô, "Cậu cho mình số điện thoại với địa chỉ nhà của chị Tô Dương, để mình lưu lại."

Tưởng Tiểu Mễ bất ngờ, "Chi vậy?"

Quý Vân Phi, "Cậu nói nếu như chuyển trường thì sẽ học chung với chị Tô Dương mà? Trường chị ấy nghiêm khắc, không cho mang điện thoại vào trường, lỡ sau này không liên lạc được với cậu thì mình nhờ chị Tô Dương, có gửi đồ ăn vặt cũng gửi tới nhà chị ấy, nhờ đưa cho cậu, nhà cậu thấy đồ ăn do chị ấy cho, sẽ không nghi ngờ."

"Cách này nghe hay đấy, cũng an toàn nữa." Tưởng Tiểu Mễ ghi lại thông tin liên lạc của Tô Dương, còn ghi địa chỉ một cách tỉ mỉ.

"Chiều này chúng ta làm gì?" Tưởng Tiểu Mễ ghi xong, trả lại di động cho cậu.

"Xem phim, cậu muốn coi phim nào?"

"Sao cũng được."

Thấy món ăn chưa dọn lên, Quý Vân Phi tìm rạp phim gần đây, sau đó đặt vé. Tưởng Tiểu Mễ ngồi không cũng chán, bèn lau bàn sạch sẽ, rồi trườn

người lên bàn nắm tay Quý Vân Phi chơi. Thình thoảng Quý Vân Phi véo má cô, bị cô gỡ tay xuống.

Tuổi trẻ là thế, vui vẻ thoải thích.

Tuy nhiên, ngàn trốn vạn trốn, vẫn không tránh được người quen.

Trên đường đến rạp phim, Tường Tiểu Mễ gặp được anh họ Tường Bách Xuyên. Tường Bách Xuyên có việc đi ngang qua đây, chỉ nhìn từ đằng sau nhưng anh ta cũng nhận ra Tường Tiểu Mễ, em họ của anh ta giờ bây giờ gan tày trời, dám ngang nhiên nắm tay nhau trên đường.

"Tường Tiểu Mễ!"

Tường Bách Xuyên kéo cửa kính xe xuống, tấp xe vào lề.

Tường Tiểu Mễ chớp chớp mắt, đúng là chạy trời không khỏi nắng, đã đeo ba lô rồi che kín mít mà vẫn bị nhận ra.

Quý Vân Phi muốn quay đầu lại nhưng ráng nhịn, cậu hỏi cô, "Ai thế? Người nhà cậu hả?"

Tường Tiểu Mễ nhỏ giọng đáp, "Ừ, anh họ tớ."

Quý Vân Phi vẫn nắm tay của cô, "Không sao, có chuyện gì mình chịu trách nhiệm, cậu đừng sợ."

"Anh họ biết tớ yêu sớm, bị anh ấy phát hiện cũng không sao đâu." Tường Tiểu Mễ không để cậu qua chỗ anh họ, cô tháo khẩu trang tình nhân xuống, "Cậu ở đây chờ mình, mình quay lại ngay."

Tường Bách Xuyên thu lại ánh mắt từ người Quý Vân Phi, nhìn về phía Tường Tiểu Mễ: "Em mua tìm gấu gan báo ở đâu thế?"

Tường Tiểu Mễ tí từng đùa, "Thì anh cho em đó." Cô cầm tay trái của Tường Bách Xuyên áp vào má của mình, "Em lạnh cóng rồi, anh che cho em chút đi."

Tường Bách Xuyên im lặng nhìn cô em gái, "Mấy giác quan của em bị lệch pha rồi à?"

Tường Tiểu Mễ ngây người, "Dạ?"

Tường Bách Xuyên rút tay về, "Mặt em nóng, tay anh lạnh, em kêu che cái gì?!"

"..."

Cô chạm vào mặt của mình, thật sự rất nóng.

Tường Bách Xuyên quét mắt, "Không sợ bị chú thím Hai phát hiện?"

Tường Tiểu Mễ mỉm cười, "Ba mẹ em không có ở Bắc Kinh, công việc của họ xảy ra chút chuyện, nên không thể ở cạnh em, ngày mai họ mới về lại Bắc Kinh."

"Định đi đâu?"

"Xem phim"

"Sau đó?"

"Không có sau đó."

Tường Bách Xuyên nhắc nhở, "Kiềm chế lại đi, đừng để vui quá hoá buồn." Rồi dặn dò thêm, "Coi phim xong về nhà ngay, không được phép lang thang ở ngoài buổi tối, không an toàn có biết không?"

Tường Tiểu Mễ liên tục gật đầu, "Em biết em biết, em cũng không dám ở ngoài ban đêm."

Tường Bách Xuyên nhìn chăm chăm vào cô em gái vài giây, "Tối nay chú thím Hai không về nhà sao?"

Tường Tiểu Mễ, "Vâng, từ lúc em về đây không có gặp ba mẹ, lúc nào cũng bận bịu."

Tường Bách Xuyên biết rõ cô em của mình đang nghĩ gì, "Vậy cũng không được phép qua đêm ở ngoài! Để chú Hai biết được, chú có đánh gãy chân em, anh cũng mặc kệ."

Tường Tiểu Mễ cam đoan, "Không có đâu! Có cho em cả lá gan, em cũng không dám."

Tường Bách Xuyên không nhiều lời, anh lấy ví tiền ở ghế phụ, rút hết tiền có trong ví đưa cho Tường Tiểu Mễ, "Xài tiền này, không được phép xài tiền của cậu con trai kia, nghe rõ chưa?"

"Em nhớ rồi." Tường Tiểu Mễ quay người, đưa ba lô đang đeo trên lưng về phía anh họ, "Anh nhét vào trong ba lô của em đi, ngăn nhỏ trong cùng đó."

Cô chợt nhớ ra, "Anh, anh về hồi nào vậy? Sao anh nói không có thời gian về nước?"

Tường Bách Xuyên, "Sáng nay mới về, giải quyết vài thủ tục rồi tối nay bay về New York."

"Hả? Đi gấp thế, em còn tưởng anh ở lại được mấy ngày, tiếc ghê."

"Tiếc cái gì?"

"Em định giới thiệu bạn gái cho anh."

"...Anh thấy em ăn no rừng mỡ quá." Tường Bách Xuyên nhét tiền xong kéo khoá ba lô lại, "Đi đi."

"Anh, em thương anh nhất, lái xe cẩn thận nha."

Xe dần khuất xa, Quý Vân Phi mới đi tới, "Anh họ đối xử tốt với cậu quá."

"Đúng vậy, ngoại trừ ba, mọi người trong nhà rất tốt với mình, anh họ, em họ, rồi chú Tư, chú Năm, cậu cả, cậu Hai, cậu Ba, ai cũng thương mình hết." Cô đưa tay nắm lấy tay cậu, "Đi thôi, trễ giờ chiếu phim mất."

Hai người vừa đi vừa nói, Tường Tiểu Mễ hỏi cậu, "Cậu có chị em họ bên nội hay ngoại không?"

"Mình có đứa em họ bên nội, nó rất thương mình."

"Có cơ hội chúng ta cùng nhau đi chơi."

Quý Vân Phi cười, "Tớ nghĩ chắc nó không muốn chơi với cậu đâu."

Tường Tiểu Mễ, "Sao thế? Em ấy không thích con gái thân với cậu hả?"

"Không phải, nó mới bốn tuổi à, còn đang học mẫu giáo."

"..."

Tường Tiểu Mễ thấy mua hai vé xem phim thật phí tiền, rạp chỉ lác đác vài người đến xem, hai người ngồi ở dãy ghế trên cùng. Hai người nào biết phim đang nói gì, toàn lo trò chuyện, lâu lâu lại nắm tay.

Từ rạp phim đi ra, trời đã tối, đường phố cũng đã lên đèn.

"Để mình gọi xe đưa cậu về." Quý Vân Phi toan gọi xe.

Đột nhiên, Tường Tiểu Mễ nắm tay cậu, "Mình không muốn về."

Quý Vân Phi, "Không được, về trễ không an toàn."

Suy nghĩ một lúc, Tường Tiểu Mễ khép nép nói, "Tối nay ba mẹ tớ không về nhà, mà tớ cũng nói với dì giúp việc là tối nay ngủ lại khách sạn với Tăng Kha, vì bạn ấy sợ ngủ một mình."

Sau khi nói xong, Tường Tiểu Mễ thấy không ổn, lập tức giải thích, "À, tớ không thể về khách sạn với cậu, hay chúng ta tìm chỗ nào đó ngủ, tâm sự thâu đêm? Mai cậu phải về rồi, không biết khi nào mới gặp lại."

Quý Vân Phi cũng muốn ở bên cô, nhưng qua đêm ở ngoài rất nguy hiểm, "Chúng ta không thể đi quán bar hay quán ăn đêm được, mấy chỗ khác cũng không an toàn."

Tường Tiểu Mễ đã có ý định từ sớm, "Chúng ta đến khu truyền dịch ở bệnh viện đi, ở đó ít người, lại ấm, còn có thể xem TV, rất tiện lợi, hơn nữa ở bệnh viện có bảo vệ, có bác sĩ, không ai quấy chúng ta, là nơi an toàn và yên tĩnh nhất."

Ngoại trừ chất lượng không khí hơi kém một chút, nhưng so với những nơi khác, đây là lựa chọn không tệ.

Quý Vân Phi, "..." Cậu cười hỏi, "Cậu nghĩ đến cả nơi này hả?"

Tường Tiểu Mễ xấu hổ, cúi đầu không lên tiếng, hai tay đút vào trong túi áo của cậu, chân giẫm lên chân cậu, "Không được cười."

Quý Vân Phi muốn giang tay ôm cô vào lòng, cuối cùng đành nhịn xuống.

Nửa đêm về sáng, khu truyền dịch thưa thớt dần, TV cũng tắt, lâu lâu có tiếng chuông gọi y tá, mặt khác rất yên tĩnh.

Quý Vân Phi và Tường Tiểu Mễ ngồi ở góc khuất xem phim, coi suốt mấy tiếng, điện thoại hai người đều hết pin.

"Có mang theo sạc dự phòng không? Đưa mình sạc pin cho." Quý Vân Phi hỏi cô.

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Không có mang." Đầu gối tối nay không về nhà ngủ.

"Vậy để sáng về khách sạn mình đang ở rồi sạc pin, ngủ một lát đi."

Quý Vân Phi chỉnh lại ghế để cô nằm ngủ, còn đắp áo khoác cho cô.

Tường Tiểu Mễ gấp một cái, gật đầu, "Cậu thì sao, không ngủ hả?"

"Tớ không buồn ngủ." Cậu chỉ muốn ngắm cô ngủ.

Sáng hôm sau.

Tường Mộ Bình không gọi được cho Tường Tiểu Mễ, sáng nay ông gọi hai cuộc, đã 9:30 sáng nhưng vẫn không gọi được. Ông bèn gọi điện thoại bàn ở nhà, là đi giúp việc nghe máy, "Bí thư Tường."

"Tiểu Mễ đâu rồi? Chưa thức sao? Kêu nó nghe điện thoại."

Ông định hỏi con gái muốn học ban Xã Hội hay ban Tự Nhiên, vì sau khi chuyển trường, trọng tâm của ban Xã Hội và Tự Nhiên khác nhau.

Di hoảng hốt, vậy là Tiểu Mễ đã nói dối, trưa qua Tiểu Mễ gửi tin nhắn cho dì nói buổi tối sẽ ngủ lại với Tăng Kha, còn nói đã xin ba rồi. Dì đâu dám gọi xác nhận với bí thư Tường, lại thấy con bé ở với Tăng Kha nên cũng yên tâm.

Dì nói y chang lời được nghe, "Bí thư Tường, Tiểu Mễ đang ở cùng Tăng Kha."

Bí thư Tường, "Được, tôi biết rồi."

Thế là ông gọi cho Tăng Kha, cô nàng còn đang say giấc nồng, thấy điện thoại của chú Tường gọi tới liền nghi có chuyện chẳng lành, vội vàng ngồi dậy, hít sâu một hơi rồi mới nghe máy, "Chào chú Tường."

"Ừ, hai đứa đi chơi vui không?"

"Dạ vui lắm, cảm ơn chú Tường."

"Tiểu Mễ ở cùng con sao?"

Tăng Kha nghĩ chú Tường đang hỏi dò, nên vội vàng che dấu cho Tường Tiểu Mễ, "Dạ, đúng ạ, tụi con định hôm nay đi Từ Cẩm Thành chơi."

"Ừ, con ráng ở chơi với nó vài ngày, ngày mai chú và cô sẽ về nhà, đến lúc con tới nhà chú ăn cơm."

Tăng Kha lập tức đáp lại, "Dạ."

Tường Mộ Bình nói tiếp, "Điện thoại Tiểu Mễ chắc hết pin rồi, nên chú không gọi được nó, con đưa điện thoại cho nó để chú hỏi chút chuyện."

Tăng Kha, "..."

***Elvie: Thứ 3 sẽ post tiếp truyện!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Tăng Kha hoang mang vài giây, tiêu rồi, kiểu này đùa chết cô nàng rồi. Mới sáng sớm mà Tường Tiểu Mễ đã ra ngoài với Quý Vân Phi? Đi chơi thì đi, còn tắt máy nữa?

Cô nàng lập tức viện cớ, "Dạ, Tiểu Mễ đi toa lét rồi chú, để con nói bạn ấy."

Tường Mộ Bình không hoài nghi Tăng Kha sẽ nói dối, "Vậy được, kêu nó nhanh gọi lại cho chú, chú có việc gấp tìm nó."

"Vâng vâng, con nói bạn ấy ngay." Tăng Kha cúp điện thoại ngay lập tức, quên cả chào Tường Mộ Bình.

Lát nữa cô nhất định phải mắng Tường Tiểu Mễ, điện thoại là thứ có thể dễ dàng tắt máy sao?! Tăng Kha điện cho Quý Vân Phi, nhưng điện thoại chỉ truyền tới âm thanh trả lời tự động: "Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy".

Chết tiệt!

Cô nàng nhện không được phải nói tục. Tuy nhiên, cô không bỏ cuộc, tiếp tục gọi lại lần nữa, kết quả vẫn như cũ. Sao bây giờ? Tăng Kha vò đầu bứt tóc, thôi thôi xong rồi, không ai cứu được hai người họ nữa rồi. Cô trấn tĩnh bản thân, hiện tại chỉ có thể tìm Đăng Tề giúp đỡ. Vì phòng khách sạn là do thư ký của ba Đăng Tề đặt, cô bèn kêu Đăng Tề gọi hỏi nhân viên khách sạn, nếu tìm được Quý Vân Phi thì nói cậu mau chóng gọi lại cho cô.

Chỉ mười phút sau, Đăng Tề gọi lại, thông báo rằng từ sáng hôm qua sau khi rời khỏi khách sạn, Quý Vân Phi không quay trở lại, hành lý vẫn còn trong phòng.

Nghe xong, Tăng Kha giống như một quả bóng xì hơi.

"Ê, nói chuyện đi chứ." Giọng Đăng Tề cất lên.

"Nói cái quần gì, chân của Tiểu Mễ kỳ này hết giữ nổi rồi, chú Tường không đánh gãy chân bạn ấy mới lạ!"

"Cậu đừng tự dọa mình, lần nào ba tớ chẳng bảo tớ không học hành đàng hoàng sẽ đánh gãy chân tớ, cậu xem chân tớ có gãy lần nào đâu?"

"Ba của cậu với ba Tiểu Mễ khác nhau, ba của bạn ấy là... Quên đi, không nói với cậu nữa."

Tăng Kha ngắt cuộc gọi, tiếp tục điện cho Quý Vân Phi và Tường Tiểu Mễ, cả hai điện thoại vẫn tắt máy như cũ. Cũng hơn mười phút rồi, đi vệ sinh khác với đi tham quan, có lâu đến mấy thì cũng đã đi xong. Việc bây giờ cô có thể làm là chờ một chút nữa, nói không chừng lát nữa sẽ liên lạc được. Chừng nào chú Tường không gọi lại lần nữa, cô cũng sẽ không chủ động gọi giải thích, kéo được chừng nào hay chừng đó.

Tường Tiểu Mễ ơi là Tường Tiểu Mễ, cậu gan tày trời, dám chơi trò mất tích ngay địa bàn của ba cậu.

Tăng Kha bây giờ cuống cuống như kiến trên chảo lửa, qua thêm ba phút, vẫn chưa gọi được.

Nào ngờ khi cô định gọi tiếp thì Tường Mộ Bình gọi đến. Kiểu này không nghe cũng không được rồi.

"Dạ, chú Tường."

"Tiểu Mễ đâu?"

"Dạ, bạn ấy bị đau bụng, còn chưa đi ra nữa, bạn ấy ra là con nói gọi cho chú liền."

"Tiểu Kha, làm khó con rồi."

Tăng Kha hoảng sợ, lời này nghe có điềm quá, thế là cô nàng giả bộ cười qua loa, "Dạ đâu có, tụi con là bạn tốt nhiều năm rồi mà."

Tường Mộ Bình, "Con đừng che giấu giúp Tiểu Mễ nữa, nó không ở cùng con đúng không?"

Tăng Kha cắn môi, không có lên tiếng.

Tường Mộ Bình thở dài, "Con có biết là cả đêm qua Tiểu Mễ không về nhà, đến giờ điện thoại cũng không liên lạc được."

"Hả? Bạn ấy không về nhà?" Tăng Kha nghe mà choáng váng.

"Tiểu Mễ đang ở cùng ai?"

Tăng Kha cũng sợ hãi, không ngờ chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy, Tiểu Mễ chắc chắn không dám qua đêm ở ngoài, cái chính là điện thoại lại tắt máy, hơn nữa Quý Vân Phi không có ở khách sạn, chẳng lẽ đã xảy chuyện không may?

Cô nàng khóc nức nở, "Chú Tường, họ có gặp nguy hiểm gì không?"

"Con nói cho chú biết Tiểu Mễ đang đi cùng ai."

"Quý Vân Phi."

Nghe Tăng Kha thú nhận tất cả mọi chuyện, Tường Mộ Bình giận đến tức ngực, sự bất an cũng xuất hiện trong đầu. Bao nhiêu năm nay, có sóng gió nào mà ông chưa từng trải qua, nhưng lúc này đây ông lại trở nên luống cuống.

Ông hỏi Tăng Kha, "Con có số căn cước của Quý Vân Phi không?"

"Có có có, là con đặt vé máy bay cho bạn ấy." Tăng Kha vội vàng đọc số căn cước Quý Vân Phi cho Tường Mộ Bình.

Thư ký thấy sắc mặt của Tường Mộ Bình rất kém, liền hỏi, "Bí thư Tường, ngài có chỗ nào không khỏe?"

Hơn ba ngày nay, ông chẳng hề chớp mắt chút nào, phải di chuyển từ tỉnh này sang tỉnh khác.

Tường Mộ Bình xua tay, ông gọi ngay cho chú Tư của Tiểu Mễ, "Tiểu Tứ, chú đang ở Bắc Kinh?"

"Phải, anh hai, chuyện gì thế?"

"Tiểu Mễ và cậu bạn của nó đi đâu cả đêm, cả khách sạn cũng không về, điện thoại hai đứa nó đều không gọi được, chú lập tức tìm người điều tra, xem Tiểu Mễ và cậu bạn kia có dùng căn cước đăng ký chỗ nào ở Bắc Kinh không."

Tường Mộ Bình lần lượt đọc số căn cước cho chú Tư của Tiểu Mễ.

Sau năm phút, chú Tư của Tiểu Mễ gọi lại, "Anh hai, không thấy đăng ký ở chỗ nào hết."

Tay của Tường Mộ Bình bắt gặp run lên, "Chú lập tức gọi cho mọi người trong gia đình, hỏi xem Tiểu Mễ có từng liên lạc với họ không."

"Vâng, em gọi ngay, anh hai, anh đừng quá lo lắng, không có chuyện gì đâu." Ngập ngừng giây lát, chú Tư nói tiếp, "Anh hai, chúng ta có cần nhờ cảnh sát giúp không?"

"Anh biết rồi, chú cứ gọi điện trước đi." Tường Mộ Bình sốt ruột, thúc giục chú Tư. Lần đầu tiên trong đời ông rơi vào tình trạng cuống cuống thế này. Song, ông vẫn ôm một tia may mắn, nghĩ rằng có lẽ con gái đã đến nhà của cậu. Tường Mộ Bình không dám kể cho mẹ của Tiểu Mễ nghe chuyện này, nên tự mình gọi cho cậu của Tiểu Mễ, kết quả vẫn làm ông thất vọng.

Mấy phút sau, chú Tư lại gọi đến, "Anh hai, em hỏi rồi, chỉ có mình Bách Xuyên trưa qua có gặp Tiểu Mễ, sau đó không có ai gặp nó, nó cũng không liên lạc với ai hết."

Những tin tức bất hạnh bây giờ ngập tràn trong đầu ông, khiến ông không thể đợi thêm một phút nào được.

Tường Mộ Bình dặn dò thư ký, "Cậu liên lạc với cảnh sát Bắc Kinh, tra xem tối qua đến giờ có hai đứa trẻ nào mười lăm, mười sáu tuổi gặp tai nạn không."

Dứt lời, nỗi sợ trong lòng ông lại càng tăng thêm.

Thư ký cũng thấy chuyện không ổn, tức khắc gọi cho cảnh sát Bắc Kinh. Cậu ta khá hiểu Tiểu Mễ, tuy cô bé nhìn có vẻ ngoan ngoãn, nhưng chỉ đối phó với bí thư Tường mà thôi. Tuy nhiên, nếu cô bé lên ra ngoài chơi với bạn trai, chắc chắn sẽ không tắt điện thoại, bởi vì sẽ khiến gia đình nghi ngờ. Điện thoại tắt máy, cả đêm không về khách sạn, hiện tại đã mười giờ sáng vẫn không liên lạc được, là điềm báo không may.

Thế mà cùng lúc này, trong một nhà hàng điểm tâm ở Bắc Kinh, Quý Vân Phi và Tường Tiểu Mễ đang tranh nhau phần điểm tâm.

"Ăn hết trứng đi." Quý Vân Phi gấp nốt miếng trứng ốp la cuối cùng vào chén của cô, họ đến trễ quá nên mấy món khác bị bán sạch cả, đành nhờ đầu bếp chiên vài cái trứng ăn lót dạ.

"Mau ăn đi, nguội ăn mất ngon."

"Không ăn, từ nhỏ mình đã không thích ăn trứng, chiên, rán, chúng đều không thích ăn." Tường Tiểu Mễ gấp miếng trứng vào chén của cậu.

Quý Vân Phi gạt cô, "Hèn chi cậu học kém Toán vậy, ngày nào mình cũng ăn hai quả trứng hết."

"Cậu xạo, có ma mới tin."

"Gạt cậu chi!" Quý Vân Phi gấp miếng trứng, đưa tới miệng cô, "Há miệng."

Tường Tiểu Mễ nờ nụ cười, không viện lý do nữa, ngoan ngoãn ăn nốt miếng trứng.

"Chiều nay mấy giờ cậu về Thượng Hải?" Ra khỏi nhà hàng điểm tâm, Tường Tiểu Mễ hỏi Quý Vân Phi.

Cậu định sáng nay về nhưng đã thay đổi ý định, đáp, "Tớ bay chuyến cuối, chiều này lại đi dạo với cậu, rồi tiễn cậu về nhà xong tớ ra sân bay."

Tường Tiểu Mễ nhìn cậu, "Minh tiễn cậu ra sân bay."

"Không được, tiễn tớ xong thì trời cũng tối rồi, một mình cậu về không an toàn."

"Minh sẽ ngồi xe buýt của sân bay."

"Càng không được." Quý Vân Phi đội nón lên giúp cô, "Cậu không nghe lời là lần sau tớ không mua bánh kẹo cho nữa đâu."

"Được được được, cậu là lớn nhất."

Quý Vân Phi cười, "Cậu là quán gia của tớ."

Tướng Tiểu Mễ hơi ngượng ngùng, cánh tay cọ người cậu vài cái rồi tiện thể nhét tay vào túi áo cậu.

Họ không có kế hoạch đặc biệt nào sáng nay, định sẽ về khách sạn sạc pin điện thoại. Tướng Tiểu Mễ không muốn ngồi xe, do đó hai người cùng nhau tản bộ về khách sạn. Đi bộ mất hơn một tiếng đồng hồ, khi về đến khách sạn thì cũng đã hơn mười một giờ.

Vừa bước vào sảnh khách sạn, người quản lý đã nhận ra ngay, vì hai người còn nhỏ, hơn nữa phòng khách sạn lại do thư ký trưởng của Đảng tổng đặt, thế nên người quản lý mới có ấn tượng sâu sắc.

"Cuối cùng hai em cũng về rồi, mau gọi báo cho người thân đi, gia đình tụi em tìm tụi em quá trời, lúc này cảnh sát còn gọi điện hỏi thăm tình hình nữa."

Cả hai ngẩn người, nhất là Tướng Tiểu Mễ, cô thẳng thốt không nói nên lời.

Quý Vân Phi dù cố gắng bình tĩnh nhưng cũng không dám tin vào tai mình, "Chị, chị mới nói gì?"

Quản lý quây tiếp tân, "Điện thoại của hai em tắt máy, cả đêm lại không về, hơn mười một giờ còn chưa liên lạc được nên gia đình rất sốt ruột, còn sợ hai em xảy ra chuyện, hai em đó, mau gọi cho gia đình đi."

Quý Vân Phi nói cảm ơn, rồi kéo Tướng Tiểu Mễ đi về phía thang máy.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Tay của Tướng Tiểu Mễ lạnh run, rùng mình.

Quý Vân Phi nắm chặt tay của cô, "Không sao đâu, mình sẽ không để cậu bị đánh."

Tướng Tiểu Mễ nín áo của Quý Vân Phi, ép bản thân phải bình tĩnh lại.

Vào phòng khách sạn, Quý Vân Phi lấy đồ sạc từ trong vali ra để sạc pin cho điện thoại của Tướng Tiểu Mễ, điện thoại tự khởi động sau khoảng một phút, "Mau gọi điện thoại báo bình an cho ba cậu."

Tướng Tiểu Mễ sợ đến tay run lấy bẫy, hít sâu vài hơi mới dám gọi cho Tướng Mộ Bình.

"Alo? Tiểu Mễ? Là con sao? Là ba đây." Tướng Mộ Bình còn sợ con gái bị bắt cóc đòi tiền chuộc, đầu sao cũng cuối năm rồi, có một số người quanh năm không kiếm được tiền.

Mất Tướng Tiểu Mễ đỏ lên, cô nghe được giọng của ba run rẩy, "Ba, con không sao, điện thoại hết pin, con xin lỗi, giờ con đang ở khách sạn, không có chuyện gì đâu."

Tướng Mộ Bình hít một hơi thật sâu, như thể bản thân may mắn sống sót sau tai nạn, nhưng vẫn chưa yên lòng, "Đang ở khách sạn thật sao?"

Đúng lúc này, thư ký nhỏ giọng nói với ông, phía cảnh sát bên gọi nói, hai đứa trẻ đã bình an vô sự trở về khách sạn.

Tướng Mộ Bình gạt đầu, rồi nghiêm nghị thốt lên, "Con về nhà ngay." Sau đó tức thì cúp điện thoại. Không ai có thể hiểu được, từ chín giờ đến mười một giờ, ông đã trải qua hai tiếng đồng hồ trong nỗi sợ khủng khiếp thế nào.

Tướng Tiểu Mễ hít mũi, cô biết giờ đây khóc cũng vô dụng, chỉ việc cả đêm không về ngủ cũng đủ khiến cô phải chịu trận đòn của ba. Ba là người trọng sĩ diện, nếu không phải sợ cô xảy ra chuyện, ông tuyệt đối sẽ không nói với người ngoài con gái nhỏ nhà ông cùng bạn trai đi cả đêm không về nhà. Lần này cô thật sự không trốn được rồi.

Quý Vân Phi lau nước mắt cho cô, "Đều tại tớ, biết nhà cậu nghiêm lại còn đến thăm cậu, đáng lẽ tớ qua tớ phải đưa cậu về nhà mới đúng."

Tướng Tiểu Mễ lắc đầu, "Tớ không trách cậu, tại tớ muốn cậu đến thăm, vì muốn ở cạnh cậu nên mới rủ cậu đến bệnh viện, cậu đừng tự trách bản thân."

Dứt lời, nước mắt cô lại tuôn rơi.

"Chỉ là... Sau này chắc mình không gặp cậu được nữa rồi, ba mình không đánh chết mình thì cũng cho người theo dõi mình cả ngày lẫn đêm."

Chuyện trước mắt không phải lo có còn gặp nhau được nữa không, điều cậu lo là cô về nhà sẽ bị đánh. Quý Vân Phi nắm tay của cô, "Mình sẽ cùng cậu về."

Tướng Tiểu Mễ cự tuyệt không đắn đo, "Không được." Vậy chẳng phải cậu cũng bị ba của cô đánh luôn ư?

Quý Vân Phi đã quyết định như vậy, cậu không chịu được khi cô bị đánh, dù chỉ bị đánh nhẹ cũng chịu không được, "Đừng nói nữa, quyết định vậy đi."

Tường Tiểu Mễ, "Không được là không được, cậu không thể tới nhà tớ."

"Nếu cậu không cho mình đi, sau này mình không đến Bắc Kinh nữa."

"Dù cậu không đến Bắc Kinh nữa, tớ cũng sẽ không cho cậu đi."

Hai người không ai chịu nhường ai.

Quý Vân Phi bức bối trong lòng, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh lấy khăn lau nước mắt cho cô, "Có chuyện thì chúng ta cùng chịu trách nhiệm được không? Hai người chúng ta đều sai, làm sao tớ có thể để cậu về nhà, còn mình lại trốn về Thượng Hải?"

Tường Tiểu Mễ cũng có suy nghĩ của mình, "Mình biết cậu không phải người như vậy, nhưng chỉ cần một người bị đánh là giải quyết được mọi chuyện, không phải đỡ hơn cả hai bị đánh sao?"

Quý Vân Phi không muốn đôi co với cô, hơn nữa thời gian càng không cho phép họ, "Đừng nói nữa, cậu không cho mình đến nhà, thì mình hỏi Tăng Kha địa chỉ nhà cậu rồi tự đến đó."

Cậu rút điện thoại của cô ra khỏi đồ sặc, "Đừng sặc nữa, giờ về nhà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

**** Tình hình là dạo này ngày nghỉ hơi ham chơi, suốt ngày la cà, nên post truyện chậm. Sorry mọi người!*

Chương 28

"Khoan đã, để mình câu cứu anh họ." Tường Tiểu Mễ bây giờ rất rồi, không nghĩ ra được cách nào, đành phải nhờ viện binh.

Tường Bách Xuyên sau khi nhận điện thoại của cô xong im lìm không lên tiếng.

"Anh, anh nói gì đi."

"Nói gì? Nói em ngu quá à?"

"... Em biết em sai rồi, anh giúp em nghĩ cách đi."

"Anh mà là chú Hai, anh nhất định đánh em, nếu không em sẽ không ghi nhớ trong đầu." Tường Bách Xuyên cũng tức giận, "Hôm qua anh nói với em thế nào? Kêu em trước khi trời tối phải về nhà, em nghe cho có hả?"

Tường Tiểu Mễ giải thích, "Em không có lang thang ngoài đường, cũng không có đi khách sạn, em chỉ ở sảnh bệnh viện qua đêm, tại xem phim nên điện thoại hết pin, em lại không mang theo sạc dự phòng."

Tường Bách Xuyên, "Tiểu Mễ, em phải nói thật với anh, không thì anh không giúp em được."

"Anh, đã lúc nào rồi mà em còn dám nói dối?"

Im lặng giây lát, Tường Bách Xuyên nói tiếp, "Giờ anh không ở Bắc Kinh, không thể giúp em được, em tìm chú Năm, rồi kể hết những con đường hôm qua em đã đi cho chú biết, chú ấy tự biết cách giúp em, bây giờ người giúp được em chỉ có chú Năm thôi."

Tường Tiểu Mễ chưa kịp vui mừng, Tường Bách Xuyên lại dội gáo nước lạnh, "Anh chỉ cam đoan chân em không bị đánh gãy, nhưng chắc chắn thế nào cũng phải bị đánh, sau này em cũng không thể dùng điện thoại nữa, chuẩn bị tinh thần trước đi."

Tường Tiểu Mễ hiện tại chẳng quan tâm nhiều như vậy, chỉ cần không bị đánh chết là được. Đầu óc của cô bây giờ đang bấn loạn, suy nghĩ cũng chẳng sáng suốt, "Em nói những đường em đã đi với chú Năm, là có thể giải quyết vấn đề sao? Chú Năm biết phải làm gì hả?"

Tường Bách Xuyên, "Gia đình chúng ta chỉ có mỗi em ngốc, mau tìm chú Năm đi."

Tường Tiểu Mễ lau nước mắt, điện thoại của chú Năm hay nằm ngoài vùng phủ sóng, không biết lần này có may mắn gọi được không.

Khoảng mười giây sau, điện thoại đã thông.

"Chú Năm, cứu con với."

"Bị môn Toán đề sắp chết rồi hả?"

"..." Tường Tiểu Mễ đầu còn tâm trạng đùa giỡn, vừa nghe giọng của chú Năm, nước mắt cô lại rơi, "Chú Năm, con phạm sai lầm lớn, tám phần sẽ bị ba con đánh chết."

Sau đó, cô kể hết đầu đuôi sự việc.

Chú Năm nói, "Chú biết trước rồi, chú Tư của con lật tung mọi góc ngách, gọi hỏi hết tất cả mọi người trong gia đình." Chú im lặng một lúc, sau đó nói tiếp, "Tường Tiểu Mễ, con lấy đầu ra lá gan lớn tới nỗi tối không về nhà ngủ?"

Chú lại ngập ngừng giây lát, rồi tiếp tục, "Bên cảnh sát cũng đã biết chuyện con gái của bí thư Tường mới mười sáu tuổi đã cùng bạn trai qua đêm ở ngoài không về nhà, còn chuyện thật hay giả thì họ làm gì quan tâm, chỉ nhớ mỗi chuyện con gái của bí thư Tường hoá ra là một đứa hư hỏng, thế là lúc rảnh rỗi lại có chuyện tán dóc."

Tường Tiểu Mễ không lên tiếng.

Chú Năm lại nói, "Con vút hết sĩ diện, thứ mà anh ấy coi trọng nhất, con nghĩ anh ấy có chịu bỏ qua cho con không?"

"Chú Năm, con biết sai rồi."

"Đừng khóc! Khóc đâu giải quyết được vấn đề! Sao con không đi tìm chú Tư giúp đỡ?"

"Anh họ nói chú Tư cũng bị con chọc tức, nên con không dám."

"Vậy là con dám tìm chú?" Chú Năm xoa mi tâm, "Tường Tiểu Mễ, kiếp trước chắc chú thiếu nợ con và Tường Bách Xuyên, nên kiếp này cứ phải giải quyết mọi chuyện giúp tụi con!"

Tường Tiểu Mễ thờ phào, nghe giọng điệu của chú Năm là biết chú đã đồng ý, "Cám ơn chú Năm, sau này con nhất định sẽ nghe lời, không gây phiền phức nữa."

"Nói cũng như không, con và Tường Bách Xuyên toàn biết nói ngon nói ngọt, chứ năm nào chẳng gây chuyện cho chú giải quyết? Cúp máy đây." Chú Năm cũng không quên dặn dò, "Đừng đi lung tung, tìm chỗ nào ấm mà ngồi."

Quý Vân Phi biết cô sẽ không về nhà ngay nên tiếp tục sạc pin điện thoại giúp cô. Tường Tiểu Mễ ngồi lên ghế sofa, hai chân đều nhũn ra. Quý Vân Phi ngồi xỏm trước mặt cô, ngẩng đầu nhìn cô thật lâu, ánh mắt cậu tràn ngập sự áy náy.

Tường Tiểu Mễ an ủi cậu, "Mình không sao, thật đó, lúc nhỏ mình cũng quậy lắm, bị đánh hoài." Cô cũng tự an ủi bản thân, "Sớm nhất cũng phải chiều này ba mình mới về tới nhà, lúc đó ba cũng bớt giận rồi, chắc không đánh mình đâu."

Trầm mặc một lát, Quý Vân Phi thốt lên, "Xin lỗi, mình không thể bảo vệ cậu."

Nếu bây giờ cậu là một thanh niên hai mươi sáu tuổi thì tốt rồi, cậu có tiền có năng lực để bảo vệ cô, nhưng lúc này đây, cậu chỉ là một thiếu niên chưa trưởng thành.

"Tiểu Mễ."

"Sao."

"Sau này vào trường mới phải chăm chỉ học hành."

Tường Tiểu Mễ gắng gượng gạt đầu.

Và rồi sự im lặng bao trùm không gian, ngay cả không khí dường như cũng lắng đọng.

Quý Vân Phi nửa đứng dậy, tay chống lên ghế sofa, chậm rãi tới gần Tường Tiểu Mễ. Cô ý thức được cậu muốn làm gì, nên không nhúc nhích, cơ thể hơi căng cứng, ngón tay co lại. Quý Vân Phi hôn lên trán cô, một nụ hôn nhẹ nhàng xao xuyến. Nụ hôn nhẹ như hạt mưa tí tách rơi, đẹp đẽ như một giấc mộng.

Thế nhưng, mưa đã rơi, mộng cũng phải tỉnh.

"Đi thôi, tớ tiễn cậu về nhà." Quý Vân Phi kéo cô đứng dậy, dù mang nhiều theo nhiều đồ ăn vặt nhưng bây giờ không cách nào cho cô được, cậu bèn lấy vài thanh sôcôla từ trong vali ra nhét vào túi của cô.

Tường Tiểu Mễ nói, "Lát hẵng về, ba mình giờ không ở nhà."

Quý Vân Phi, "Chúng ta cùng về nhà cậu." Không còn nhiều thời gian nữa.

Bao niềm vui, sự hạnh phúc đã tan biến mất rồi. Hai người đi sát nhau nhưng không nắm tay, mỗi người đều mang trong lòng một nỗi niềm. Khi Quý Vân Phi nhìn Tường Tiểu Mễ, ánh mắt của cô đang nhìn sang hướng khác, không biết đang suy nghĩ gì. Cậu lấy điện thoại ra lên chụp một tấm hình.

Tường Tiểu Mễ không ngờ khi về đến nhà đã thấy xe của ba đậu ở trong sân.

Tường Mộ Bình đã trở về từ sớm, ông giận đến nỗi cơm cũng không ăn. Bây giờ, ông đang xem đoạn video mà chú Năm của Tiểu Mễ kêu người đưa cho ông.

Trước khi tìm thấy Tiểu Mễ, cảnh sát cũng đã kiểm tra máy quay an ninh, nhưng khoảng cách thời gian rộng, chưa kịp tìm được đoạn video Tiểu Mễ và Quý Vân Phi ở bệnh viện thì Tiểu Mễ đã tự mình gọi điện về nhà. Đã tìm được người cần tìm, cảnh sát cũng không tiếp tục kiểm tra máy quay an ninh nữa, còn chuyện Tiểu Mễ và Quý Vân Phi đã ở đâu suốt một đêm, ai cũng không biết.

Ông không ngờ chú Năm của Tiểu Mễ lại cho người kiểm tra toàn bộ video giám sát, bao gồm video của khu truyền dịch.

Điện thoại của Tường Mộ Bình vang lên, là chú Năm gọi đến, "Tiểu Ngũ."

Chú Năm không nói năng ngọt xớt như thường ngày, giọng điệu rất nghiêm túc, "Anh Hai, video em gửi anh, anh coi chưa?"

"Ừ." Tường Mộ Bình không có thời gian coi từng giây một, chỉ coi đại khái, ngoài việc tay nắm tay, hai đứa nhỏ không hề có hành vi nào quá mức.

Chú Năm nói, "Video này em nhờ người bạn cảnh sát tìm giúp, họ cho rằng Tiểu Mễ và cậu thanh niên kia có thể đã qua đêm ở đâu đó, anh nghe xong chắc cũng rất tức giận."

Đến bây giờ Tường Mộ Bình vẫn còn thấy tức ngực, ông cũng không cắt ngang lời chú Năm.

Chú Năm tiếp tục, "Bây giờ phía cảnh sát đã biết rõ mọi chuyện, còn nói hai đứa nó thật khờ, có khách sạn không dám ở, lại chạy tới sảnh truyền dịch qua đêm."

Chú cố ý dừng lại rồi mới nói tiếp, "Anh Hai, mặt mũi anh bị mất, em lấy về hết cho anh rồi."

Tường Mộ Bình thở hắt ra, vẫn còn buồn bực, "Thì sao?"

Chú Năm, "Đừng đánh Tiểu Mễ."

"Chú cảm thấy có khả năng không?"

"Con bé còn nhỏ, bây giờ cũng bị dọa sợ rồi, đừng đánh nó nữa."

"Hiện tại không dạy cho nó bài học, mai mốt nó sẽ dám qua đêm ở khách sạn."

"Không đâu, em cam đoan Tiểu Mễ sẽ không làm chuyện đó."

"Tường Tiểu Ngũ, chú lấy cái gì cam đoan?!" Tường Mộ Bình phát cáu, "Đến bản thân còn lo không xong, suốt ngày lo chuyện bao đồng!" Ông trực tiếp ngắt điện thoại.

Chú Năm, "... " Sao lần nào cũng bị nắng vô tội vạ thế này!

Tuy chú biết lần này Tường Tiểu Mễ không tránh khỏi bị ăn đòn, nhưng đã có đoạn video kia, ít nhất cũng chứng minh con bé không làm chuyện quá phận, sẽ không bị đánh đến tàn phế.

"Ba." Tiếng của Tường Tiểu Mễ truyền đến.

Tường Mộ Bình vừa ngẩng đầu đã hơi sững sờ, ông không ngờ Quý Vân Phi cũng sẽ cùng về với con gái, tính ra cũng đáng mặt đàn ông.

"Chào chú, con là Quý Vân Phi, là bạn cùng lớp với Tường Tiểu Mễ." Quý Vân Phi khom người, "Con xin lỗi chú, là lỗi của con, để chú phải lo lắng cho Tiểu Mễ."

Tường Tiểu Mễ hít một hơi thật sâu, căng thẳng đến tim như muốn ngừng đập.

Tường Mộ Bình ra hiệu cho hai người ngồi xuống, sau đó cầm điện thoại gửi hai tin nhắn. Gửi xong, ông mới nhìn lướt qua Tường Tiểu Mễ, rồi nhìn sang Quý Vân Phi.

Quý Vân Phi lập tức đứng lên, "Chú, chú cứ đánh con đi, con không nên để ru rê Tường Tiểu Mễ trò chuyện thâu đêm không về nhà."

Tường Tiểu Mễ cũng đứng lên theo, cô không dám lên tiếng, ánh mắt rất tội nghiệp.

Tường Mộ Bình không hề nhìn con gái, chỉ bình tĩnh nói với Quý Vân Phi, "Con trai, con không cần xin lỗi chú, chú không có tư cách để đánh hay mắng

con, người có thể làm điều đó chính là ba mẹ của con. Việc tới nông nỗi này, chú cũng phải chịu trách nhiệm, do chú không dạy dỗ tốt con gái mình."

Quý Vân Phi thờ người, không nghĩ tới sẽ nhận được câu trả lời như vậy. Cậu không ngốc, vẫn nghe được hàm ý trong lời nói của Tường Mộ Bình. Trước một Tường Mộ Bình cứng cỏi và từng trải, cậu dĩ nhiên yếu thế hơn, thoáng cái, cậu không biết trả lời thế nào.

Lúc này, dì giúp việc đi từ phòng bếp lên.

Quý Vân Phi hoảng sợ trong lòng, đi đây đang cầm một cây chày cán bột rất dày trong tay.

Tường Mộ Bình hất cằm về phía bàn, "Đề lên đó." Rồi ông nhìn về phía Tường Tiểu Mễ, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc lạnh, "Còn nhớ ba đã quy định thời gian về nhà không?"

Tường Tiểu Mễ, "Dạ nhớ, sau khi tan học, trong vòng ba mươi phút phải về đến nhà, cuối tuần muốn đi chơi với bạn thì phải có người đưa đón, trước tám giờ tối phải về đến nhà."

"Vẫn còn nhớ à?"

Tường Tiểu Mễ cúi đầu, "Dạ."

"Khi đi học, không được phép làm chuyện gì, con còn nhớ được bao nhiêu?"

"Không được khoe khoang với bạn bè về gia đình, không được... yêu sớm." Hai chữ cuối cùng, cô chỉ nói lí nhí, âm thanh nhỏ đến nỗi như tiếng muỗi bay vo ve.

Tường Mộ Bình gật đầu, "Đúng vậy, không quên điều nào hết, vậy là con biết rõ nhưng vẫn cố tình vi phạm?"

"Con..." Tường Tiểu Mễ siết chặt hai tay, "Không có."

Tường Mộ Bình không muốn tốn thời gian nói chuyện với cô, "Lát nữa ba sẽ con thêm vài bài học, để con nhớ được lâu hơn, cho con biết hậu quả của việc làm trái lời của cha mẹ là gì."

Có người tiến vào phòng khách, Tường Tiểu Mễ ngẩng đầu nhìn, là chú tài xế trong nhà.

Tường Mộ Bình nói với Quý Vân Phi, "Không giữ con lại được rồi", sau đó quay sang người tài xế, "Đưa đứa nhỏ này về khách sạn, nếu cậu ta muốn về nhà thì đưa cậu ấy ra sân bay."

"Vâng, bí thư Tường."

Quý Vân Phi lo lắng, cậu biết lần này chỉ cần cậu đi, Tường Tiểu Mễ sẽ bị đánh, chày cán bột kia nhất định dùng để đánh cô. Song, đây là nhà của Tường Tiểu Mễ, cậu không thể mặt dày ở lại không đi.

Thở một hơi thật dài, Quý Vân Phi tiến lên hai bước, "Chú, con xin chú đừng đánh Tiểu Mễ, được không ạ?"

Cậu nghẹn ngào, "Chú, chú tin hay không cũng được, từ nhỏ đến lớn, con đã hứa gì thì chắc chắn sẽ làm được, con hứa với chú, từ này về sau con sẽ không lên đến Bắc Kinh tìm Tiểu Mễ nữa, sẽ không gặp bạn ấy nữa, cũng sẽ không chủ động liên lạc với bạn ấy."

Quý Vân Phi lấy điện thoại di động ra, xóa hết các số liên lạc của Tường Tiểu Mễ, "Chú, sau này con sẽ không làm phiền Tiểu Mễ nữa, con xin chú đừng đánh Tiểu Mễ, con sẽ đi khỏi đây ngay."

Nói xong, cậu cúi chào, rồi quay người rời khỏi, không hề nhìn Tường Tiểu Mễ lần cuối.

Tường Tiểu Mễ vẫn dõi mắt theo bóng lưng của Quý Vân Phi, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Tường Mộ Bình dang tay, "Đưa đi động cho ba."

Tường Tiểu Mễ không lấy điện thoại ra liền, ngáp ngừng vài giây rồi mới đưa cho ông.

Tường Mộ Bình lập tức tắt máy, nói với cô, "Từ ngày mai, tài xế chở con lần đi giúp việc nấu cơm cho con đều đổi hết. Đi lên lầu."

Ông còn có công vụ phải xử lý, nên cùng thư ký rời đi.

Tường Tiểu Mễ về phòng, nằm trên giường khóc không thành tiếng.

Elvie: gừng càng già càng cay, nói một lời mà ám chỉ ba mẹ bé Bay không biết dạy con = " còn cả làm trò chày cán bột để bé Bay tự cắt đứt quan hệ với bé Gạo!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Chuông tan học vang lên, giáo viên dặn dò xong bài tập về nhà, cầm sách bước ra khỏi lớp. Lớp học vốn yên tĩnh bỗng nhiên ồn ào hẳn lên, tiếng nói chuyện, tiếng cười đùa rộn rã, còn có cả tiếng bàn ghế ma sát với nền đá. Tiết này chưa phải giờ ra chơi, nhưng vì trời mưa không cần phải xuống lầu tập dục, nên mọi người ủa ra hành lang.

"Tiểu Mễ, cậu đi vệ sinh không?" Bạn cùng bàn hỏi cô.

Đây là bạn cùng bàn mới của cô, một nữ sinh tóc ngắn, tính tình thẹn thùng.

Tường Tiểu Mễ cười lắc đầu, "Không đi, đợi hết tiết này rồi mình đi."

Thế là cô bạn cùng bàn cầm bịch khăn giấy lên rồi đi.

Bên trái của cô bỗng dung trở nên trống trải, bầu trời qua khung cửa sổ bị nhuộm một màu trắng xoá, cơn mưa này như một bức màn giao thoa giữa Trời và Đất.

Tiếng cười đùa của những nam sinh rộn rã trên hành lang, trong thoáng chốc, Tường Tiểu Mễ cứ ngỡ mình vẫn còn ở Thượng Hải. Đã khai giảng được ba tuần rồi, cô đã quen gần hết các bạn, cũng rất hoà đồng với mọi người. Cô học lớp Một, lớp trọng điểm của trường.

Bỗng nhiên, có bạn nam đứng ở cửa lớp hô tên cô, "Tường Tiểu Mễ, có người tìm."

Tường Tiểu Mễ theo tiếng ngẩng đầu lên, là Tô Dương, cô vội đi nhanh ra ngoài.

Tô Dương học lớp trên lầu, thỉnh thoảng hai người gặp nhau lúc nghỉ giữa tiết. Lớp của cô nằm ở lầu một, không có mái hiên chắn mưa, gặp nay mưa lớn nên hành lang bị mưa tạt ướt hơn phân nửa, Tô Dương kéo cô đến chỗ đầu cầu thang.

"Gì vậy? Sao thần bí thế." Tường Tiểu Mễ cười nói.

Tô Dương nhìn chằm chằm vào lan can cầu thang, "Không có gì, chán quá nên tìm em tám chuyện chút thôi, à phải, nhiều bạn nam lớp chị ngày nào cũng hóng chuyện của em, chị đã nói em có bạn trai trước khi chuyển trường mà họ chẳng tin."

Đã lâu lắm rồi, Tường Tiểu Mễ không dám nhắc đến tên của Quý Vân Phi. Từ lần chia tay ngày đó, đã hai tháng hai người không liên lạc với nhau.

Tô Dương hỏi cô, "Nè, em có muốn lên liên lạc với Quý Vân Phi không, em muốn thì để chị gọi giúp cho."

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Nếu cậu ấy muốn liên lạc với em thì đã gọi từ sớm rồi."

Tô Dương, "Em bị tịch thu điện thoại rồi, làm sao cậu ta gọi được?"

Tường Tiểu Mễ vẫn không dám thừa nhận sự thật, "Quý Vân Phi có số của chị, lần trước cậu ấy tới đây, em có cho số của chị, có dặn cậu ấy không liên lạc được em thì gọi chị."

Cô thở dài trong thầm lặng, "Nếu cậu ấy muốn thì đã gọi cho chị rồi, từ lúc khai giảng đến giờ cũng lâu lắm rồi, mà cậu ấy vẫn không liên lạc gì hết, chắc cậu ấy không muốn gọi, em cũng không muốn ảnh hưởng chuyện học của cậu ấy."

Mưa càng lúc càng lớn, hạt mưa rơi trên nền đất, rồi bắn tung toé lên cao vài centimet.

Tường Tiểu Mễ dõi mắt vào màn mưa trắng xoá, cõi lòng quặn thắt.

Cô lại nhớ Quý Vân Phi.

Điều Tô Dương muốn biết chính là, "Nếu cậu ta tới tìm em thì sao? Em dám gặp không?"

"Nếu cậu ấy muốn kiên trì, em cũng sẽ kiên trì, dù bị đánh gãy chân em cũng không sợ." Cô từng nói lời này với Tăng Kha, tiếc rằng có thể người buông tay trước lại là Quý Vân Phi.

Tô Dương xoa mặt của cô, "Đừng cau mày, cậu ấy không gọi cho chị chắc sợ gây phiền phức cho em, ai mà chịu được đáng về nghiêm nghị của chú Tường? Cậu ấy sợ em bị đánh đấy."

Chỉ mong là thế. Cô đành an ủi bản thân như vậy.

Tô Dương thật ra còn muốn nói cái lần đi qua đêm đó thật sự là sai, đổi lại là phụ huynh nào cũng sẽ lo lắng, tức giận cả, nhưng lời ra đến miệng lại thành, "À, thứ sau này em không trực nhật đúng không?"

Tường Tiểu Mễ gật đầu, "Vâng."

Tô Dương: "Đúng lúc bữa đó chị rảnh, học xong chị qua kiểm em, chúng ta cùng đi ăn thịt nướng của quán ngay cổng trường, thịt nướng ở đó ngon lắm, ăn xong rồi về nhà."

"Được."

Tô Dương vẫy tay chào cô, "Chị về lớp đây, bữa đó nhớ phải chờ chị nhé."

Tường Tiểu Mễ đứng thẫn thờ nhìn con mưa nặng hạt, không biết giờ Thượng Hải có đang mưa không, không biết Quý Vân Phi đang làm gì nữa, hay cậu vẫn như mọi khi ra sân chơi bóng rổ, sau đó có rất nhiều nữ sinh đứng ở hành lang dõi theo cậu.

"Quý Vân Phi!"

Có người gọi cậu phía sau.

Quý Vân Phi nghe được tiếng của Đằng Tề, không quay đầu lại mà vẫn bước tiếp về phía căn tin.

"Tuồng chân cậu gãy rồi chứ." Đằng Tề đi nhanh đuổi theo, quét mắt nhìn Quý Vân Phi một phen, "Gần đây sao không ra chơi bóng?"

Quý Vân Phi, "Bận."

Đằng Tề giễu, "Bận giảng bài cho con gái người ta hả?"

Quý Vân Phi lườm cậu ta, chẳng muốn phản ứng.

Đằng Tề không quan tâm lý do Quý Vân Phi không chơi bóng, cậu ta chỉ muốn biết, "Cậu có liên lạc với Tiểu Mễ không, rốt cuộc hôm đó cậu ấy có bị đánh không?"

Đây là cái gai trong lòng của Quý Vân Phi, đến bây giờ vẫn khiến cậu ăn năn. Nếu tối đó cậu kiên trì tiễn Tiểu Mễ về nhà, mọi chuyện sẽ không như bây giờ, cô sẽ không bị đánh, ba của cô cũng sẽ không phải lo lắng.

"Ê, đang hỏi cậu đó." Đằng Tề không nhịn được.

Quý Vân Phi, "Không biết."

Ánh mắt Đằng Tề không vui, "Tớ nói cho cậu nghe, để tớ biết được hôm đó Tiểu Mễ thực sự bị đánh, tớ sẽ không tha cho cậu đâu. Cậu cũng biết gia đình của bạn ấy rất nghiêm khắc, còn dám rủ rê cậu ấy qua đêm ở ngoài?"

Những lời này Đằng Tề đã nhin trong lòng rất lâu, cậu ta thật sự không muốn nói ra, dù gì việc này cũng không đến phiên cậu ta lên tiếng, nhưng hôm nay lúc chơi bóng, tự dưng có người giỡn, hỏi cậu ta: "*Vợ của cậu ở Bắc Kinh sao rồi?*". Nghe xong, cậu ta chợt rất nhớ Tường Tiểu Mễ, không biết cô bây giờ ra sao. Điện thoại của cô đã tắt máy hai tháng nay, mỗi lần ba ở nhà, cậu đều lấy số điện thoại Bắc Kinh của ba để gọi, nhưng chưa bao giờ gọi được.

Đằng Tề chưa từ bỏ ý định, "Cậu không định tìm cách liên lạc với Tiểu Mễ sao?"

Quý Vân Phi không nói chuyện, Đằng Tề cho rằng cậu bạn của mình cam chịu số phận.

Lúc này, vừa vặn có tiếng người hô lên, "Quý Vân Phi."

Giang Nguyệt dường như chạy tới, đến chỗ của hai người thì cô bạn bình ổn hô hấp rồi hỏi Quý Vân Phi, "Điện thoại cậu bị hư rồi hả? Mấy ngày nay mình gửi tin nhắn sao cậu không trả lời."

Cô nàng gửi cho cậu vài đề Toán không giải được, nhưng cậu không trả lời cô tin nằng, nhin không được nên hôm nay mới đến hỏi.

Đằng Tề trầm nghĩ, hôm qua Quý Vân Phi còn chơi game cùng họ đây mà.

Giọng Quý Vân Phi rất nghiêm túc, "À, ba mình phát hiện mình yêu đương nên tịch thu điện thoại, trước khi tốt nghiệp cấp ba sẽ không trả lại cho mình."

Giang Nguyệt, "..."

Quý Vân Phi vẫy tay, "Ăn cơm thôi." Ý bảo Đằng Tề cùng đi.

Buổi chiều sau khi tan học, Quý Vân Phi lôi đồng phục từ trong học bàn ra, khoác lên vai, cầm sách ra khỏi lớp. Từ ngày Tường Tiểu Mễ chuyển trường, cậu không còn động lực làm chuyện gì hết, ăn cơm không ngon, đi học không hứng thú, đến cả vui chơi cũng chẳng màng. Từ ngày đầu tiên học

cấp hai, cậu luôn là người đến lớp sớm nhất, vì Tường Tiểu Mễ có một thói quen mỗi ngày đều đến lớp sớm. Mỗi khi đến sớm, cậu đều làm bộ đi vệ sinh, lượn qua lớp của cô, chỉ cần nhìn dáng vẻ học hành chăm chỉ của cô thôi cũng đủ làm cậu vui vẻ.

Sau khi lên cấp ba, được sắp học cùng lớp với cô, cậu lại càng đến sớm hơn. Nửa học kỳ đầu, cô ngồi gần cửa sổ phía Nam, còn cậu ngồi ở dãy bàn phía Bắc xa xôi, khi các bạn học khác lục tục vào lớp, cậu làm bộ đọc sách, nhưng ánh mắt chỉ chú tâm vào hình bóng của cô.

Suốt nửa học kỳ, chỉ cần trời không mưa là cậu xuống sân chơi bóng, vì hễ ra chơi, Tường Tiểu Mễ luôn ngồi trên ghế dài ở hành lang trò chuyện cùng Tăng Kha. Cậu không chắc cô có xem cậu chơi bóng không, nhưng biết đâu chừng thỉnh thoảng cô liếc nhìn thì sao.

"Đại ca, nay cậu không đi học thêm, chơi bóng tí không?" Tiểu Bàn một tay ôm bóng, một tay khoác lên vai Quý Vân Phi.

Quý Vân Phi nhìn điện thoại, lúc này có tin nhắn tới, thông báo bữa phẩm của cậu đã đến.

"Đang hỏi cậu đó." Cậu Mập đẩy cậu một cái.

Quý Vân Phi nhét điện thoại vào túi, "Không rảnh." Sau đó, cậu đẩy tay cậu Mập ra, chạy một mạch xuống lầu.

"Cậu bị gì thế?" Mặc cậu Mập hô to ở đằng sau, Quý Vân Phi đã đi đến lầu một, không ai trả lời cậu ta.

Bây giờ mỗi ngày Quý Vân Phi đều đạp xe đến trường, có khi tan học, cậu đạp xe trên đường như một thói quen, đến khi nhận ra mới phát hiện đây là đường về nhà Tường Tiểu Mễ, cậu đành quay đầu xe lại. Hôm nay Thượng Hải trời trong nắng ấm, nhưng Bắc Kinh đang mưa to. Cậu luôn để ý tình hình thời tiết của cả hai thành phố, mỗi ngày luôn xem dự báo, cậu cũng không biết làm vậy thì được gì, nhưng cậu không hề thấy chán.

Bắc Kinh mưa lớn như vậy, không biết chân của cô đã đỡ nhiều chưa, có thể đi nhanh được không.

Lúc Tường Tiểu Mễ về đến nhà, ống quần đồng phục ướt hơn phân nửa. Mưa lớn quá, lớp học cách cổng trường khá xa, chỉ cần một gió thổi qua, có che dù cũng bị dính mưa.

"Con mau thay quần áo, không thôi cảm lạnh bây giờ." Di giúp việc tìm khăn đưa cho cô.

"Dạ không sao, có quần con bị ướt à." Tường Tiểu Mễ không vội lên lầu, cô đi thẳng vào bếp.

Trong tủ lạnh có vài miếng chocolate, mỗi ngày đi học về cô đều ăn một miếng nhỏ, cô không nhớ ăn nhiều, ăn xong lại gói kỹ, dùng túi zipper để bảo quản trong tủ lạnh.

"Con có thể mỗi ngày ăn một thanh mà, như vậy mới có sức mà học, ăn xong thì đi mua cho con cái khác."

"À, con sợ mập, mỗi ngày ăn chút là được ạ."

Di không biết sôcôla là ai mua, cô cũng chẳng dám nói, chỉ dặn đi đừng cho ai ăn miếng sôcôla này.

Nếu biết trước cô và Quý Vân Phi không còn gặp nhau được nữa, khi đó cô đã lấy hết đồ ăn vặt cậu mua cho cô về nhà, nhưng giờ đây cơ hội ấy cũng đã biến mất.

Thần thờ trước bàn sách thật lâu, Tường Tiểu Mễ mới lấy bài tập ra làm. Làm xong bài tập đã mười giờ đêm, cô lấy quyển tập Quý Vân Phi ghi những bài Toán cô hay làm sai ra nhìn vài trang, rồi cất vào ngăn kéo, khoá lại, sau đó đi ngủ.

Bên ngoài vẫn mưa như trút nước, cô tắt đèn, trần trọc rất lâu mới thiếp đi.

Con mưa to kéo dài đến thứ sáu mới ngừng, bầu trời xám xịt tan đi, nhường lại sắc xanh trong vắt.

Khi tiếng chuông của tiết học cuối cùng của ngày thứ sáu reo lên, tất cả mọi người thu dọn sách vở trong sự rộn rã. Lớp trưởng bỗng dung nói lớp yên lặng, nói phát cho mỗi người chút đồ ăn vặt xong hãy về.

Cả lớp ồn ào, cười nói, không biết lớp trưởng định tỏ tình với ai đây?

Lớp trưởng, "Đây là quà của người khác tặng Tường Tiểu Mễ, không biết ai tặng nên Tường Tiểu Mễ nói chia cho mọi người cùng nhau ăn."

Mỗi ngày, trong ngăn kéo của Tường Tiểu Mễ có không ít đồ ăn vặt, cô không biết ai tặng, canh cô đi vệ sinh giữa khoá hay giải lao giữa tiết là bỏ vào ngăn bàn. Có khi cô đến lớp sớm, đã thấy học bạn chất đầy đồ ăn. Cô hỏi mọi người xung quanh nhưng không ai biết cả, đành phải giao cho lớp trưởng.

Lớp trưởng rầu rĩ phát đồ ăn, những người khác cười vang nói cảm ơn, rồi xé ra ăn.

Trừ Tường Tiểu Mễ, ai trong lớp cũng biết những món này do lớp trưởng tặng. Việc lớp trưởng thích Tường Tiểu Mễ, ngoài Tường Tiểu Mễ, mọi người đều biết bí mật này. Lớp họ có tạo một nhóm tin nhắn riêng, buổi tối sau khi làm bài tập xong, họ hay cùng nhau trò chuyện, nhưng Tường Tiểu Mễ không tham gia vào nhóm này, nghe nói gia đình cô quản lý nghiêm, không cho dùng di động.

Biết rõ lớp trưởng thích Tiểu Mễ, thế là mấy nữ sinh bày kế, giựt giấy lớp trưởng tặng đồ ăn vặt cho Tường Tiểu Mễ, rằng con gái hay bị cảm động bởi

những hành động quan tâm của con trai, mưa dầm thấm lâu.

Lớp trưởng thật sự nghe lời họ, tất cả mọi người cùng giữ bí mật cho cậu ta. Không ngờ chuyện lại thành có sự này, Tường Tiểu Mễ đem những đồ ăn nhận được giao hết cho lớp trưởng.

Nhận được đồ ăn, họ ăn xong cũng thi nhau ra về.

Tường Tiểu Mễ ở lại quét dọn phụ mấy bạn trực nhật, người đông xong việc nhanh hơn, khoảng hai mươi phút sau đã dọn dẹp sạch sẽ.

"Tiểu Mễ, còn chưa về à?"

"Mấy bạn về trước đi, mình đợi chị Tô Dương."

"Tạm biệt."

Tường Tiểu Mễ vẫy tay chào bạn học.

Đã qua mười phút, lớp học cũng chẳng còn bóng dáng ai, nhưng Tô Dương vẫn chưa xuống.

Tường Tiểu Mễ thu dọn sách vở, định lên lầu tìm Tô Dương. Ngay khi bước ra khỏi lớp, cô đã thấy bóng người đang dựa vào cột tường, khiến cô sững sờ.

****Vì gần đây có nhiều bạn cmt trong wattpad và wordpress hỏi tớ có drop truyện không, tớ không drop nhé, nhưng tốc độ post không như các nhà khác: D ngày nghỉ tớ mới edit, nhưng có khi ngày nghỉ lại đi chơi nên tớ lại khát đến lần sau, hiện tại không có định được ngày nào post truyện, nhưng sẽ không drop nhé. Đọc comt của các bạn khen truyện hay, edit mượt, tớ rất vui. Cảm ơn các bạn.*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

"Gặp mình không vui hả, khóc cái gì." Quý Vân Phi bước đến trước, lau đi nước mắt trên mặt cô, vừa lau được bên này thì bên kia lại tuôn rơi.

Nước mắt của Tường Tiểu Mễ không ngừng rơi như cơn mưa to Bắc Kinh mấy ngày trước. Quý Vân Phi biết trong lòng cô không thoải mái nhưng cậu không chịu được khi thấy cô khóc, bỗng nhiên ánh mắt nhìn lướt ra phía sau, rồi nhìn cô nói, "Hình như giáo viên của cậu đến kìa."

Tường Tiểu Mễ vốn đang khóc rất say mê, nghe giáo viên đến là mau mau chùi nước mắt, rồi bước ra sau, giữ khoảng cách với Quý Vân Phi. Lúc cô quay đầu nhìn, chẳng thấy giáo viên đâu cả, chỉ có những bạn học khác, hơn nữa họ cũng không chú ý bên này.

"Cậu làm gì thế, làm tớ sợ muốn chết." Tường Tiểu Mễ cúi, giẫm vào chân cậu vài cái.

Quý Vân Phi mỉm cười, mặc cô giẫm vào chân mình, giải thích, "Không dọa cậu thì sao cậu nín được."

Tường Tiểu Mễ trầm nghĩ: *thế cậu nói vài câu an ủi cũng được vậy.*

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy trong lòng không thoải mái, cô lầm bầm, "Có phải sau này lên đại học, mình mà giận thì cậu cũng sẽ không dỗ mình không?" Nói rồi, cô lại thút thít tiếp.

Quý Vân Phi, "Bây giờ không phải đang lúc dầu sôi lửa bỏng à, còn đang ở trong trường, chờ cậu lên đại học, tớ có chọc cậu giận thì tớ sẽ ôm cậu, dỗ đến khi nào cậu hết giận thì thôi."

Tường Tiểu Mễ đỏ mặt, "Nói phải giữ lời."

"Cậu không muốn nghe lời nói suông thì tớ không nói nữa, cậu cứ xem tớ làm là được." Quý Vân Phi vừa nói vừa lau nước mắt cho cô.

Tường Tiểu Mễ đáp, "Mình còn tưởng cậu không bao giờ liên lạc với mình nữa, khai giảng được ba tuần rồi mà không thấy tin tức gì của cậu hết."

Quý Vân Phi, "Tớ cũng định không liên lạc với cậu, chờ lên đại học rồi mới đến tìm cậu, nhưng như vậy lại thấy bản thân quá vô trách nhiệm, người khiến cậu yêu sớm là tớ, đến Bắc Kinh gặp cậu cũng chính là tớ, chỉ nói mấy câu rồi không liên lạc nữa, nhất định sẽ ảnh hưởng chuyện học của cậu."

Dứt lời, cậu ngừng vài giây, "Tớ cũng đã suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc đồng ý với ba cậu quan trọng hơn hay tâm trạng và chuyện học của cậu quan trọng hơn."

Tường Tiểu Mễ, "Tâm trạng của mình quan trọng như vậy hả?" Cho nên cuối cùng cậu đã đến đây.

Quý Vân Phi tìm khăn giấy lau nước mắt cho cô, "Lau đi nè, mặt toàn nước mắt thôi." Sau đó cậu trả lời cô, "Tớ hy vọng cậu vui vẻ, hy vọng chuyện học của cậu không bị ảnh hưởng."

Rồi cậu xin lỗi, "Lần nghỉ đông là tớ không đúng, biết nhà cậu quản nghiêm, cứ nghĩ đến gặp cậu một lần rồi cùng Tăng Kha và Đằng Tề về lại Thượng Hải."

Sâu trong lòng người luôn có lòng tham, gặp rồi lại muốn ở bên nhau lâu hơn một chút.

Cậu cầm lấy ba lô của cô, "Đi thôi, ra cổng trường, chúng ta vừa đi vừa nói."

Tường Tiểu Mễ nhắc nhở, "Tài xế nhà mình đang chờ trước cổng."

Quý Vân Phi, "Tớ biết, chúng ta đi chậm một chút."

Tường Tiểu Mễ chợt nhớ, "Cậu chờ mình chút, mình lên lầu nói với chị Tô Dương một tiếng." Cô toan chạy lên lầu thì bị Quý Vân Phi túm lại.

"Không cần đâu, chị ấy đang chờ cậu ở sảnh dưới, lúc này chính chị ấy dẫn mình đến đây."

Tường Tiểu Mễ sững sờ, "Chị Tô Dương biết cậu tới?"

Quý Vân Phi giật nhẹ đồng phục trên người mình, "Không thi đồng phục này của tớ ở đâu ra? Không mặc đồng phục sao bảo vệ cho tớ vào trường được."

Cậu thừa dịp tan trường lên vào, dù sao cậu cũng mặc đồng phục, hơn nữa trường lớn học sinh nhiều như vậy, ai cũng không để ý cậu.

Bảo sao cô thấy đồng phục của cậu quen mắt, nảy vui mừng quá độ nên không chú ý cậu đang mặc đồng phục trường cô, "Cậu liên lạc với chị Tô Dương? Chị ấy gửi đồng phục cho cậu hả?"

Quý Vân Phi gật đầu, "Tô Dương mượn bạn nổi khổ của chị ấy bộ đồng phục, tớ và anh bạn của chị ấy cao như nhau, nên mặc vừa y. Chị ấy bảo mặc đồng phục của trường cậu vào trường sẽ dễ hơn, cho dù bị nhà cậu thấy cũng không nghi ngờ."

Sự vui mừng của Tường Tiểu Mễ lắng xuống, bắt đầu tự trách, "Sau này cậu đừng tới đây nữa, như vậy cản trở cậu học hành, chiều nay cậu cúp học đúng chưa?"

Quý Vân Phi cười, "Không phải, tớ nói với thầy là bị đau bụng, không có chuyện gì đâu, thời khoá biểu học kỳ này thay đổi rồi, chiều thứ sáu không học môn chính nên không ảnh hưởng."

"Cậu gạt mình."

"Tớ gạt cậu chi, tớ sẽ không để chuyện đến thăm cậu làm ảnh hưởng việc học, nếu như bị ảnh hưởng, chúng ta làm gì còn tương lai nữa." Cậu cam đoan, "Yên tâm, sẽ không ảnh hưởng việc học đâu, đây là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng cúp học."

Tường Tiểu Mễ, "Mai một cậu đừng cúp học đến đây nữa, nếu có chuyện gì cậu cứ gọi cho chị Tô Dương, không thì viết thư gửi cho mình cũng được, mình sẽ trả lời thư cho cậu."

Quý Vân Phi, "Phiền phức lắm, lát nữa tớ giải quyết hết mấy cái phiền phức này cho cậu."

Đang trong trường, thỉnh thoảng có bạn học đi ngang họ, có nhiều lời không tiện nói ra.

Tường Tiểu Mễ tò mò, "Giải quyết thế nào?"

Quý Vân Phi lấy một tờ giấy trong ba lô ra đưa cho cô, "Giữ lấy đi."

"Là gì thế?" Tường Tiểu Mễ mở ra xem, hoá ra là giấy in mã vạch của tủ giữ đồ trong siêu thị gần trường cô.

Quý Vân Phi trả lời, "Đồ tớ mang cho cậu đều nằm hết trong này, nhiều lắm luôn, có mang vào trường thì cậu cũng không thể mang về nhà được." Sau đó, cậu nói cô biết cách lấy, "Lát nữa cậu với chị Tô Dương đi siêu thị, cậu cứ nói với tài xế là cuối tuần nên muốn mua chút bánh kẹo về nhà ăn, vậy thì cậu có thể quang minh chính đại cầm những món đó về nhà rồi."

Tường Tiểu Mễ thờ dãi, "Nếu giờ chúng ta lên đại học rồi thì hay biết mấy, không cần phiền phức như thế, cũng không bị người nhà trông coi."

Đến lúc đó cô có thể ở ký túc xá đại học, muốn đi đâu thì đi đó, không ai quản lý. Tuy nhiên, hiện tại cô không hề có chút tự do nào, chỉ quanh quẩn ở trường và trong nhà, dù đi đâu cũng có người đi theo.

Quý Vân Phi đáp, "Cho dù lên đại học, chúng ta cũng không thoát khỏi phiền phức, gia đình cậu cũng không đồng ý cho chúng ta bên nhau dù có lên đại học hay không."

Tường Tiểu Mễ muốn an ủi cậu, nhưng chẳng biết mở miệng thế nào. Ba cấm cô yêu sớm, đồng nghĩa với việc không cho cô tự ý yêu đương, trong suy nghĩ cổ chấp của ba, cô phải tìm người môn đăng hộ đối để kết hôn. Về mặt tình cảm, chính ba là người đã nói tình cảm là thứ không đáng tin cậy nhất. Ba còn lấy hôn nhân của ba mẹ làm ví dụ, nói như vậy không tốt ư, tình cảm phải dựa trên kinh tế, chỉ nói yêu suông thì có thể no bụng sao?

Cô không phủ nhận chuyện đó, nhưng vì ông chưa từng trải qua rung động nên mới thấy tình cảm không đáng một xu.

Quý Vân Phi ngược lại là người an ủi cô, "Đừng nghĩ nhiều nữa, cấp ba có niềm vui của cấp ba, đợi cậu trưởng thành, nhất định sẽ thấy thời cấp ba là vui nhất, không phải lo trước lo sau."

Sắp đến cổng trường, Quý Vân Phi đưa ba lô cho cô, "Đi tìm chị Tô Dương đi, chị ấy đang chờ cậu ở sảnh, rồi cậu với chị ấy cùng đi siêu thị, tài xế sẽ không nghỉ ngơi."

Tường Tiểu Mễ gật đầu, "Tối nay cậu ở đâu?"

Quý Vân Phi, "Tớ phải đến nhà ga liền, ba tớ đã đặt sẵn vé cho tớ."

"Cậu về đến Thượng Hải cũng trễ lắm, không an toàn."

"Không sao, ba tớ sẽ đến đón."

Tường Tiểu Mễ có chút cắn rứt, cô nhìn Quý Vân Phi, "Xin lỗi cậu."

Chính cô cũng không biết vì sao mình lại nói ba chữ kia, trong đầu cô chỉ có ba chữ đó, không có cách nào khác biểu đạt tâm trạng của cô bây giờ.

Quý Vân Phi búng vào trán cô, "Cậu bệnh hả? Xin lỗi gì chứ."

Tường Tiểu Mễ buồn bực, "Chú biết cậu cúp học không giận sao? Chú mặc cho cậu muốn làm gì thì làm hả?"

Quý Vân Phi giải thích, "Tớ đã thẳng thắn nói với ba rồi, nếu tớ cứ không liên lạc với cậu, nhất định sẽ ảnh hưởng cậu học hành, là do tớ sai, tớ phải chịu trách nhiệm, không thì tớ sẽ rất ăn năn."

Khi đó, ba cũng giáo huấn cậu một trận, nhưng ông cũng cảm thấy cậu đến gặp Tiểu Mễ một lần sẽ khiến tâm trạng tốt hơn, tâm trạng của con gái nhạy cảm lắm, không mang gánh nặng tâm lý mới học hành tốt.

Tường Tiểu Mễ cảm động vô vàn, "Cậu nói tiếng cảm ơn với ba cậu dùm mình được không?"

Quý Vân Phi cười, "Chuyện cảm ơn để tớ chuyển lời cho, còn giờ thì mau đi tìm chị Tô Dương đi."

Tường Tiểu Mễ vẫn không chịu đi, cô không muốn đi chút nào, được bên cậu thêm phút nào hay phút đó.

"Lần sau..." Lần sau lúc nào có thể gặp nhau?

Cô không dám hỏi, sợ làm khó cậu, đành giục cậu, "Cậu mau nhanh ra nhà ga đi."

Trong trường người tới người đi, rất khó mở miệng nói.

Quý Vân Phi, "Những điều tớ muốn nói với cậu đều nằm trong tù huyệt, cậu mở ra sẽ biết."

Không thể làm trễ giờ về của cô, cậu vẫy tay chào rồi bước nhanh ra cổng trường.

Cậu ngàn dặm xa xôi đến đây, họ chỉ gặp nhau chưa tới hai mươi phút, nhìn bóng lưng của cậu càng lúc càng xa, mắt Tường Tiểu Mễ lại đỏ.

"Nếu có người con trai nào đối với chị như vậy, sống chết thế nào chị cũng theo, tui thân thế nào chị cũng cảm thấy đáng." Tô Dương nắm tay Tiểu Mễ, cảm khái nói.

Tường Tiểu Mễ thờ dài, trong lòng ngổn ngang. Cô lấy khăn tay lau nước mắt, xoa xoa hai mắt rồi nhìn sang Tô Dương, thốt lên, "Anh họ em là người tốt, đề em giới thiệu cho chị nhé?"

Tô Dương, "..."

Lại tới nữa. Lại bắt đầu tăng bốc Tường Bách Xuyên.

Giọng điệu cô nàng như giễu cợt, "Em đừng có khoa trương anh họ của em nữa, anh ta sao tốt bằng một phần của Quý Vân Phi?"

Tường Tiểu Mễ, "Đương nhiên không phải, anh họ em không hiền lành như Quý Vân Phi, nhưng thật sự rất tốt, em luôn cảm thấy anh ấy sẽ không dễ dàng yêu ai, nhưng một khi yêu rồi nhất định sẽ chung tình với người đó."

Sau đó, Tường Tiểu Mễ lại nhìn không được khoe khoang, "Đây chính là truyền thống tốt đẹp của đàn ông nhà họ Tường của em."

Tô Dương vuốt tóc đuôi ngựa của cô, "Em càng nói, chị càng thấy anh họ em xấu đến nỗi không tìm được đối tượng, chứ sao gia cảnh tốt đến thế, bản thân xuất sắc, học trường Ivy League, sao không có bạn gái được?"

Tường Tiểu Mễ, "Tại em không có điện thoại thôi, chứ không em sẽ chụp anh họ em một tấm, anh của em rất đẹp trai, đẹp trai cực kỳ, con gái thấy còn ghen tị nữa đó."

Tô Dương nhìn không được bật cười khanh khách, "Đừng nói quá, anh họ em rốt cuộc cho em nhiều tiền xài thế?"

Dứt lời, hai người đã đến cổng trường.

Tô Dương nhỏ giọng nói, "Chị ngồi xe của em, nói chủ tài xế là chúng ta muốn đi siêu thị mua đồ ăn."

"Vâng."

Vào trong xe, Tô Dương lên tiếng chào tài xế trước, "Chú ơi, nay mẹ con bạn nên không đến đón con được, con đi nhờ xe chú về nhà, làm phiền chú quá."

Tài xế cũng thân thiết với ba của Tô Dương, "Tiện đường thôi mà, có phiền gì đâu."

Sau khi hai người lên xe, Tô Dương còn nói, "Chú, chú đừng lại ở siêu thị đằng trước được không? Con và Tiểu Mễ muốn đi siêu thị mua chút bánh kẹo."

Tài xế có thể chấp nhận yêu cầu này, "Được." Sau đó, ông nhìn Tường Tiểu Mễ qua kính chiếu hậu, "Con có mang đủ tiền không?"

"Dạ có."

Tài xế không nhiều lời, cho ô tô rẽ phải.

Đến bãi xe siêu thị, tài xế không xuống, ông biết hai đứa trẻ không thích có người lớn lơ đãng theo mình khi dạo siêu thị, nên ông ngồi ở trong xe chờ hai người.

Vào thang máy, hai người họ thở phào, đập tay ăn mừng.

Tường Tiểu Mễ chân thành nói, "Cảm ơn chị."

Tô Dương tựa vào vai của cô, "Khỏi cần khách sáo với chị, coi như chị làm việc thiện, mong sau này chị cũng gặp được người con trai tốt như vậy."

Tường Tiểu Mễ: "Có đó, chắc năm nay anh họ em không về nước đâu, ảnh mới gây dựng sự nghiệp bên đó nên bận lắm, đợt Giáng Sinh này anh ấy về thì em giới thiệu hai người biết nhau."

Tô Dương, "... Vẫn không từ bỏ."

Tới trên lầu, Tô Dương nói, "Chị đi chơi đây, em đi lấy đồ của em đi, nửa tiếng nữa gặp."

Tường Tiểu Mễ, "Chị đi đâu?"

Tô Dương vỗ vỗ ba lô, "Này Quý Vân Phi cho chị 200 tệ chơi gấp thú." Cô nàng xua tay, "Mau đi xem món quà hạnh phúc của em đi."

Tường Tiểu Mễ đã đến tủ gửi đồ, quét mã vạch rồi mở tủ ra.

Trong tủ đầy đồ, có hai túi quà vật, trên túi còn dán giấy, ghi rõ túi này dành cho cô, còn túi kia là cho chị Tô Dương hòng tránh tài xế nghi ngờ, còn có một túi nhỏ, ngoài cùng của tủ là một quyển nhật ký.

Tường Tiểu Mễ mở quyển nhật ký, Quý Vân Phi kẹp một tờ giấy bên trong, trên đó viết:

[Đây là nhật ký tôi viết từ lúc nghỉ đông, ghi lại mỗi ngày làm gì, có hơi dài dòng, tôi không có gì làm thì cậu lấy ra đọc thư giãn. Sau này mỗi ngày tôi sẽ trích mười phút để ghi nhật ký, như vậy cậu có thể biết rõ mỗi ngày tôi làm gì. Cậu có thời gian thì cũng ghi lại cuộc sống của mình, tiện thể nâng cao trình độ viết văn. Lần sau gặp nhau chúng ta sẽ trao đổi nhật ký. Có như thế, dù chúng ta không thể gặp mặt nhau, cũng sẽ không thấy xa lạ.]

***Cứ mỗi khi edit xong, tôi luôn nghĩ trong lòng: "Thanh xuân nợ tôi một người như Quý Vân Phi." Cảm xúc đọng lại sau mỗi chương truyện là chút bồi hồi, chút tơ tưởng, chút nhớ thương đến thời thanh xuân, thời học sinh đã qua của tôi. Cuộc sống và tình cảm của một người trưởng thành, đã đi làm, đã va chạm với đời, rất khác với thời học sinh vô lo vô nghĩ. Truyện, là một thứ có thể giúp cho một người trưởng thành tìm thấy chút thư giãn, chút mơ mộng trong cuộc sống bẽ bội này. Tôi rất mừng vì mình đã không bỏ lỡ bộ truyện "Thanh Xuân Của Tôi Đó", vì tôi đã từng có ý định không edit truyện này mà chỉ down từ web Trung về đọc để giết thời gian, để thư giãn. Tôi đã qua cái thời đỉnh cao của edit rồi, hiện tại tôi edit rất chậm, một chương mà tôi phải mất gần 3 tiếng hoặc có khi hơn nữa để edit, tìm hiểu câu chữ, rồi

chỉnh sửa lại. Tớ không thuộc dạng edit cao siêu, nhưng tớ muốn bản edit của tớ nhất định phải suôn, phải thuần. Bạn biết không, view truyện Thanh Xuân nhà tớ còn thấp hơn cả view web khác lấy truyện nhà tớ post lên web họ, cũng như không bằng view của những truyện hiện tại. Tớ có buồn 1 tí, nhưng sau đó lại k quan tâm nữa, vì edit với tớ hiện giờ k phải chỉ để có view, mà là một cái thú để thỏa sự yêu thích edit, thể hiện câu chữ của bản thân, hơn nữa muốn edit một bộ truyện hay (với tớ) cho mọi người cùng đọc. Tự dưng edit xong chương 30 lại làm nhảm nhiều quá =)))

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Tường Tiểu Mễ đọc lại mảnh giấy một lần nữa, dù không nhớ nhưng vẫn phải xé nát rồi ném vào thùng rác. Cô để quyển nhật ký sang một bên, tò mò không biết trong túi nhỏ đựng cái gì. Cô vừa mở ra xem đã sững sờ, trong túi đựng một chiếc điện thoại màu trắng cùng nhãn hiệu và kiểu dáng với cái mà cô từng dùng. Cô lật ra mặt sau điện thoại, quả nhiên cậu cũng dán một hình mũi tên Cupid y chang như trước đây. Trong túi nhỏ còn có một tờ giấy, ghi rằng: [Tớ đăng ký số điện thoại mới cho cậu rồi, trong điện thoại này chỉ lưu số của tớ, cũng tạo một tài khoản Wechat đặt tên là Tiểu Mễ Kê, mặt mũi là sinh nhật của cậu, có gì cậu tự cài lại sau.]

Tường Tiểu Mễ bật điện thoại lên, gọi ngay cho Quý Vân Phi, đầu dây bên kia lập tức nghe máy, cậu hỏi: "Có thích không?".

"Thích lắm."

Quý Vân Phi xác nhận với cô lần nữa, "Cậu nói ba mẹ cậu chưa bao giờ đụng đến đồ cá nhân của cậu, cũng không tùy tiện vào phòng của cậu mà phải không?"

Tường Tiểu Mễ gật đầu, "Phải." Về điều này, ba mẹ rất tôn trọng cô, từ khi cô trưởng thành đến nay, chưa được sự cho phép của cô, ba mẹ không bao giờ bước vào phòng của cô. Bình thường chỉ có đi giúp việc hay vào phòng dọn dẹp, nhưng đi ấy cũng chưa bao giờ đụng đến bàn học hay sách vở của cô, mọi thứ đều do tự tay sắp xếp.

Quý Vân Phi dặn dò, "Điện thoại để chế độ im lặng, cậu cũng đừng mang vào trường, nhớ tìm chỗ nào an toàn mà cất. Tớ sẽ không chủ động gọi cho cậu, buổi tối cậu cứ gọi tớ, không hiểu bài nào thì nói tớ nghe, tớ giảng cho." Sau đó, cậu lại nhấn mạnh, "Nhớ kỹ, chỉ dùng điện thoại để gửi tin nhắn, không được gọi điện, dùng nó để hỏi bài, còn cậu muốn thổ lộ gì thì cứ ghi vào nhật ký."

Tường Tiểu Mễ đáp lời, "Được, mình sẽ không dùng vào ban ngày, tối sẽ liên lạc cậu để hỏi đề Toán, nếu có ba mẹ ở nhà thì mình sẽ không xài."

Quý Vân Phi, "Lỡ ba mẹ cậu phát hiện, cậu có sợ không?"

Tường Tiểu Mễ nói như đinh đóng cột, "Không sợ, bị tịch thu thì cậu mua tặng tớ thêm cái nữa." Rồi cô nói tiếp, "Giờ mình không sợ bị đánh, chỉ sợ cậu không liên lạc gì với mình, bị đánh không có gì lớn lao, đánh xong vẫn học hành được bình thường."

Nhưng, chỉ cần cậu không liên lạc với cô, tâm trạng của cô sẽ suy sụp, không tập trung học được.

Quý Vân Phi, "Chính vì tớ sợ bị phát hiện, nên mọi thứ lưu lại trong điện thoại chỉ có thể là tin nhắn hỏi bài, ba của cậu có coi lịch sử cuộc gọi thì cũng không thấy được cuộc gọi nào, không có phụ huynh nào làm khó khi con mình ham học."

Tường Tiểu Mễ, "Ừ, mình hiểu rồi, mình nhất định sẽ không gửi những tin nhắn ngoài lề."

Quý Vân Phi lí nhí đáp, "Hôm đó sau khi tớ đi, cậu có bị đánh không?"

"Không có."

"Phải nói thật với tớ, có bị đánh không?"

Tường Tiểu Mễ, "Không có bị đánh, chỉ bị tịch thu điện thoại thôi."

Tường Tiểu Mễ không hề biết trong lòng cậu luôn ray rứt mỗi khi ăn sủi cảo hay mì, bởi cậu sẽ vô thức nghĩ đến chày cán bột, khiến khẩu vị mất hết.

Nghe cô nói không bị đánh, Quý Vân Phi cảm thấy nhẽ nhõm đôi chút, cậu lại hỏi, "Mấy tuần nay có chăm chỉ học hành không?"

Tường Tiểu Mễ, "Có chứ, nhưng lâu lâu phân tâm tí à."

"Vậy sau này không còn gì để cậu phân tâm nữa, nhớ phải chăm chú nghe giảng."

"Được."

"Ráng lấy được 110 điểm môn Toán trong thi giữa kỳ."

"Có phần thưởng không?"

"Nghĩ hè tớ sẽ đến thăm cậu."

"Hứa rồi đó nha."

Sau đó, hai người trò chuyện đủ thứ trên đời, Tường Tiểu Mễ vừa nói vừa mở nhật ký của cậu ra xem, khéo lật đến trang nhật ký cuối cùng. "Giang Nguyệt hỏi bài mà cậu từ chối hả? Còn nói cậu không xài điện thoại?"

Quý Vân Phi, "Ừ, mai một tớ chỉ dùng điện thoại để chơi game thư giãn, và liên lạc với một mình cậu thôi."

Tường Tiểu Mễ trên cậu, "Cậu lúc nào cũng tốt bụng mà, ai hỏi bài là cậu giúp ngay, giờ sao không nói chuyện với người ta nữa thế?"

"Khác chứ, lúc cậu còn chưa chuyển trường, tớ còn có thể giảng bài cho bạn bè, nhưng giờ không có cậu ở đây, tớ phải hạn chế mấy chuyện này, không thì cậu lại suốt ngày nghĩ lung tung thì sao?". Quý Vân Phi cười, "Cậu đấy, nhỏ nhen lắm."

Tuy cậu không nhìn thấy khuôn mặt của cô hiện giờ, nhưng Tường Tiểu Mễ vẫn trừng mắt qua điện thoại, "Ai nhỏ nhen?", ngập ngừng giây lát, cô mới dám hỏi, "Nè, nếu chúng ta chia tay, cậu có thích người con gái khác không?"

Quý Vân Phi chân thành thổ lộ, "Quyết định là ở cậu, nếu có một ngày cậu quyết định rời xa tớ, tớ không thể sống chết bám lấy cậu, chỉ cần cậu không chia tay trước, tớ nhất định sẽ mãi ở bên cậu."

Tình yêu tuổi trẻ luôn trong sáng, khi đã yêu rồi, mọi thứ như thiên trường địa cửu, Tường Tiểu Mễ chưa từng nghĩ sẽ rời xa cậu, "Minh sẽ không làm vậy."

"Tớ càng không."

Tường Tiểu Mễ được trấn an, tiếp tục xem nhật ký.

Giọng của Quý Vân Phi truyền tới, "Thấy bánh kẹo tớ mua cho cậu không?"

"Ừ, thấy rồi, đều là món tớ thích."

"Đừng ăn nhiều quá, mỗi ngày ăn một chút."

"Minh biết rồi, mình sẽ không mang đến trường học, thỉnh thoảng ở nhà mới lấy ra ăn."

Quý Vân Phi đã đến nhà ga, "Không nói nữa, tớ đến nhà ga rồi, bên này ổn lắm. Hôm nay tâm trạng của cậu vui hơn rồi đó, nhớ về nhà phải chăm chỉ học bài."

"Ừ." Rồi cả hai chào tạm biệt.

Về đến nhà, Tường Tiểu Mễ ăn cơm và xem tin tức tiếng Anh như mọi khi, sau đó lên phòng của mình.

Lúc này, đi giúp việc mới để ý đồ ăn vặt để trên bàn trà, "Hôm nay con đi siêu thị hả?"

"Dạ, chị Tô Dương muốn đi dạo, nên con đi với chị ấy, thấy chị ấy mua, con cũng ham quá nên mua theo." Tường Tiểu Mễ tỏ vẻ như không quan tâm nhiều đến những món đã mua, "Dì, con mua nhiều quá, đi có đói bụng thì cứ lấy ăn."

Dì cười, "Dì không dám ăn nhiều đồ ngọt, sợ bị tiểu đường." Dì nhìn đồng hồ ăn, "Hạn còn mới, con cứ để dành ăn, để đi cắt tóc lạnh giùm con."

"Dạ được, cảm ơn dì." Tường Tiểu Mễ thờ phào qua ải.

Vào phòng, Tường Tiểu Mễ không vội mở điện thoại, cô nhìn vài giây rồi bắt đầu làm bài tập.

Mười một giờ đêm, làm xong bài, cô mới lấy điện thoại ra coi, Quý Vân Phi có gửi tin nhắn cho cô: [Tớ về đến nhà rồi.]

Tường Tiểu Mễ: [Ừ, mình mới làm bài xong, ngủ ngon.]

Quý Vân Phi không nhắn tin lại, cô cũng không gửi thêm tin nào, bởi những bài Toán hôm nay cô đều biết giải. Tường Tiểu Mễ xoá hai tin nhắn vừa rồi, sau đó tìm chỗ an toàn cất điện thoại. Trong phòng của cô có cây đàn piano, cô rất ít khi đánh đàn, thỉnh thoảng học hành căng thẳng quá, cô mới đánh vài bản để thư giãn. Càng nghĩ, cô càng thấy đàn piano là nơi an toàn nhất.

Tường Tiểu Mễ đặt giá để bản nhạc xuống đất, kéo cả khăn phủ đàn piano xuống, rồi mở nắp đàn, để túi đựng điện thoại vào bên trong, sau đó cô phủ lại khăn, đẩy kín nắp. Không ai ngờ được, bên trong đàn piano cất giấu một chiếc điện thoại.

Chiều thứ ba có tiết thể dục, chân Tường Tiểu Mễ chưa khỏi hẳn nên được miễn tập. Khi bạn cùng lớp xuống sân, cô ở lại lớp làm bài tập

Đang làm nửa chừng, thấy có bạn trở về lớp, cô theo bản năng ngược nhìn, hoá ra là lớp trưởng.

"Học xong nhanh vậy?" Tường Tiểu Mễ hỏi.

Lớp trưởng, "Chưa, lúc chạy chân tớ bị chuột rút."

"Thế cậu ngồi nghỉ đi." Tường Tiểu Mễ cúi đầu tiếp tục làm bài, tay cầm miếng sôcôla đưa lên miệng ăn.

Lớp trưởng lau mồ hôi, uống nước, ánh mắt không rời khỏi người Tường Tiểu Mễ. Cậu ta ngồi cách cô hai hàng ghế, mỗi ngày chuyện khiến cậu vui nhất là được ngắm cô từ phía sau. Ngày mà cô chuyển đến, tất cả nam sinh trong lớp rất phấn khích, không ngờ người chuyển tới là một nữ sinh đáng yêu, xinh xắn. Lúc đầu, họ còn nghĩ, với điểm số trung bình như vậy, cô hẳn nhờ quan hệ để được chuyển trường, sau này mới phát hiện, trừ thành tích môn Toán trung bình, những môn khác cô rất giỏi, nhất là Anh văn. Trường họ luôn tổ chức thi vào mỗi kỳ khai giảng, nhằm thúc giục họ chăm chỉ học hành trong kỳ nghỉ đông, sau khi công bố điểm, dĩ nhiên điểm môn Anh của cô đứng nhất khối. Vừa học giỏi, lại thêm xinh đẹp, thoáng cái cô đã nổi tiếng khắp cả khối.

Nam sinh thích cô không ít, nhưng chưa ai có cơ hội thổ lộ với cô, vì cô được người nhà đưa đón mỗi ngày, ngày thường cũng ít khi ra ngoài chơi, chỉ ở trong lớp đọc sách, thỉnh thoảng trò chuyện với bạn cùng bàn.

Hôm qua khi thấy cô đem theo sôcôla ăn, sáng nay cậu cũng mua vài viên, cậu ta bèn gọi, "Tường Tiểu Mễ."

Tường Tiểu Mễ quay người, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là, "Chân cậu không cử động được hả? Để mình xuống sân gọi mấy bạn nam trong lớp đưa cậu đến phòng y tế."

Lớp trưởng xua tay, "Không phải, chân mình không sao." Cậu ho nhẹ một tiếng, "À thì... Bạn rất thích ăn sôcôla sao?"

Tường Tiểu Mễ gật đầu, sau đó cười đáp, "Đừng nói cho thầy biết nhé."

Lớp trưởng lấy vài viên sôcôla trong hộp bàn ra, nói dối, "Mấy bữa trước mình được người ta cho sôcôla, mà mình không thích ăn, cho bạn nè, không lại bỏ uổng."

Tường Tiểu Mễ lắc đầu nguây nguẩy, "Không cần đâu, mình không ăn đồ ăn của người khác." Cô lựa lời giải thích, "Ba mẹ không cho mình nhận đồ của con trai, cậu biết sao chân mình bị thương không?"

Lớp trưởng, "Cậu bị ngã sao?"

Tường Tiểu Mễ, "Không phải, mình nói với cậu, cậu không được kể ai nghe đó."

Lớp trưởng, "Yên tâm, mình sẽ không nói."

Tường Tiểu Mễ tỏ ra nghiêm túc, "Lúc mình học ở Thượng Hải thi yêu sớm, ba mình biết được nên rất tức giận, đánh nứt xương chân của mình, rồi còn chuyển mình về Bắc Kinh học, vì vậy giờ đến điện thoại mình không được xài, bị quản thúc, ba mình nói nếu còn phát hiện mình tập tành yêu đương nữa, không chỉ nứt xương, mà đánh gãy luôn chân mình."

Lớp trưởng, "..."

Giờ thì cậu ta đã hiểu ý của Tường Tiểu Mễ rồi, hoá ra cô nàng đã có người mình thích. Tuy nhiên, chừng vài năm nữa, cô sẽ quên người con trai đó thôi.

Từ đó về sau, Tường Tiểu Mễ cũng rất ít khi nhận được quà của nam sinh, giảm thiểu không ít phiền toái.

Không còn lẽ mề ở phòng khách rồi mới lên phòng như những ngày tan học trước đây, mỗi ngày về nhà, cô ở phòng khách một lúc rồi lên lầu ngay, nên đi không nhận ra điều gì khác thường.

Về phòng, cô nhắn tin trò chuyện với Quý Vân Phi dăm ba câu, sau đó cất kỹ điện thoại, rồi bắt đầu làm bài tập.

Và cứ thế, điện thoại được cất ở nơi rất an toàn, chớp mắt đã hai năm rưỡi. Xuân đến, hè về, thu qua, đông tới, một năm rồi lại một năm, chiếc điện thoại ấy chỉ có một người liên lạc. Nó chứng kiến tình cảm bền vững của họ ngày một thăng hoa trong suốt hai năm rưỡi qua. Chẳng những thế, nó còn chứng kiến cô cậu thanh niên thơ ngây, bốc đồng năm nào giờ đã trưởng thành. Nó biết hết mọi thay đổi của thời thanh xuân tươi đẹp từ năm mười sáu tuổi đến mười chín tuổi của họ.

Tháng sáu với cái nắng trưa hè oi bức, ở cái ngưỡng mười chín, chỉ còn ba ngày nữa đến kỳ thi Đại Học.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

- *Tớ thống nhất cách xưng hô của bé Bay và bé Gạo nhé, tớ sẽ sửa lại cách xưng hô trong những chương trước sau (chưa có thời gian nên chắc hơi lâu)*

Bay => Gạo: tớ - cậu Gạo => Bay: mình - cậu

- *Tạm thời tớ vẫn chưa có thời gian nhiều, vẫn còn nhiều chuyện chưa sắp xếp ổn thoã, có thể post truyện lúc nào thì tớ post lúc đó.*

Chương 32

Kết thúc tiết học chiều nay, ngày mai không cần đến trường nữa, chỉ cần đến xem phòng thi trước khi thi một ngày. Suốt ba năm học, những ngày vừa qua là khoảng thời gian thoải mái và tự do nhất, đến cả giáo viên cũng dễ dãi với họ. Mọi người lục tục ra về, Tường Tiểu Mễ thông thả cất tập vở, hôm nay cô cả gan mang điện thoại đến trường, thỉnh thoảng lên nhìn điện thoại xem Quý Vân Phi có gửi tin nhắn cho cô không. Tối qua, cậu nói chiều nay không cần đi học nên sẽ đến đây thăm cô.

"Tiểu Mễ ơi." Tô Dương hô to tên cô từ cửa sổ lớp.

Tường Tiểu Mễ cất điện thoại vào ba lô, rồi đeo lên vai, bước ra khỏi lớp, "Chị chưa về hả?"

"Chưa, chờ em đó." Tô Dương đưa bì thư cho cô, "Anh của em đưa em nè."

"Gì thế?"

"Thì tiền."

"Anh ấy cho em tiền làm gì?"

"Anh của em nói em rất thích tiền, có tiền tự nhiên sẽ vui, thi cử cũng suôn sẻ hơn."

Tô Dương kéo tay cô, "Trong đó có phần chị nữa đấy, chúc em thi đầu đầu đó, vào được trường đại học em mong muốn, được như hình với bóng với ai đó của em."

Tường Tiểu Mễ nhún mày, không hề khách sáo, "'Cám ơn chị.' Sau đó, cô nhét bì thư vào trong ba lô. Tuy nói đây là chi phí nghỉ hè của anh họ cho cô, thật ra là quỹ đen dùng để hẹn hò. Anh họ và Tô Dương đang yêu nhau, tiếc rằng người mai mối không phải là cô, lúc cô muốn giới thiệu hai người biết nhau thì phát hiện họ đã yêu nhau từ khi nào. Tô Dương xấu hổ không dám nói cô biết, sợ bị mất mặt.

Tường Tiểu Mễ hỏi chị ấy, "Giờ chị về thẳng nhà hay sao?"

Tô Dương, "Ừ, không về chứ đi đâu?"

"Em tưởng anh của em sẽ đến thăm chị trước khi thi."

"Đừng tới hay hơn, mấy nay toàn ba mẹ chị đưa đón, sao có cơ hội gặp anh em được, anh của em nói chờ chị thi xong đại học sẽ dẫn chị đi New York chơi, mà đi nhiều ngày quá, không biết nói dối với ba mẹ thế nào đây."

Nói xong, Tô Dương thở dài.

Điện thoại của Tường Tiểu Mễ báo rung, cô lấy ra nhìn, là Quý Vân Phi gửi tới: [*Tớ ngồi đợi cậu ở gốc cây ở bãi tập phía nam, cậu tới là thấy mình liền.*]

"Em gan thật đấy, dám mang cả di động vào trường." Tô Dương trong lúc vô tình nhìn thấy nội dung tin nhắn, "Quý Vân Phi đến rồi hả?"

Tường Tiểu Mễ trả lời tin nhắn cho cậu trước: [*Mình qua ngay*]. Sau đó mới đáp lời Tô Dương, "Chiều nay cậu ấy không phải đi học, em có kêu cậu ấy đừng tới rồi, mà cậu ấy nói muốn đến đề động viên em"

Tường Tiểu Mễ và Tô Dương đều có chung một mối lo lắng, "Em cũng muốn đến Thượng Hải thăm Quý Vân Phi, chẳng biết phải kiếm có thể nào nữa, ba của em nghe Thượng Hải thôi đã cấm ngay."

Tô Dương hỏi, "Hai đứa định đi đâu chơi? Hay là đi nước ngoài với chị."

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Thôi, nếu đi nước ngoài, ba em nhất định cho người theo em cả ngày, sao hẹn hò với Quý Vân Phi được?"

"Cũng đúng."

Phiền muộn trong chốc lát, Tô Dương nghĩ ra một cách, "Hay mình đi tìm chú Năm thử đi? Nhờ chú Năm giúp chúng ta nghĩ cách, chú nhất định biết cách đối phó chú Tường, ba chị cũng tin lời chú ấy lắm."

Tường Tiểu Mễ vui vẻ, "Sao em lại bég chú Năm thân yêu của mình nê, quyết định vậy đi, tối về em sẽ gọi cho chú Năm."

"Được, em mau đi gặp Quý Vân Phi đi." Tô Dương vẫy tay chào cô.

Quý Vân Phi ngồi xếp bằng dưới bóng cây trên bãi cỏ, tay phe phẩy chiếc quạt nhỏ.

Tường Tiểu Mễ chạy tới, cũng ngồi xếp bằng xuống đối diện cậu, "Mình tưởng tí nữa cậu mới đến."

Quý Vân Phi đưa tay lau mồ hôi trên trán cô, rồi quạt cho cô, "Đáng lẽ không đến sớm vậy đâu, nhờ có ba chờ mình đến thẳng trường luôn."

"Ừa? Chú cũng đến Bắc Kinh sao?"

"Ừ, có cuộc họp ở tổng công ty, chiều nay mình với ba cùng về Thượng Hải."

Tường Tiểu Mễ duỗi bàn tay ra, "Tay mình cũng nóng, cậu quạt cho mình đi." Cô trách yêu cậu, "Đã kêu cậu đừng đến rồi mà, hai ngày này phải ở nhà nghỉ ngơi, lỡ đến lúc thi có chuyện gì thì sao?"

"Quen rồi, trước khi thi tớ không bao giờ ôn lại bài, cái nào cần ôn cũng ôn hết rồi, phải thư giãn trước khi thi chứ, tớ nói đến gặp đề động viên cậu, ba mẹ tớ cũng đồng ý." Quý Vân Phi ngừng quạt tay cho cô, cậu cầm tay lên thổi, rồi lại hôn lên mu bàn tay của cô.

"Cậu làm gì thế." Tường Tiểu Mễ ngại ngùng rút tay về.

Quý Vân Phi để quạt trên đùi, "Nhắm mắt lại đi, cho cậu ăn đồ ngon."

Tường Tiểu Mễ lập tức nhắm mắt lại, nhoen miệng cười, "Món gì thế? Mang từ Thượng Hải đến hả?"

"Không phải, mua tại tiệm tạp hoá trước cổng trường cậu đó." Quý Vân Phi lấy đồ ăn từ trong túi ra, xé bao, rồi bẻ làm hai, cậu lấy giấy quấn kỹ một nửa rồi đưa cho cô, "Ăn đi."

Tường Tiểu Mễ không mở mắt nhìn cũng biết là món gì, bởi cầm vào tay đã thấy lạnh rồi, cô cười nói, "Cậu lớn già đâu còn ăn cái này, tớ không ăn mấy năm rồi."

Là thanh kem đá vị sữa chua.

Quý Vân Phi, "Ăn để nhớ tuổi thơ." Rồi cậu hỏi cô, "Căng thẳng không?"

Tường Tiểu Mễ gật đầu, cô bỗng ịu xịu, nhìn cậu đáp, "Quý Vân Phi, dù mình có cố gắng thi cỡ nào cũng không thể đậu vào trường cậu ghi nguyện vọng được."

Quý Vân Phi, "Thi không đậu cũng được mà."

"Ghét thật." Tường Tiểu Mễ đập cậu một cái.

Quý Vân Phi đưa thanh kem đá của mình đến bên miệng của cô, "Cần miếng đi, chia cho cậu chút may mắn."

Tường Tiểu Mễ cắn thanh kem đá của Quý Vân Phi thật, "Cầu vận may tới."

Quý Vân Phi muốn giúp cô giảm bớt áp lực, "Học chung một trường không phải rất chán à? Giống như hai vợ chồng làm chung một công ty vậy, ngày nào gặp mặt cũng chán đúng không? Ở chung một thành phố là được rồi, đại học đâu phải ngày nào cũng có tiết như ở cấp ba, tớ không có giờ học thì sẽ đến gặp cậu, cậu cũng có thể đến trường gặp tớ, chúng mình cùng ăn com ở căn tin, vậy mới hạnh phúc."

Tường Tiểu Mễ "ừ" một tiếng như an ủi bản thân, với học lực của Quý Vân Phi, cậu nhất định đậu vào trường đại học tốt nhất Bắc Kinh, "Vậy để tớ tìm chỗ trọ gần đại học của cậu, vậy không cần đi qua lại làm gì."

Quý Vân Phi, "Tuỳ cậu thôi, ở xa chút cũng được, dù sao cũng gần Bắc Kinh hơn so với Thượng Hải."

Mấy năm qua, mọi cuộc gặp gỡ của họ không hề dễ dàng, không thể gặp nhau khi đi học, cũng chẳng thể gặp nhau khi nghỉ hè. Mỗi lần đến thăm cô, cậu đều đứng ngay siêu thị đợi, cậu cũng không dám cùng vào siêu thị với cô, chỉ dám mua đồ ăn rồi gửi vào tủ đựng đồ, rồi lên đưa mật mã của tủ cho cô khi hai người đi suốt qua nhau. Thế đấy, chưa kịp tâm sự gì nhiều đã vội vàng từ biệt. Họ đã trải qua những điều này suốt thời gian qua.

Ăn hết phần kem đá của mình, Quý Vân Phi hỏi cô, "Cậu nói với chú tài xế thế nào? Về trễ nhất là mấy giờ?"

Tường Tiểu Mễ, "Mình nói với chú ấy là tan học xong sẽ gặp thầy cô trò chuyện để giảm căng thẳng, chú ấy nghe thì nói mình cứ đi đi, 6:30 sẽ đến đón mình."

Quý Vân Phi nhìn điện thoại, giờ là 5:40, còn bên nhau được chút nữa.

Thấy cô ăn xong, cậu dùng khăn tay lau miệng cho cô, "Mấy bữa nay nhớ lúc ôn bài thì phải ôn những bài trọng điểm, cậu giỏi môn Văn với Anh nên không cần dành nhiều thời gian cho hai môn đó quá, còn mấy môn khoa học xã hội tổng hợp thì tớ không biết thế nào nên không cho góp ý cậu được, còn môn Toán thì nhớ phải coi lại những bài quan trọng mà tớ đã sửa cho cậu, không cần coi mấy cái khác."

Tường Tiểu Mễ chăm chú nghe, "Mình nhớ rồi."

Quý Vân Phi lại hỏi, "Cô chú sẽ ở nhà với cậu trong suốt kỳ thi sao?"

Tường Tiểu Mễ lắc đầu, "Họ không rảnh đâu, mấy bữa nữa là bay ra nước ngoài rồi."

Đến từng tuổi này, hầu như ba mẹ chưa từng tham gia vào mọi chuyện lớn nhỏ của cô. Lúc bé, cô cảm thấy rất lạc lõng, sau khi lớn lên, chắc hẳn đã quen rồi, thất vọng quá nhiều rồi nên không còn ôm hi vọng nữa. Điển hình như khi chân cô bị thương phải nằm viện, đổi lại là ba mẹ người khác, dù bạn cỡ nào cũng sẽ đến thăm con, nhưng ba mẹ cô lại không thể.

Quý Vân Phi thấy cô buồn bã, vội an ủi, "Ừ, vậy cũng tốt, thi đại học cũng như kỳ thi bình thường thôi, có ba mẹ ở cạnh lại tạo áp lực cho bản thân, ba mẹ tớ cũng không đưa đón trong kỳ thi này, tớ tự mình đạp xe đi thi."

Tường Tiểu Mễ ngạc nhiên, "Kỳ thi quan trọng vậy mà chú không đưa đón cậu hả?"

Quý Vân Phi nói dối, "Không, ba tớ đúng lúc phải lên Bắc Kinh công tác." Cậu đánh trống lảng, "Nếu cô chú đều không ở nhà, mấy bữa tới chúng ta phá lệ, buổi tối tớ sẽ gọi điện thoại trò chuyện giúp cậu bớt căng thẳng."

Tường Tiểu Mễ thò tay, "Hứa nhé, ngoéo tay đi."

Quý Vân Phi nhẹ nhàng ngoéo tay với cô, "Thi xong sẽ cho cậu một niềm vui bất ngờ."

"Bất ngờ gì?" Tường Tiểu Mễ nôn nao.

"Không nói trước đâu, cậu chắc chắn sẽ thích."

Tường Tiểu Mễ đóng đưa cánh tay, làm nũng với cậu, "Nói mình nghe trước đi, giờ mình muốn nghe liền, nghe xong thì tâm trạng vui vẻ, thi cũng tốt hơn."

Quý Vân Phi chắc chắn sẽ không trước nói cho cô biết, bèn nói sang chuyện khác, "Cho cậu làm bạn gái tớ."

Tường Tiểu Mễ, "... Trời gì nóng quá, làm hai tai nóng rần ả."

Cô vội vàng lấp liếm, "Thi xong cậu định làm gì?"

Quý Vân Phi suy nghĩ, "Nếu cậu ra ngoài được thì chúng ta đi chơi, còn không được thì khỏi đi, ở nhà cùng chơi game, hoặc chờ chúng ta vào đại học rồi gặp."

Tường Tiểu Mễ nghĩ thầm, cô không muốn chờ đến khai giảng ở đại học, cô muốn tạo bất ngờ cho cậu.

Cô hỏi cậu, "Ngày 9 cậu thi xong hả?"

Quý Vân Phi trả lời không đắn đo, "Ừ, thi sau cậu một ngày."

"Đúng rồi, dạo này Tăng Kha thế nào?" Tường Tiểu Mễ hỏi.

"Cũng bình thường, bữa trước cậu ấy nói thi xong sẽ đến Bắc Kinh tìm cậu."

"Thật không?"

"Cậu ấy nói vậy đó."

"Chẳng phải bạn ấy sợ gặp ba mình à?" Tường Tiểu Mễ vừa cười vừa nói, từ chuyện nói dối mấy năm trước, Tăng Kha đã không đến nhà cô, lễ Tết cũng không dám đến.

Quý Vân Phi, "Chắc chờ lúc ba mẹ cậu không có ở nhà sẽ đến."

Tường Tiểu Mễ tò mò hỏi, "Hoắc Dương thì sao? Bữa cậu nói Hoắc Dương chia tay bạn gái rồi mà, không biết Tăng Kha có để thi xong đại học rồi tỏ tình với Hoắc Dương không nhì."

Quý Vân Phi, "... Cậu bớt tò mò mấy chuyện này đi."

Hai người cười nói vui vẻ cho đến 6:30.

Quý Vân Phi kéo cô đứng dậy, "Đi thôi, đừng để muộn."

Sau đó, thừa dịp cô không chú ý, cậu hôn lên trán cô, "Chúc may mắn, Tiểu Mễ."

Tường Tiểu Mễ cúi nhẹ vào lưng cậu, rồi bèn lên nhìn xung quanh, thấy có bóng người ở bãi tập đằng kia, quanh chỗ hai người không ai qua lại, cô bèn nhón chân, hôn lên mặt cậu một cái, "Chúc may mắn."

Rồi cô cười chạy đi.

Đội trái tim thôi đập nhanh, cô hít sâu, lúc này mới dám xoay lại nhìn cậu.

Quý Vân Phi đứng sững sờ tại chỗ, ngây ngốc cười với cô.

Tường Tiểu Mễ giơ tay lên tạo hình trái tim, "Cố gắng lên." Ngập ngừng nói, "Cảm ơn." Lúc nói ra hai chữ này, giọng nói cô như muốn khóc.

Cảm ơn cậu đã không ngừng cổ vũ cô suốt ba năm qua.

Cảm ơn cậu đã giữ lời hứa.

Cảm ơn cậu đã đến cùng với thanh xuân của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Của Tôi Đó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.